

Manualul Bisericii

Manualul Bisericii

Ediția a XIII-a (2022)

Manualul Bisericii apare sub îngrijirea
Comitetului Executiv al Uniunii Române.

© 2022 – Editura Viață și Sănătate, România
Toate drepturile rezervate.

Redactare: Christian Sălcianu; Adrian Neagu
Corectură: Lavinia Goran
Tehnoredactare: Irina Toncu

Cărțile Editurii Viață și Sănătate pot fi achiziționate prin
rețeaua națională de librării Sola Scriptura
www.viataसानatate.ro/librarii

Pentru comenzi prin poștă sau agenți de vânzare:
Editura Viață și Sănătate
Telefon: 021 323 00 20, 0740 10 10 34
Fax: 021 323 00 40
comenzi@viataसानatate.ro
www.viataसानatate.ro

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României
ISBN 978-606-087-302-0

Cuprins

CAPITOLUL 1

De ce un Manual al Bisericii?	11
<i>Autoritatea și rolul Manualului Bisericii</i>	13
<i>Operarea schimbărilor</i>	14
<i>De unde să primesc un sfat</i>	15
<i>Termenii folosiți în Manualul Bisericii</i>	15

CAPITOLUL 2

Biserica Dumnezeului celui viu	17
<i>Niciun zid de despărțire</i>	18
<i>Obiectul suprem al atenției lui Hristos</i>	18
<i>Biserica, desăvârșită în Hristos</i>	20

CAPITOLUL 3

Organizația și autoritatea	22
<i>Temeiuri biblice pentru organizare</i>	22
<i>Importanța organizării</i>	23
<i>Scopul misionar al lui Dumnezeu cu privire la organizare</i>	24
<i>Modelul Noului Testament</i>	26
<i>Organizarea actuală a Bisericii</i>	26
<i>Schema de organizare</i>	27
<i>Rolul instituțiilor</i>	29
<i>Autoritatea în biserica primară</i>	29
<i>Conferința Generală, cea mai înaltă autoritate</i>	30

CAPITOLUL 4

Pastorii și alți angajați ai Bisericii	32
<i>O lucrare instituită de Dumnezeu</i>	32
<i>Scrisorile de acreditare și autorizare</i>	36

CAPITOLUL 5

Organizarea, unificarea și dizolvarea bisericilor și grupelor ... 38

<i>Cum se organizează o biserică</i>	38
<i>Cum se formează o grupă</i>	40
<i>Unificarea bisericilor</i>	42
<i>Dizolvarea sau excluderea unei biserici</i>	43
<i>Grija față de membri, registre și fonduri</i>	45

CAPITOLUL 6

Formarea de ucenici 47

<i>Ce este un ucenic?</i>	48
<i>Creșterea unui ucenic</i>	49
<i>Pași practici</i>	51
<i>Dragostea, semnul definitoriu al unui ucenic</i>	52

CAPITOLUL 7

Calitatea de membru al Bisericii 53

<i>Botezul</i>	54
<i>Legământul de botez și angajamentul</i>	55
<i>Legământul de botez</i>	56
<i>Legământul de botez (alternativă)</i>	57
<i>Angajament</i>	58
<i>Rebotezarea</i>	60
<i>Primirea membrilor prin mărturisire de credință</i>	62
<i>Transferarea membrilor</i>	63

CAPITOLUL 8

Disciplina în biserică 70

<i>Motive pentru care membrii pot fi puși sub disciplină</i>	77
<i>Administrarea disciplinei</i>	79

CAPITOLUL 9

Slujbașii și departamentele bisericii locale 86

<i>Calități generale</i>	86
--------------------------------	----

<i>Durata mandatului</i>	90
<i>Prezbiterii</i>	91
<i>Conducătorii de biserică</i>	97
<i>Diaconii</i>	98
<i>Diaconesele</i>	101
<i>Casierul</i>	105
<i>Responsabilul cu evidența celor interesați de doctrina bisericii</i>	110
<i>Departamentele și alte organizații ale Bisericii</i>	110
<i>Departamentul Oportunități de Slujire Adventiste</i>	111
<i>Departamentul Copii</i>	113
<i>Departamentul Comunicare</i>	115
<i>Departamentul Educație</i>	116
<i>Departamentul Familie</i>	119
<i>Departamentul Sănătate</i>	121
<i>Departamentul Muzică</i>	123
<i>Departamentul Relații Publice și Libertate Religioasă</i>	123
<i>Departamentul Publicații</i>	124
<i>Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea Personală</i>	125
<i>Școala de Sabat</i>	125
<i>Lucrarea Personală</i>	130
<i>Scrierile Spiritului Profetic</i>	132
<i>Departamentul Administrarea Creștină a Vieții</i>	133
<i>Departamentul Misiunea Femeii</i>	134
<i>Departamentul Tineret</i>	135
<i>Serviciul de încredințare a slujbei</i>	142

CAPITOLUL 10

Alegerile în biserică locală	143
<i>Comitetul de propuneri și procesul de alegere</i>	143
<i>Delegați la sesiunea conferinței</i>	148

CAPITOLUL 11

Serviciile și adunările bisericii	151
<i>Principii generale</i>	151
<i>Locul muzicii în închinare</i>	153

<i>Amvonul nu este o tribună</i>	154
<i>Importanța menținerii unității</i>	156
<i>Școala de Sabat și serviciile divine</i>	157
<i>Serviciul Cinei Domnului</i>	160
<i>Adunarea de rugăciune</i>	166
<i>Adunările administrative</i>	167
<i>Comitetul bisericii și întrunirile lui</i>	168
<i>Comitetul financiar</i>	173
<i>Întrunirile comitetului școlar</i>	173
<i>Întrunirile Asociației pentru Familie și Școală</i>	174
<i>Întâlnirile de tineret</i>	174

CAPITOLUL 12

Finanțele	176
<i>Administrarea creștină a vieții</i>	177
<i>Zecimea</i>	178
<i>Darurile</i>	180
<i>Sfaturi financiare generale</i>	182

CAPITOLUL 13

standardele vieții creștine	185
<i>Înalta chemare a lui Dumnezeu în Hristos Isus</i>	185
<i>Studiul Bibliei și rugăciunea</i>	186
<i>Relațiile sociale</i>	187
<i>Respectarea Sabatului</i>	188
<i>Sănătate și cumpătare</i>	190
<i>Îmbrăcămintea</i>	191
<i>Simplitatea</i>	193
<i>Mijloacele moderne de informare</i>	193
<i>Relaxarea și distracția</i>	194
<i>Muzica</i>	195
<i>Concluzii</i>	196

CAPITOLUL 14

Căsătoria, divorțul și recăsătorirea	197
<i>Relațiile sociale</i>	197
<i>Însoțirea tinerilor de către adulți</i>	199
<i>Curtenia</i> 200	
<i>Educație/Consiliere premaritală</i>	201
<i>Căsătoria</i>	202
<i>Poziția Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la divorț și recăsătorire</i>	206
<i>Lucrarea bisericii locale pentru familii</i>	210

CAPITOLUL 15

Punctele Fundamentale de Doctrină ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea	212
1. <i>Sfânta Scriptură</i>	212
2. <i>Trinitatea</i>	213
3. <i>Dumnezeu Tatăl</i>	213
4. <i>Dumnezeu Fiul</i>	213
5. <i>Dumnezeu Duhul Sfânt</i>	214
6. <i>Creația</i>	214
7. <i>Natura omului</i>	215
8. <i>Marea luptă</i>	215
9. <i>Viața, moartea și învierea Domnului Hristos</i>	216
10. <i>Experiența mântuirii</i>	216
11. <i>Creșterea în Hristos</i>	217
12. <i>Biserica</i>	218
13. <i>Rămășița și misiunea ei</i>	218
14. <i>Unitatea în trupul lui Hristos</i>	219
15. <i>Botezul</i>	219
16. <i>Cina Domnului</i>	219
17. <i>Darurile și slujbele spirituale</i>	220
18. <i>Darul profeției</i>	221
19. <i>Legea lui Dumnezeu</i>	221
20. <i>Sabatul</i>	221
21. <i>Administrarea creștină a vieții</i>	222
22. <i>Comportamentul creștin</i>	222

23. Căsătoria și familia	223
24. Lucrarea Domnului Hristos în sanctuarul ceresc	224
25. A doua venire a lui Hristos	225
26. Moartea și învierea	225
28. Noul Pământ	226
Note	227
<i>Note pentru capitolul 9</i>	<i>227</i>
<i>Note pentru capitolul 10</i>	<i>234</i>
<i>Note pentru capitolul 11</i>	<i>235</i>
<i>Note pentru capitolul 12</i>	<i>242</i>

De ce un Manual al Bisericii?

De ce are Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea un *Manual al Bisericii*? Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii, așa cum se poate observa din lucrarea Sa de creare și răscumpărare a lumii. Prin urmare, ordinea este unul dintre elementele esențiale ale bisericii Sale. Ordinea poate fi obținută prin principii și reguli care călăuzesc Biserica în acțiunile ei interne, dar și în împlinirea misiunii pe care o are în lume. Pentru a fi o organizație ecleziastică plină de succes în slujba Domnului și a omenirii, Biserica are nevoie de ordine, reguli și disciplină. Scriptura afirmă că „toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială” (1 Corinteni 14:40).

În 1875, Ellen G. White evidențiază astfel de nevoi: „Biserica lui Hristos se află într-un permanent pericol. Satana caută să distrugă poporul lui Dumnezeu, iar gândirea unui singur om, judecata unui singur om, nu este suficientă pentru a fi demnă de încredere. Hristos dorește ca urmașii Săi să fie uniți în cadrul Bisericii, să respecte ordinea, să aibă reguli și disciplină și toți, supuși unii altora, să privească la ceilalți mai presus decât la ei înșiși.” (*Mărturii*, vol. 9, p. 445)

Dar conducătorii Bisericii nu au conceput imediat o carte cu regulile de organizare a Bisericii, deși Conferința Generală se întrunea anual, în sesiune, în primii ani de existență, iar delegații votau anumite aspecte privind ordinea și viața din cadrul Bisericii. În cele din urmă, în 1882, Conferința Generală întrunită în sesiune a hotărât prin vot să se pregătească „instrucțiuni pentru slujbașii Bisericii, care să fie tipărite în *Review and Herald* sau sub formă de broșură” (*Review and Herald*, 26 decembrie 1882). Astfel s-a dovedit o conștientizare tot mai mare a faptului că era nevoie de ordine

pentru funcționarea eficientă și că uniformitatea în cadrul ordinii cerea transpunerea acestor principii îndrumătoare într-o formă scrisă.

Totuși, când s-a făcut propunerea, cu ocazia Sesiunii Conferinței Generale din 1883, de a se transpune aceste articole într-o formă durabilă ca un manual al Bisericii, ideea a fost respinsă de către delegați. Ei s-au temut că existența unui manual ar aduce formalism în Biserică și i-ar priva pe pastori de libertatea de a trata anumite probleme în modul dorit de ei.

Dar această temere – reflectând fără îndoială opoziția manifestată timp de 20 de ani față de existența oricărei forme de organizare a Bisericii – s-a diminuat vizibil în scurt timp. Conferința Generală, întrunită în sesiuni anuale, a continuat să ia măsuri în ceea ce privește problemele de natură organizatorică.

Deși oficial Biserica a refuzat să adopte un manual, conducătorii adunau din când în când, în formă de carte sau de broșură, regulile general acceptate în privința desfășurării activităților în cadrul Bisericii. Probabil că cel mai notabil a fost volumul de 184 de pagini, publicat în 1907 de către pionierul J. N. Loughborough, purtând titlul: *Biserica, organizarea, ordinea și disciplina din cadrul ei* – în care erau tratate multe dintre subiectele pe care le abordează și în prezent *Manualul Bisericii*.

Pe măsură ce Biserica mondială a crescut rapid la începutul secolului al XX-lea, și-a recunoscut din ce în ce mai mult nevoia de a avea un manual care să fie folosit în toată lumea de pastori și membrii laici. În 1931, Comitetul Conferinței Generale a votat publicarea unui manual al Bisericii. J. L. McElhany, devenit mai târziu președintele Conferinței Generale, a pregătit un manuscris care a fost apoi publicat în 1932.

Prefața primei ediții debutează cu afirmația: „A devenit tot mai evident că este necesar un manual cu privire la conducerea Bisericii pentru a exprima și a păstra practicile și forma noastră de organizare confesională.”

Observați cuvântul „a păstra”. Nu era vorba despre o tentativă de a crea brusc și a-i impune Bisericii un model întreg de administrare

organizatorică. Mai degrabă a fost un demers prin care, în primul rând, să fie păstrate toate hotărârile bune luate de-a lungul anilor și apoi, în al doilea rând, să se adauge reguli cerute de o Biserică din ce în ce mai mare și mai complexă.

Autoritatea și rolul Manualului Bisericii

Manualul Bisericii există în formatul actual din anul 1932. El prezintă modul de funcționare și rolul bisericilor locale, precum și relațiile lor cu structurile confesionale din care fac parte. De asemenea, *Manualul Bisericii* prezintă și modalitatea în care Biserica înțelege viața și disciplina creștină și conducerea Bisericii, având ca bază principiile biblice și autoritatea Conferinței Generale întrunite statutar în sesiune. „Dumnezeu a hotărât ca reprezentării Bisericii Sale din toată lumea, atunci când sunt întruniți în Conferința Generală, să aibă autoritate.” (*Mărturii*, vol. 9, p. 261)

Manualul Bisericii este compus din două tipuri de materiale. Conținutul fiecărui capitol are valoare în toată lumea și se aplică fiecărei organizații a Bisericii, fiecărei biserici locale și fiecărui membru. Întrucât în anumite secțiuni a fost recunoscută nevoia de variație, în notele de la finalul *Manualului Bisericii* se găsește un material explicativ adițional, prezentat sub forma unor exemple și principii îndrumătoare. În note se face trimitere la titlurile capitolelor la care se referă, precum și la numărul paginilor corespunzătoare.

Standardele și practicile Bisericii au la bază principiile Sfințelor Scripturi. Aceste principii, susținute de Spiritul Profetic, sunt expuse în prezentul *Manual al Bisericii*. Ele trebuie urmate în toate aspectele care țin de administrarea și funcționarea bisericilor locale. De asemenea, *Manualul Bisericii* definește și relațiile care există între biserica locală și conferință sau alte entități din organizația confesională a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Nu ar trebui să se încerce în nicio circumstanță stabilirea de standarde pentru calitatea de membru și nici emiterea sau impunerea de reguli și regulamente pentru funcționarea bisericii locale care sunt contrare acestor decizii adoptate de Conferința Generală întrunită în sesiune și care sunt conținute în prezentul *Manual al Bisericii*.

Operarea schimbărilor

De-a lungul anilor, Conferința Generală a votat schimbări importante cu privire la *Manualul Bisericii*. Realizând ce importanță are conducerea unei lucrări mondiale a Bisericii „în chip cuviincios și cu rânduială” (1 Corinteni 14:40), Conferința Generală a votat în cadrul Sesiunii din 1946 că „toate schimbările sau revizuirile de regulament care vor fi operate în manual trebuie să fie autorizate la sesiunea Conferinței Generale.” (*Raportul Conferinței Generale*, 14 iunie 1946, nr. 8, p. 197)

În anul 1948, admitându-se faptul că uneori condițiile locale necesită acțiuni speciale, Comitetul Conferinței Generale a votat ca „fiecare diviziune, inclusiv Diviziunea America de Nord, să pregătească un «Supliment» la noul *Manual al Bisericii*, nu modificând manualul în vreun fel, ci adăugând elemente care se aplică în condițiile și situațiile specifice în respectiva diviziune; manuscrisele acestor Suplimente trebuie supuse atenției Comitetului Conferinței Generale pentru a primi aprobare înainte de a fi tipărite.” (*Acțiunile Consiliului de Toamnă*, 1948, p. 19)

Sesiunea Conferinței Generale din anul 2000 a autorizat reclasificarea anumitor materiale din prezentul *Manual al Bisericii* și trecerea lor ca Note, acestea devenind mai degrabă exemple și sugestii decât materiale obligatorii. În aceeași sesiune s-a aprobat și operarea acestor schimbări. Modificările în *Manualul Bisericii*, cu excepția notelor și a modificărilor de redactare, se pot face doar în cadrul Sesiunii Conferinței Generale, unde delegații, reprezentând Biserica din toată lumea, au dreptul să ia cuvântul și să voteze. Dacă o biserică locală, o conferință, o uniune de conferințe sau de misiuni dorește să propună o revizuire a *Manualului Bisericii*, trebuie să-și înainteze propunerea nivelului imediat superior de organizare, pentru consiliere și studiere. Dacă la acel nivel se acceptă propunerea, atunci revizuirea sugerată este transmisă mai departe nivelului superior pentru o evaluare suplimentară. Dacă diferitele niveluri acceptă propunerea, în cele din urmă aceasta va ajunge la Comitetul pentru *Manualul Bisericii* din cadrul Conferinței Generale, care ia în considerare toate recomandările. Dacă acest Comitet pentru

Manual Bisericii aprobă o revizuire, atunci începe să o pregătească pentru Consiliul anual și/sau Sesiunea Conferinței Generale.

Revizuirea unei note urmează aceeași procedură. Comitetul Executiv al Conferinței Generale poate aproba schimbările operate asupra notelor cu ocazia oricărui Consiliu anual.

Comitetul pentru *Manualul Bisericii* prezintă propunerile pentru schimbările de redactare neesențiale ale conținutului *Manualului Bisericii* cu ocazia unui Consiliu anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale, care își poate da acordul final. Totuși, în eventualitatea în care Consiliul anual decide cu o treime din voturi că schimbarea modului de exprimare alterează semnificativ sensul pasajului, schimbarea propusă ajunge în atenția sesiunii Conferinței Generale.

Cu ocazia Consiliului anual de la finalul mandatului de cinci ani, Comitetul Executiv al Conferinței Generale recapitulează toate modificările făcute asupra Notelor și le armonizează cu orice eventuale propuneri de amendamente asupra conținutului existent al *Manualului Bisericii*.

După fiecare sesiune a Conferinței Generale, este publicată o nouă ediție a *Manualului Bisericii*. Ar trebui să se folosească întotdeauna cea mai recentă versiune. Prezenta ediție încorporează amendamentele făcute la Sesiunea Conferinței Generale din 2015.

De unde să primesc un sfat

Administratorii și conducătorii Bisericii, pastorii și membrii ar trebui să consulte conferința din care fac parte, cerând sfaturi cu privire la funcționarea bisericii locale sau în situațiile în care se ridică întrebări pe marginea *Manualului Bisericii*. Dacă nu ajung la o înțelegere, ar trebui să se adreseze uniunii de conferințe/misiuni pentru clarificare.

Termenii folosiți în Manualul Bisericii

Biserică – Din economie de spațiu și din dorința de concizie, cuvântul „Biserica”, scris cu majusculă, este folosit în paginile următoare.

re ca înlocuitor pentru titulatura completă: „Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea”. Termenul se referă la organizația Bisericii per ansamblu, nu la o biserică locală, cu excepția situației când apare într-un citat. Referirile la o biserică locală se vor aplica în general și grupelor.

Conferință, misiune, secțiune, delegație, câmp, uniune de biserici – Din motive care țin de spațiu și din dorința de concizie, termenul „conferință” din paginile care urmează înseamnă „conferință, misiune, câmp, delegație sau uniune de biserici” – după cum se indică în context. În general, fiecare biserică locală este membră în cadrul formei de organizare a Bisericii cunoscută sub numele de „conferință”, dar, până primește statutul de conferință, conform actului Statutului de organizare și funcționare (Working Policy) al Conferinței Generale, organizația locală poate fi identificată ca misiune, secțiune, delegație sau câmp. În unele diviziuni, uniunile de biserici dintr-o anumită țară funcționează ca o conferință în ceea ce privește scopurile bisericilor locale și ca o uniune pentru alte scopuri organizatorice ale Bisericii (vezi capitolul 3, „Organizația și autoritatea”).

Pastor – Majoritatea țărilor din lume folosesc termenul „pastor” (engl.: *pastor*) pentru a identifica un membru al clerului, prin urmare acest termen este preferat termenului „slujitor al bisericii” (engl.: *minister*), indiferent de responsabilitățile încredințate de conferința locală. Folosirea cuvântului „pastor” în acest material nu urmărește să impună folosirea lui acolo unde există obiceiul de a fi folosit cuvântul „slujitor al bisericii” sau un alt termen. Pastorii la care se face referire în prezentul Manual sunt persoanele desemnate de conferință să supravegheze activitatea bisericii locale sau a unui district.

Citatele – Cărțile semnate de Ellen G. White din care vor fi citate anumite pasaje vor avea titlul în limba română (sau în original, în cazul în care lucrarea nu este tradusă) și numărul paginii din original.

Textele biblice – Textele biblice sunt preluate din traducerea Dumitru Cornilescu a Bibliei în limba română (ediția 2012, Asociația Biblică Română „Casa Bibliei”), cu excepția situațiilor când este altfel specificat.

Biserica Dumnezeului celui viu

Scriptura folosește diferite expresii pentru a descrie biserica: „biserica Domnului” (Faptele apostolilor 20:28), „trupul lui Hristos” (Efeseni 4:12), „biserica Dumnezeului celui viu” (1 Timotei 3:15).

Apartenența la biserica lui Dumnezeu este un privilegiu unic, un privilegiu care satisface sufletul. Este intenția Divinității să strângă un popor din toate colțurile Pământului pentru a-i uni pe oameni într-un singur trup – trupul lui Hristos, biserica – al cărei cap este Însuși Isus Hristos. Toți cei care sunt copii ai lui Dumnezeu în Hristos Isus sunt membri ai acestui trup și, în această relație, ei se pot bucura de părtășie unul cu altul și cu Domnul și Învățătorul lor.

Cuvântul *biserică*, așa cum este folosit în textul Bibliei, are cel puțin două sensuri: un sens general, care se aplică bisericii din întreaga lume (Matei 16:18; 1 Corinteni 12:28), și un sens particular, care se aplică bisericii dintr-o localitate sau dintr-o regiune. Spre exemplu: „biserica din Roma” (Romani 1:6,7), „biserica din Corint” (1 Corinteni 1:2), „biserica din Tesalonic” (1 Tesaloniceni 1:1) sau „bisericele din Galatia” (1 Corinteni 16:1), „bisericele din Asia” (1 Corinteni 16:19), „bisericele din Siria și din Cilicia” (Faptele apostolilor 15:41).

Hristos, care este capul bisericii și Domnul ei cel viu, manifestă o profundă dragoste pentru membrii trupului Său. El trebuie să fie glorificat prin biserică (Efeseni 3:21). Prin ea, El vrea să dezvăluie „înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu” (Efeseni 3:10). Zi de zi, El Își hrănește Biserica (Efeseni 5:29) și dorința Lui arzătoare este de a o face să ajungă „slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană” (Efeseni 5:27).

Niciun zid de despărțire

Prin învățăturile enunțate și prin exemplu, Hristos a căutat să arate un adevăr: la Dumnezeu nu avea să fie niciun zid de despărțire între Israel și celelalte popoare (Ioan 4:4-42; 10:16; Luca 9:51-56; Matei 15:21-28). Apostolul Pavel scria: „Neamurile sunt împreună-moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceleași făgăduințe în Hristos Isus prin Evanghelie” (Efeseni 3:6).

De asemenea, printre urmașii lui Hristos nu trebuie să existe vreo deosebire de clasă socială, naționalitate, rasă sau culoare, căci toți sunt din același sânge. Toți cei aleși ai lui Dumnezeu fac parte dintr-un trup universal, o nouă omenire, și sunt salvați de sângele lui Hristos care a fost dat pentru toți. „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus” (Galateni 3:28).

„Hristos a venit pe acest pământ cu o solie de milă și de iertare. El a așezat temelia unei religii prin care iudei și neamuri, negri și albi, liberi și robi sunt aduși împreună într-o aceeași frăție, recunoscuți ca fiind egali înaintea lui Dumnezeu. Mântuitorul are o dragoste nemărginită pentru fiecare ființă omenească.” (*Mărturii*, vol. 7, p. 225)

„Dumnezeu nu recunoaște nicio deosebire de naționalitate, rasă sau clasă socială. El este Creatorul întregii omeniri. Prin creație, toți oamenii aparțin unei singure familii și toți sunt una prin răscumpărare. Hristos a venit să dărâme orice zid de despărțire și să deschidă orice compartiment al templului, pentru ca fiecare ființă să aibă intrare liberă la tronul lui Dumnezeu. [...] În Hristos nu mai este nici iudeu, nici grec, nici rob, nici slobod. Toți sunt aduși împreună prin sângele Lui prețios.” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 386)

Obiectul suprem al atenției lui Hristos

Cei aflați în slujirea lui Hristos și chemați la conducere în biserică vor „îngriji de Biserica lui Dumnezeu” (1 Timotei 3:5). Ei au datoria să păstorească „biserica Domnului” (Faptele apostolilor 20:28)

și trebuie să manifeste „grija pentru toate bisericile” (2 Corinteni 11:28). (Vezi capitolul 4, „Pastorii și alți angajați ai Bisericii”.)

„Mărturisesc fraților și surorilor mele că biserica lui Hristos, cât ar fi ea de slabă și plină de defecte, este singurul obiect de pe pământ asupra căruia El Își îndreaptă suprema atenție. Deși invitația de a veni la El pentru mântuire este adresată întregii lumi, Isus îi însărcinează pe îngerii Lui să acorde ajutorul divin fiecărui suflet care vine la El zdrobit, în pocăință, și vine El Însuși, prin Duhul Său cel Sfânt, în mijlocul bisericii Sale.” (*Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 15)

Ca mireasă a lui Hristos și obiect suprem al grijii Sale, este de așteptat ca, în toate acțiunile ei, Biserica să reprezinte ordinea și caracterul divin.

„În acest timp, biserica trebuie să-și îmbrace frumosul său veșmânt: «Hristos, neprihănirea noastră.» Există distincții clare și hotărâte care trebuie restabilite și exemplificate în fața lumii, prin înălțarea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus. Frumusețea sfințeniei trebuie să apară în toată strălucirea ei originală, în contrast cu diformitatea și întunecimea celor necredincioși, ale celor care s-au îndepărtat în răzvrătire de Legea lui Dumnezeu. Astfel, noi Îl recunoaștem pe Dumnezeu și recunoaștem Legea Sa, temelia guvernării Sale în ceruri și pe tot pământul. Autoritatea Lui trebuie să fie păstrată în mod distinct și clar în fața lumii și nicio lege care contravine Legii lui Iehova nu trebuie să fie recunoscută. Dacă, în pofida reglementărilor lui Dumnezeu, i se permite lumii să influențeze deciziile și acțiunile noastre, atunci scopul lui Dumnezeu nu este atins. Dacă biserica șovăie aici, oricât de credibil ar părea pretextul, în cărțile din ceruri se scrie în dreptul ei acuzația de trădare a celei mai sfinte încrederi și necredincioșiei față de Împărăția lui Hristos. Biserica trebuie să țină la principiile ei cu fermitate și cu hotărâre în fața întregului univers ceresc și a împărățiilor pământului. Credințioșia statornică în păstrarea onoarei și sfințeniei Legii lui Dumnezeu va atrage atenția și admirația chiar și din partea lumii. Văzând faptele bune ale credincioșilor, mulți vor fi conduși să-L slăvească pe Tatăl nostru ceresc.” (*Ibidem*, pp. 16–17)

Apostolul Petru scrie: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9).

Biserica, desăvârșită în Hristos

„Domnul a înzestrat biserica Sa cu talente și binecuvântări, astfel încât credincioșii să poată prezenta lumii imaginea Unuia care poate împlini orice nevoie, să arate că biserica Lui poate găsi desăvârșirea în El, să fie o continuă reflectare a unei alte lumi, a lumii veșnice, a unor legi care sunt mai presus de legile pământești. Biserica Sa trebuie să fie un templu construit după asemănarea divină. Îngerul arhitect a adus din cer trestia de aur de măsurat, pentru ca fiecare piatră să fie cioplită și dimensionată după măsura divină și lustruită pentru a străluci ca o emblemă a cerului, răspândind în toate direcțiile razele strălucitoare și clare ale Soarelui Neprihănirii. [...]

Domnul Isus acționează asupra inimilor omenești prin manifestarea milei și a harului Său îmbelșugat. El realizează transformări atât de uimitoare, încât Satana, cu toată lăudăroșia sa triumfalistă, cu toată confederația răului unită împotriva lui Dumnezeu și a legilor guvernării Sale, îi privește ca pe o fortăreață imposibil de penetrat prin sofismele și înșelăciunile lui. Ei constituie pentru Satana un mister inexplicabil. Îngerii lui Dumnezeu, serafimii și heruvimii, puterile însărcinate să coopereze cu agenții omenești, privesc cu uimire și bucurie faptul că oameni căzuți, odată copii ai mâniei, își dezvoltă acum, învățând de la Hristos, caractere după asemănarea divină, pentru a deveni fii și fiice ale lui Dumnezeu, pentru a îndeplini un rol important în preocupările și dorințele Cerului.

Hristos i-a oferit bisericii Sale bogate înzestrări, așa încât să Se aleagă cu o mare recompensă de slavă din proprietatea Sa cumpărată și răscumpărată. Biserica, fiind înzestrată cu neprihănirea lui Hristos, este depozitara Sa, în care bogăția milei, a iubirii Sale, a harului Său, trebuie să fie descoperită pe deplin și pentru totdeauna.

În puritatea lor imaculată și în desăvârșirea lor fără pată, Hristos privește asupra oamenilor Săi ca fiind răsplata suferințelor Lui, a umilinței și a dragostei Sale, un surplus pentru slava Sa -

Hristos, marele centru de la care radiază întreaga slavă. «Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului.»” (*Ibidem*, pp. 15–19)

Biserica se angajează să urmeze aceste principii prin care se păstrează unitatea spirituală a bisericii lui Hristos. Prin pacea și puterea pe care le aduce neprihănirea lui Hristos, Biserica se angajează să învingă orice barieră pe care a ridicat-o păcatul între ființele omenești.

Organizația și autoritatea

Organizația Bisericii se bazează pe principiile lui Dumnezeu. „Nu permiteți ideilor nimănui să vă clatine credința în privința ordinii și a armoniei care ar trebui să existe în biserică. [...] Dumnezeuul cerurilor este un Dumnezeu al ordinii și cere din partea urmașilor Săi să aibă legi și regulamente și să păstreze ordinea.” (*Mărturii*, vol. 5, p. 274)

Temeiuri biblice pentru organizare

Când i-a chemat din Egipt pe copiii lui Israel și i-a ales ca popor deosebit al Său, Dumnezeu le-a dăruit un sistem de organizare impresionant, care să le determine comportamentul atât în probleme civile, cât și în probleme religioase.

„Guvernarea lui Israel a fost caracterizată prin cea mai atentă și minunată organizare, prin desăvârșirea și simplitatea sa. Ordinea atât de surprinzătoare, etalată în perfecțiunea și aranjamentul lucrurilor create de Dumnezeu, a fost manifestată în organizarea poporului Israel. Dumnezeu era centrul autorității și al guvernării, suveranul lui Israel. Moise a devenit liderul vizibil, desemnat fiind de Dumnezeu, ca să administreze legile în numele Lui. Apoi, dintre bătrânii semințiilor, s-a ales un consiliu de șaptezeci de oameni, ca să-l ajute pe Moise în problemele generale ale națiunii. Apoi urmau preoții, care Îl consultau pe Dumnezeu în sanctuar. Semințiile erau conduse de căpetenii. Sub aceștia se aflau «căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece» și, în cele din urmă, slujbașii care puteau fi folosiți la îndatoriri speciale.” (*Patriarhi și profeti*, p. 374)

Biserica Noului Testament a fost caracterizată de aceeași desăvârșire în organizarea ei. Domnul Hristos Însuși, care a întemeiat biserica, „a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El” (1 Corinteni 12:18). El este Cel care i-a înzestrat pe membri cu darurile și talentele corespunzătoare funcțiilor care le revin și i-a organizat într-un corp viu și activ, al cărui Cap este El Însuși.

„Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; și, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora” (Romani 12:4,5). „El [Hristos] este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietate” (Coloseni 1:18).

„Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn” (1 Corinteni 12:4,5). „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup – tot așa este și Hristos” (1 Corinteni 12:12). „Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare, în parte, mădularele lui. Și Dumnezeu a rânduit în biserică întâi apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi, pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi” (1 Corinteni 12:27,28).

Importanța organizării

După cum un organism viu și activ nu poate exista fără ca părțile sale componente să fie unite în mod organic și să funcționeze împreună sub o conducere centrală, tot așa nu poate să existe o biserică vie, care să se bucure de creștere și prosperitate, fără ca membrii ei să fie organizați într-un corp unit, fiecare îndeplinindu-și datoriile și funcțiile date de Dumnezeu, sub conducerea autorității instituite de Divinitate. Fără organizare, nicio instituție sau mișcare nu poate prospera. O națiune lipsită de o conducere organizată va ajunge repede la haos. O întreprindere fără organizare va da faliment. O biserică fără organizare s-ar dezintegra și ar pieri.

În vederea dezvoltării sănătoase a Bisericii și pentru aducerea la îndeplinire a misiunii ei de a duce Evanghelia mântuirii în întreaga lume, Domnul Hristos a înzestrat-o cu un sistem de organizare simplu, dar eficient. Reușita eforturilor ei de a-și îndeplini misiunea depinde de fidelitatea cu care va urma acest model divin.

„Unii au avansat ideea că, pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, fiecare copil al lui Dumnezeu va acționa independent de orice organizație religioasă. Dar am fost instruită de Domnul că în această lucrare nu există așa ceva – fiecare om să fie independent. [...]

O, cât de mult s-ar bucura Satana dacă ar reuși ca prin eforturile sale să pătrundă în acest popor și să dezorganizeze lucrarea într-un timp când organizarea minuțioasă este atât de importantă, o organizare care se va dovedi cea mai mare putere care să facă față mișcărilor false și să respingă afirmațiile nesusținute de Cuvântul lui Dumnezeu! Trebuie să ne păstrăm rândurile, așa încât să nu existe nicio deficiență în sistemul de organizare și ordine care a fost realizat prin muncă atentă și înțeleaptă. Nu trebuie să fie îngăduită activitatea unor elemente dezordonate, care vor să controleze lucrarea în acest timp.” (*Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 489)

Scopul misionar al lui Dumnezeu cu privire la organizare

Misiunea noastră rămâne neschimbată indiferent unde ne-am afla în această lume. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost organizată în scop misionar. Cu toate acestea, modul în care noi îndeplinim această misiune va lua, în mod necesar, o varietate de forme, datorită diferitelor norme culturale și societale. Pe măsură ce căutăm să împărtășim Evanghelia în contexte interculturale, vom întâlni societăți în care anumite organisme religioase consideră alte scrieri ca fiind sacre, în care există uneori restricții privind libertatea religioasă și în care apar puncte de vedere și practici diferite, precum și alte provocări. Pentru a îndeplini misiunea în contexte atât de diverse, ne bazăm pe îndrumarea Duhului Sfânt și folosim o abordare flexibilă pentru a împărtăși iubirea lui Dumnezeu

într-un mod care ajunge la inimi, păstrând în același timp chemarea și identitatea noastră unică de adventiști de ziua a șaptea.

Condițiile cu care se confruntă adventiștii de ziua a șaptea atunci când împărtășesc mesajul lui Isus oamenilor de alte religii sunt în mare măsură similare cu cele pe care le-au întâlnit apostolii. Modul în care ei au abordat misiunea este instructiv și pentru noi astăzi. Deși și-au adaptat abordarea în funcție de public, nu s-au abătut niciodată de la proclamarea lui Isus ca unică speranță a lumii. Ei nu au sugerat niciodată că au venit să-și ajute ascultătorii să găsească o experiență spirituală mai profundă în propriile lor religii; dimpotrivă, i-au provocat să se îndrepte către mântuirea oferită în Hristos.

Ar trebui să se formeze grupe care să îi conducă pe toți oamenii la o relație mântuitoare cu Isus Hristos și în comuniune cu biserica rămășiței. Pentru formarea unor astfel de grupe, ar trebui dezvoltat cu rugăciune, un plan de acțiune sănătos din punct de vedere teologic dar și bine informat cultural care să fie urmat pentru a-i conduce pe acești noi credincioși spre a deveni membri ai Bisericii.

Aceste grupe ar trebui să fie înființate și formate în colaborare cu administrația locală a bisericii și în conformitate cu liniile directoare ale Bisericii mondiale. Liderii acestor grupe ar trebui să încerce să-i conducă pe oameni spre a deveni membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Biserica este o comunitate misionară și organizarea ei există pentru a îndeplini acest scop.

„Pe măsură ce numărul membrilor noștri creștea, era evident că, fără o oarecare formă de organizare, va fi o mare încurcătură și lucrarea nu va înainta cu succes. Organizarea era absolut necesară ca să susțină lucrarea de predicare, să promoveze lucrarea în câmpuri noi, să-i țină departe pe membrii nedemni de biserică și de pastori, să dețină bunurile bisericii, să răspândească adevărul prin publicații și pentru multe alte scopuri.” (*Ibidem*, p. 26)

„Ca membri ai bisericii vizibile și ca lucrători în via Domnului, toți cei care susțin că sunt creștini trebuie să facă tot ce le stă în putere ca să mențină pacea, armonia și iubirea în biserică. Să luăm aminte la rugăciunea Domnului Hristos: «Mă rog ca toți să fie una,

cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu, în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.» Unitatea bisericii este dovada convingătoare că Dumnezeu L-a trimis pe Isus în lume ca Răscumpărător al ei.” (*Mărturii*, vol. 5, pp. 619–620)

Modelul Noului Testament

Misiunea dată de Mântuitorul bisericii, de a duce Evanghelia în-tregii lumi (Matei 28:19,20; Marcu 16:15), nu însemna doar predicarea mesajului, ci și asigurarea bunăstării celor care primeau mesajul. Aceasta includea păstorirea și adăpostirea turmei și, de asemenea, rezolvarea problemelor relaționale. O asemenea situație cerea organizare.

La început, apostolii au constituit un consiliu care coordona activitățile bisericii din Ierusalim (Faptele apostolilor 6:2; 8:14). Când grupul din acea cetate a devenit atât de mare, încât administrarea treburilor a devenit problematică, au fost numiți diaconi care să se ocupe de treburile bisericii (Faptele apostolilor 6:2-4).

Mai târziu, au apărut și alte comunități, nu numai în Asia, ci și în Europa, lucru care a făcut să fie necesari alți pași pentru organizarea bisericii. Aflăm că în Asia Mică „au rânduit prezbiteri în fiecare biserică” (Faptele apostolilor 14:23). Extinderea lucrării în diferitele provincii ale Imperiului Roman a făcut necesară organizarea bisericilor în ceea ce s-ar putea numi „conferințe” (Galateni 1:2). Astfel, în biserică primară organizarea creștea treptat. Pe măsură ce nevoile creșteau, Dumnezeu i-a îndrumat pe conducătorii lucrării Sale, astfel încât, în consfătuire cu biserică, ei au dezvoltat o formă de organizare care a protejat interesele lucrării lui Dumnezeu.

Organizarea actuală a Bisericii

Forma de conducere a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea este reprezentativă. Astfel se recunoaște că autoritatea le revine membrilor și este exprimată prin reprezentanți legal aleși la fiecare nivel de organizare, în timp ce responsabilitatea executivă este delegată forurilor și slujbașilor în vederea conducerii Bisericii la fiecare ni-

vel în parte. *Manualul Bisericii* aplică acest principiu al reprezentării în cazul acțiunilor operate de către biserica locală. Chestiunile de reprezentare în organizațiile cu statut de misiune sunt reglementate de regulamentul acestora de organizare, iar în organizațiile cu statut de conferință sunt reglementate de statutul și organizarea respectivei entități. Această formă de conducere presupune, de asemenea, faptul că hirotonirea în lucrare este recunoscută în Biserica din toată lumea.

„Fiecare membru al bisericii locale poate exprima un vot în alegerea slujbașilor bisericii. Biserica îi alege pe slujbașii conferinței locale. Delegații aleși de conferințele locale îi aleg pe slujbașii uniunilor de conferințe, iar delegații aleși de uniunile de conferințe îi aleg pe slujbașii Conferinței Generale. Prin acest mod de organizare, fiecare conferință, fiecare instituție, fiecare biserică locală și fiecare individ, fie direct, fie prin reprezentanți, exprimă un vot în alegerea oamenilor care poartă principalele răspunderi la Conferința Generală.” (*Mărturii*, vol. 8, pp. 236–237)

Sistemul actual de organizare este rezultatul înțelegerii teologice progresive asupra misiunii Bisericii, asupra creșterii numărului de membri și a răspândirii ei geografice. În anul 1863, reprezentanții conferințelor s-au întrunit pentru a organiza Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea.

Există câteva niveluri de organizare în cadrul Bisericii, pornind de la credinciosul individual și ajungând până la organizația mondială a lucrării. Membrii acestor unități de la fiecare dintre aceste niveluri se adună periodic și convoacă sesiuni oficiale de lucru, cunoscute ca adunări, sau sesiuni de lucru. (Sesiunile, sau adunările de lucru, la nivelul bisericii locale sunt în general cunoscute ca „adunări administrative”.) În structura Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, nicio organizație nu își hotărăște propriul statut și nici nu funcționează ca și când nu ar avea obligații față de familia Bisericii de dincolo de granițele ei.

Schema de organizare

1. Biserica locală – un grup de membri dintr-un anumit loc, care a primit, prin votul sesiunii conferinței, statutul oficial de biserică.

2. Conferința locală – un grup de biserici locale, dintr-o zonă geografică definită, căreia i s-a oferit, în cadrul Comitetului Executiv al diviziunii de la mijlocul anului, sfârșitul anului sau într-un alt comitet al diviziunii, statutul de conferință (sau misiune sau câmp local) a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și, drept urmare, grupul a fost acceptat, în cadrul comitetului uniunii, în familia de conferințe/misiuni. (Vezi mențiunile de la finalul capitolului 1, secțiunea „Termenii folosiți în *Manualul Bisericii*”.)

3. Uniunea de biserici – un grup de biserici, dintr-o zonă geografică definită, care a primit, în cadrul sesiunii Conferinței Generale, recunoașterea oficială de uniune de biserici, cu statut fie de conferință, fie de misiune.

4. Uniune de conferințe/misiuni – un grup de conferințe, dintr-o zonă geografică definită, care a primit în cadrul sesiunii Conferinței Generale statutul oficial de uniune de conferințe/misiuni.

5. Conferința Generală și diviziunile ei – Conferința Generală reprezintă expresia mondială a Bisericii. Membrii care o compun sunt precizați în Statutul ei. Pentru a-și facilita activitatea la nivel global, Conferința Generală a înființat birouri regionale, cunoscute ca diviziuni ale Conferinței Generale, cărora li s-a desemnat, de către Comitetul Executiv al Conferinței Generale, întrunit în Consilii anuale, responsabilitatea de a supraveghea din punct de vedere administrativ un anumit grup de uniuni și alte entități ale Bisericii în interiorul unor zone geografice specifice.

Biblia este temelia și sursa doctrinei și a practicii; pe această bază, Conferința Generală întrunită în sesiune hotărăște doctrinele fundamentale ale Bisericii. De asemenea, Conferința Generală în sesiune autorizează înființarea de uniuni și atașarea de câmpuri, revizuieste *Manualul Bisericii*, alege conducerea Conferinței Generale și a diviziunilor și îndeplinește și alte funcții, după cum este stipulat în Statutul și regulamentele ei, și ia în discuție chestiuni care i-au fost înaintate de către Comitetul Executiv. Conform Statutului

și regulamentelor, între sesiuni Comitetul Executiv al Conferinței Generale este investit să acționeze în numele adunării generale a acesteia. Prin urmare, organizațiile Bisericii de pretutindeni din lume recunosc Conferința Generală întrunită în sesiune drept vocea Bisericii.

Rolul instituțiilor

În cadrul acestor niveluri ale Bisericii, operează o varietate de instituții cu activități în educație, sănătate, publicații sau de altă natură, care, în numele lui Hristos, răspund nevoilor unei lumi aflate în derivă. În filosofia și teologia Bisericii Adventiste, aceste instituții au fost, încă de la început, instrumente indispensabile pentru îndeplinirea misiunii spirituale a Bisericii, și anume aceea de a se adresa ființei umane în totalitatea ei și de a duce Evanghelia în lume.

Nicio organizație sau instituție a Bisericii nu își asumă responsabilitatea pentru obligațiile, datoriile, faptele sau omisiunile unei alte organizații a Bisericii doar pe simplul motiv al afilierei în cadrul aceleiași Biserici.

Autoritatea în biserica primară

În calitate de Creator, Răscumpărător și Susținător, Domn și Împărat al întregii creații, doar Dumnezeu este sursa autorității Bisericii. El a delegat autoritatea profeților și apostolilor Săi (2 Corinteni 10:8). Așadar, ei au ocupat o poziție unică și crucială în transmiterea Cuvântului lui Dumnezeu și în construcția bisericii (Efeseni 2:20).

Biserica primară a purtat responsabilitatea purității în ceea ce privește doctrina și practica. Prezbiterii (sau episcopii) dețineau o mare autoritate. Unul dintre rolurile lor principale era grija pastorală și supravegherea vieții bisericii (Faptele apostolilor 20:17-28; Evrei 13:17; 1 Petru 5:1-3), având și îndatoriri speciale, cum ar fi prezentarea doctrinei curate și combaterea celor care i se împotriveau (1 Timotei 3:1,2; Tit 1:5,9). Lor li s-a spus „cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu” (1 Ioan 4:1). În cuvintele lui Pavel,

îndemnul a fost: „Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun!” (1 Tesaloniceni 5:21).

Același lucru era valabil și cu privire la aplicarea disciplinei (Matei 18:15-17), care varia de la administrarea ei în mod particular și muștrarea cu martori (cf. Matei 18:16; Galateni 6:1) până la excluderea respectivului membru (Matei 18:18; 1 Corinteni 5:11,13; 2 Corinteni 2:5-11).

Prin urmare, Biserica are autoritatea să stabilească regulile pentru propria organizare administrativă.

Conferința Generală, cea mai înaltă autoritate

Conferința Generală întrunită în sesiune, și Comitetul Executiv între sesiuni, reprezintă cea mai înaltă autoritate în administrarea lucrării mondiale a Bisericii. Comitetul Executiv al Conferinței Generale este autorizat, prin statutul lui, să creeze organizații subordonate care să promoveze interese specifice în diferite părți ale lumii. Ca atare, toate celelalte organizații și instituții subordonate din lumea întreagă vor recunoaște că cea mai înaltă autoritate ecleziastică între adventiștii de ziua a șaptea, după Dumnezeu, este reprezentată de Conferința Generală întrunită în sesiune, și Comitetul Executiv al Conferinței Generale între sesiuni.

Când apar diferențe de perspective între biserici și conferințe sau instituții, problemele care nu sunt rezolvate mutual pot fi înaintate organizației imediat superioare. Dacă problema nu este rezolvată la acest nivel, atunci entitatea care a ridicat chestiunea poate face apel la nivelurile superioare succesive ale organizației. O organizație care primește un apel poate alege să nu abordeze chestiunea, caz în care decizia celei mai înalte organizații implicate în dispută va reprezenta verdictul final. Atunci când organizațiile reanalizează deciziile celorlalte organizații, ele nu își asumă responsabilitatea pentru deficiențele oricărei alte organizații.

„Am fost deseori instruită de Dumnezeu că judecata niciunui om nu trebuie subordonată judecării unui singur alt om. Niciodată judecata unui om sau doar a câtorva oameni nu trebuie să fie primită ca suficientă în înțelepciune și putere pentru a controla lucră-

rea sau a spune ce planuri trebuie să fie urmate. Dar, când într-o Conferință Generală se exprimă judecata fraților adunați din toate părțile câmpului, atunci independența și judecata personală nu trebuie să fie menținute cu încăpățănare, ci supuse. Niciodată un lucrător n-ar trebui să socotească drept o virtute menținerea cu stăruință a poziției sale de independență, contrar deciziei întregii Biserici." (*Mărturii*, vol. 9, p. 260)

Pastorii și alți angajați ai Bisericii

O lucrare instituită de Dumnezeu

„Dumnezeu are o biserică și aceasta are o lucrare instituită de El. «Și El a dat pe unii apostoli, pe alții profeți, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos...» Oameni rânduiți de Dumnezeu au fost aleși pentru a veghea cu grijă deosebită, cu perseverență și vigilență, pentru ca biserica să nu fie înfrântă de unelțirile lui Satana, ci să stea tare în lume, aducând slavă lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor.” (*Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pp. 52–53)

Președintele conferinței – Președintele conferinței trebuie să fie pastor hirotonit, cu experiență și cu o bună reputație. El se află în fruntea lucrării Evangheliei din conferința lui și este prezbiterul sau supraveghetorul tuturor bisericilor. Președintele acționează pentru binele spiritual și pentru încurajarea bisericilor. El le sfătuiește cu privire la activitățile și planurile lor. Are acces la toate bisericile, la toate serviciile și adunările administrative și la toate comitetele bisericilor, fără drept de vot în afara cazului în care biserica i-l acordă sau în cazul în care este membrul respectivei biserici. El poate, în virtutea slujbei lui, să prezideze adunările generale ale oricărei

biserici, când acest lucru este necesar. Președintele conferinței are acces la toate documentele bisericii.

Președintele conferinței nu are autoritatea să-i dea la o parte pe slujbașii bisericilor aleși în mod regulamentar, ci va lucra în colaborare cu ei. La rândul lor, aceștia, recunoscând legăturile existente în cadrul conferinței, sunt datori să îi ceară sfatul pentru bunul mers al bisericii. Slujbașii bisericii nu trebuie să încerce să-l împiedice în exercitarea adecvată a atribuțiilor sale.

Directorii de departamente de la conferință – Directorii de departamente de la conferință dezvoltă liniile generale ale activității Bisericii, sub îndrumarea comitetului conferinței în consultare cu președintele conferinței. Pentru a-și duce la bun sfârșit lucrarea încredințată, acești angajați trebuie să aibă acces în biserici, astfel încât să-și poată prezenta și pune în aplicare planurile. Ei vor manifesta considerație față de toate planurile bisericii, chiar și față de cele care nu privesc departamentele în care își desfășoară ei activitatea.

Directorii de departamente nu sunt investiți cu autoritate administrativă sau executivă, ci relația lor cu bisericile locale este una de sfătuire. Raportarea directorilor de departamente la biserici nu este aceeași cu raportarea comitetului sau a președintelui conferinței. În promovarea ramurii lor de activitate, ei activează pretutindeni în întreaga conferință. Totuși nu se așteaptă din partea lor să dea sfaturi bisericilor locale cu privire la alegeri sau alte sarcini ori activități administrative, cu excepția cazului în care președintele conferinței le solicită acest lucru.

Pastorii hirotoniți – Pastorii hirotoniți, numiți de comitetul executiv al conferinței să activeze ca pastori sau conducători de district, nu iau locul președintelui în câmpurile respective. Ei nu sunt investiți cu autoritate administrativă, așa cum este președintele, ci colaborează cu el în îndeplinirea planurilor și în respectarea regulamentelor conferinței.

Pastorul care este desemnat să slujească într-o biserică locală este asistat de prezbiterii locali. În virtutea hirotonirii, pastorul are

calificarea de a îndeplini toate ritualurile și ceremoniile din biserică. El trebuie să fie conducătorul spiritual și sfătuitorul bisericii. Pastorul trebuie să îi instruiască pe slujbași în îndatoririle lor și să plănuiască împreună cu ei activitatea tuturor ramurilor bisericii.

Pastorul este membru al comitetului bisericii locale și servește ca președinte al acestuia. În cazul în care pastorul dorește să fie eliberat de responsabilitatea de președinte al comitetului bisericii, prezbiterul bisericii va sluji ca președinte, în colaborare cu pastorul (vezi capitolul 9, secțiunea „Prezbiterii”). Se așteaptă ca pastorul, asistat de prezbiteri, să plănuiască și să conducă toate serviciile spirituale ale bisericii, cum ar fi serviciul divin de închinare din Sabat dimineața și întâlnirea pentru rugăciune, și trebuie să officieze serviciul de Sfânta Cină și de botez. El nu trebuie să se înconjoare cu niciun fel de grup de sfătuitori aleși de el, ci întotdeauna să lucreze în cooperare cu slujbașii aleși de biserică.

Atunci când unui evanghelist i se cere să conducă o campanie de evanghelizare într-o zonă în care există o biserică, conferința trebuie să-l invite pe pastor să-l ajute pe evanghelist, dându-i astfel pastorului posibilitatea de a se familiariza cu posibii viitori membri.

Pastorii și pastorii asistenți nu sunt numiți sau aleși în aceste funcții de către biserica locală. Ei lucrează în biserica locală în urma desemnării de către comitetul executiv al conferinței, iar aceste desemnări pot fi modificate oricând (vezi capitolul 9, secțiunea „Prezbiterii”).

Un pastor poate fi demis din funcție prin hotărârea comitetului conferinței, fără ca statutul său de membru al bisericii să fie afectat. Însă atunci când unui pastor i se retrage calitatea de membru al bisericii și apoi este reprimat ca membru laic, redobândirea calității de membru nu înseamnă reabilitarea ca pastor.

Pastorii asistenți – Pentru a le oferi ocazia să-și demonstreze chemarea la slujire pastorală, mai ales în domeniul câștigării de suflete, posibii candidați primesc din partea conferinței autorizații de pastor. Acordarea acestor autorizații asigură cadrul pentru dezvoltarea darului pastoral.

Pastorul asistent are dreptul să predice, să se angajeze în lucrarea de evanghelizare, să conducă lucrarea misionară și să se implice în toate activitățile bisericii.

Sunt însă situații în care este necesară numirea de către conferință a unui pastor asistent care să îndeplinească și responsabilitățile ca pastor sau ca pastor asistent într-o biserică sau într-un grup de biserici. Pentru a-i facilita îndeplinirea anumitor atribuții pastorale, biserica sau grupul de biserici locale în care slujește trebuie să-l aleagă pe pastorul asistent ca prezbiter. Totuși, întrucât Comitetului Executiv al Diviziunii îi revine în primul rând dreptul de a permite extinderea autorității unui pastor asistent, Comitetul Executiv al diviziunii trebuie să aprobe extinderea autorității prin precizarea clară și exactă a funcțiilor suplimentare pe care le poate îndeplini pastorul asistent. Funcțiile extinse sunt limitate doar la biserica sau la grupul de biserici unde pastorul este numit și unde este și prezbiter. După ce Comitetul executiv al diviziunii ia această măsură, comitetul conferinței poate acționa în consecință. (Vezi capitolul 8, secțiunea „Prezbiterii”.)

Comitetul conferinței nu va extinde autoritatea unui pastor asistent dincolo de ceea ce a aprobat Comitetul executiv al diviziunii. De asemenea, nu îi va da dreptul pastorului asistent să-și exercite funcțiile extinse în vreo biserică în afară de cele în care este numit și unde este și prezbiter. Hotărârea comitetului conferinței nu poate înlocui alegerile din biserică sau hirotonirea în slujirea Evangheliei.

Lucrătorii biblici – Conferința poate să folosească lucrători biblici și să le încredințeze misiunea de a lucra în cadrul acțiunilor evanghelistice sau în cadrul bisericilor locale. Deși acești lucrători se află sub îndrumarea directă a conferinței, lucrătorul care a primit misiunea de a lucra într-o acțiune evanghelistică este sub directă îndrumare a evanghelistului care conduce campania, iar un lucrător care a primit misiunea de a lucra într-o biserică locală acționează sub îndrumarea directă a pastorului. Unui lucrător biblic nu i se va cere să îndeplinească vreo slujbă în biserică, cu excepția unei hotărâri speciale din partea conferinței, ci va fi lăsat liber să-și îndeplinească lucrarea de câștigare de suflete.

Conferința îi îndrumă pe angajații Bisericii – Președintele conferinței, în colaborare cu comitetul conferinței, îi îndrumă pe toți angajații conferinței, cum ar fi pastori, lucrători biblici și directori de departamente, care își primesc scrisorile de acreditare de la conferință și sunt responsabili față de aceasta, și nu față de vreo biserică locală. Bisericile îi pot cere președintelui conferinței serviciile sau ajutorul angajaților conferinței, dar desemnarea în toate cazurile îi revine comitetului conferinței. Comitetul conferinței poate schimba locul în care angajații își desfășoară activitatea oricând consideră necesar. Angajatul sau biserica poate să facă apel la comitetul conferinței pentru o audiență în legătură cu hotărârea de mutare din câmpul respectiv, iar situația va fi examinată cu atenție în lumina nevoilor întregii conferințe. Dacă angajatul refuză să coopereze cu comitetul și să lucreze în armonie cu deciziile luate, comitetul poate considera comportamentul lui ca insubordonare și îl poate trata ca atare. În niciun caz, angajatul nu trebuie să facă apel la biserica locală în legătură cu astfel de hotărâri. Dacă o biserică locală susține angajatul în refuzul lui de a coopera, la rândul ei devine subiectul disciplinei conferinței.

Scrisorile de acreditare și autorizare

Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie supravegheată cu deosebită grijă de conducătorii responsabili de la nivelul bisericii locale până la Conferința Generală. Scrisorile oficiale de acreditare și autorizare sunt emise pentru toți angajații acreditați cu normă întreaga ai Bisericii și sunt acordate de comitetele în drept pe perioade limitate.

Într-o conferință locală, comitetul acordă autoritate anumitor persoane pentru a reprezenta Biserica în calitate de pastori și lucrători ai Evangheliei. Această autoritate este reprezentată prin scrisorile de acreditare și autorizare, care sunt însărcinări scrise, datate și semnate corespunzător de administratorii conferinței. Autoritatea astfel încredințată nu este personală sau inerentă persoanei care deține autorizația, ci aparține organizației emitente, care o poate retrage motivat oricând. Scrisorile de acreditare și autorizare

nu sunt proprietate personală și trebuie returnate atunci când angajarea încetează sau la cererea organizației emitente.

Nimeni nu ar trebui lăsat să vorbească unei adunări atâta vreme cât el/ea nu a primit invitația din partea bisericii în armonie cu îndrumările oferite de conferință. Totuși este adevărat că există situații când este necesar ca în biserici să ia cuvântul și reprezentanți ai statului sau conducători civili; însă niciunei persoane neautorizate nu i se va da accesul la amvon. (Vezi capitolul 10, secțiunile „Amvonul nu este o tribună” și „Importanța menținerii unității”).

Autorizațiile/legitimațiile expirate – Acreditările și autorizațiile sunt acordate pe durata termenului prevăzut de statutul și de regulamentele în vigoare ale conferinței și sunt reînnoite prin votul Adunării Generale a conferinței aflate în sesiune sau prin decizia Comitetul Executiv. Deținerea unei legitimații expirate nu îi mai conferă posesorului nicio autoritate.

Pastorii pensionari – Pastorii pensionari merită toată cinstea și aprecierea pentru aportul lor la consolidarea bisericii lui Dumnezeu. Ei pot fi mai departe o binecuvântare și un ajutor pentru bisericile unde sunt membri, prin alegerea în orice slujbă. De asemenea, pot să-și exercite funcțiile pastorale sub conducerea comitetului conferinței.

Pastorii fără autorizație – Cei care au fost hirotoniți ca pastori dar care nu mai au acreditarea valabilă pot fi aleși ca prezbiteri și, dacă hirotonirea nu le-a fost anulată, atunci nu este nevoie de o nouă hirotonire ca prezbiter. Slujirea lor este limitată la funcțiile unui prezbiter local.

Organizarea, unificarea și dizolvarea bisericilor și grupelor

Cum se organizează o biserică

O biserică este organizată de un pastor hirotonit, la recomandarea Comitetului Executiv al Conferinței. (Pentru procedura de organizare a unei grupe, vezi secțiunea următoare.) Întrucât organizarea unei biserici presupune foarte multe elemente, președintele conferinței locale trebuie invitat să participe.

Când o grupă de credincioși botezați este pregătită să-și asume responsabilitățile unei biserici organizate, trebuie să fie consultat președintele conferinței și să se obțină aprobarea Comitetului Executiv al Conferinței, înainte de a stabili o dată când urmează să aibă loc organizarea.

Când credincioșii botezați se adună la o dată stabilită, cel care conduce această ceremonie va prezenta mai întâi o scurtă expunere a principiilor fundamentale de doctrină ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Apoi el va face apel să vină în față toți cei care sunt de acord cu aceste principii și doresc să se afilieze bisericii. Numele fiecăruia trebuie înregistrat. Dacă unul sau mai mulți sunt deja membri ai bisericii conferinței sau ai altei biserici, cel care oficiază trebuie să aibă scrisorile de transfer pe care aceștia le-au obținut. Cei care se transferă formează nucleul comunității.

Dacă niciunul dintre cei prezenți nu are scrisoare de transfer, atunci trei membri dintre cei prezenți (de preferință păzitori ai Săbatului bine întemeiați) vor fi selectați ca nucleu. Lor li se pot pune aceste întrebări: Îl primiți pe Isus Hristos ca Mântuitorul vostru personal? Sunteți în deplină armonie cu principiile de credință care v-au fost deja prezentate? Ați fost botezați prin scufundare? Sunteți în relații bune unul cu altul și vă bucurați de încredere reciprocă?

Dacă la aceste întrebări se răspunde afirmativ, cei trei sunt declarați nucleul constitutiv al noii biserici. Apoi sunt chemați, unul după altul, numele care au fost trecute pe listă și fiecăruia i se pun întrebările de mai sus, conducătorul ceremoniei ia votul celor care constituie nucleul pentru primirea fiecăruia ca membru al bisericii. Fiecare persoană primită în felul acesta devine membră a bisericii și este calificată să voteze asupra numelor următoare. Trebuie manifestată o deosebită grijă ca între cei primiți ca membri să existe comuniune deplină și dragoste frățească. În cazul în care apare vreo problemă, fie de natură doctrinară, fie de relații frățești, dacă situația nu poate fi rezolvată cu amabilitate și tact, atunci primirea se amână.

După ce nucleul a votat asupra tuturor potențialilor membri, biserica este o entitate completă și gata pentru alegerea slujbașilor. Membrii trebuie apoi să aleagă un comitet de propuneri, avându-l ca președinte pe pastorul care oficiază. Acest comitet va face propuneri pentru ocuparea diferitelor slujbe în biserică. După alegerea slujbașilor, prezbiterii vor fi hirotoniți, în cazul în care nu au fost deja hirotoniți ca prezbiteri. Pentru hirotonirea diaconilor și a diaconeselor va avea loc un serviciu de consacrare similar, mai scurt. Biserica este pe deplin organizată și gata pentru slujire.

Înainte ca întrunirea de organizare să se încheie, va fi luată o hotărâre prin care se cere conferinței să primească biserica nou-organizată în rândul bisericilor surori, cu ocazia sesiunii următoare a conferinței.

Pentru creșterea șanselor de succes ale noii biserici locale, conferința și conducătorii locali vor avea grijă ca fiecare slujbaș să fie bine instruit cu privire la datoriile lui. Biserica trebuie să aibă un set de ustensile pentru Cina Domnului, care, dacă se poate, ar tre-

bui celebrată ca parte a serviciului de înființare a bisericii. Casierul, secretarul și ceilalți slujbași vor primi toate registrele și materialele de care au nevoie în îndeplinirea responsabilităților lor.

Cum se formează o grupă

Acolo unde un număr de credincioși izolați locuiesc aproape unul de celălalt sau acolo unde fac parte dintr-un mic grup, se adună într-o casă particulară sau formează nucleul unui proiect de plantare de biserică, ar trebui să ia în considerare ideea de a forma o grupă de credincioși, în vederea părtășiei, închinării și misiunii, cu scopul de a se dezvolta până la nivelul unei biserici organizate sau de a înființa și mai multe biserici care se întâlnesc în case particulare.

Statutul de grupă este aprobat prin vot de către comitetul conferinței, care, dacă este necesar, are autoritatea și de a dizolva acea grupă. Diviziunea și/sau conferința ar trebui să aibă într-o formă scrisă principiile de bază pentru organizarea de grupe în cadrul teritoriului său.

Membrii bisericii care fac parte din grupe mici sau din grupe care se întâlnesc în case particulare pot forma nucleul unei noi grupe. Cei care vor să facă parte dintr-o grupă vor fi membri fie în biserica conferinței, fie într-o biserică locală (biserică-mamă). Dacă cei ce sunt parte a noii grupe doresc să rămână membri în biserica conferinței, comitetul conferinței va vota transferarea lor ca membri și va specifica faptul că fac parte din noua grupă.

Când comitetul conferinței aprobă înființarea unei grupe, trebuie numită și o echipă de conducere, care să includă un conducător, un secretar și un casier. Această numire trebuie să se facă de către pastorul de district sau de un alt pastor numit de comitetul conferinței, sfătuindu-se și cu grupa care a fost înființată.

Toate celelalte numiri din cadrul grupei trebuie făcute prin votul celor care fac parte din ea. Pastorul de district sau orice altă persoană autorizată de către comitetul conferinței va conduce întrunirea în care se iau asemenea decizii. Doar membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu drepturi depline pot fi numiți.

Conducătorul respectivei grupe nu va fi hirotonit în acea funcție și nu are dreptul să îndeplinească rolurile cu care este investit prezbiterul unei biserici. Totuși, acolo unde se impune din cauza situațiilor particulare, comitetul conferinței poate numi o persoană cu experiență în biserică și cu abilități de conducere, care să slujească drept prezbiterul grupeii.

Deoarece hirotonirea nu se face în cazul grupelor, nu este nevoie ca diaconii și diaconesele să fie aleși, dar bărbații și femeile ar trebui votați în biserică locală ca „asistenți de grupă”. Îndatoririle lor vor fi similare cu cele îndeplinite de diaconii și diaconesele bisericilor organizate, în care activitățile acestea nu necesită hirotonire. (Vezi capitolul 8, „Slujbașii și departamentele bisericii locale, Diaconii nu sunt autorizați să prezideze”.)

Secretarul grupeii trebuie să țină evidența tuturor activităților și întrunirilor grupeii și să trimită în mod regulat rapoarte bisericii-mamă sau secretarului executiv al conferinței. Aceste rapoarte ar trebui să includă date cu privire la numărul participanților și la activitățile grupeii, inclusiv activități misionare desfășurate în timpul săptămânii sau în Sabat.

Casierul grupeii trebuie să țină evidența tuturor sumelor încasate sau achitate și trebuie să trimită prompt, în calendarul stabilit de conferință, toate zecimile și darurile, altele decât sumele colectate pentru scopuri locale, la trezorerul conferinței, care este și trezorerul bisericii conferinței.

Dacă membrii dintr-o grupă sunt membri în biserică conferinței, grupa nu are dreptul de a administra disciplină sau a transfera și primi membri. Toate aceste chestiuni trebuie prezentate în fața comitetului conferinței, care constituie comitetul bisericii conferinței. Președintele conferinței este prezbiterul bisericii conferinței.

Dacă conferința organizează o grupă prin intermediul unei biserici-mamă cu care grupa se învecinează, și nu prin intermediul bisericii conferinței, funcțiile enumerate mai sus (cum ar fi trimiterea de rapoarte sau evidența membrilor) se vor face de/prin biserică-mamă.

Întrucât o grupă ar trebui să-și dorească să crească și, în cele din urmă, să devină biserică, conducătorii respectivei grupe ar trebui

să-i pregătească pe membri pentru statutul de biserică, prin promovarea activităților desfășurate în general de către o biserică.

Unificarea bisericilor

Când este oportună unificarea a două biserici, comitetul conferinței va lua o hotărâre pentru recomandarea unei astfel de măsuri. Într-o adunare legal constituită, prezidată de președintele conferinței, de pastorul local sau de un alt pastor hirotonit, fiecare biserică va vota cu privire la problema unificării. După ce a fost luată o hotărâre favorabilă de către ambele biserici, va fi stabilită o adunare comună a celor două biserici, condusă de președintele conferinței sau, în lipsa lui, de un pastor hirotonit numit de conferință.

Va fi pregătită cu atenție o declarație de consimțire, în care vor fi menționate motivele pentru unificare și vor fi precizate toate situațiile speciale implicite, cum ar fi rezolvarea situației proprietăților și răspunderea pentru obligațiile financiare. Se va preciza numele nou al bisericii unificate și eliberarea din funcție a tuturor slujbașilor celor două biserici.

Adoptarea acestei declarații de către toți cei prezenți încheie procesul de unificare a celor două biserici. Apoi va fi ales comitetul de propuneri pentru a propune slujbașii bisericii unificate, în vederea slujirii pentru restul mandatului.

O copie a declarației va fi păstrată la conferință.

Când acest pas a fost făcut, întreaga frățietate a celor două biserici se unește în noua organizație. În astfel de împrejurări, în niciun caz nu este permisă excluderea vreun membru prin omiterea de a fi înscris în lista membrilor, cu ocazia unificării. Corpul unit devine răspunzător pentru ordinea și disciplina tuturor membrilor săi. Membrii aflați sub disciplină vor fi tratați așa cum este prevăzut în alte secțiuni ale acestui manual.

Registrele și rapoartele celor două biserici devin o parte din rapoartele bisericii unificate. Conferința trebuie să fie anunțată, pentru ca la următoarea ei sesiune să se ia hotărârile necesare.

Dizolvarea sau excluderea unei biserici

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană. [...] Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui” (Efeseni 5:25-30).

Acesta trebuie să fie duhul care să inspire toate acțiunile de a ajuta o biserică ce a greșit și el ar trebui să ne ghideze pe tot parcursul administrării disciplinei – gata întotdeauna pentru a ajuta și pentru a salva cauza lui Dumnezeu.

Statutul de biserică nu este neapărat unul definitiv și irevocabil. Bisericile pot fi dizolvate sau excluse din familia de biserici din următoarele motive:

1. Pierderea de membri – Sunt ocazii când, în ciuda încercărilor de a păstra o biserică, se pierde atât de mulți membri prin mutare din zonă, prin deces sau prin apostazie, încât existența bisericii este amenințată. În asemenea împrejurări, comitetul conferinței trebuie să recomande posibilă dizolvare a bisericii.

Înainte ca o biserică locală să ia hotărârea finală de dizolvare, membrii rămași vor fi sfătuiți să-și transfere calitatea de membru în alte biserici.

Dacă rămân suficienți membri, biserica poate convoca o adunare administrativă, sub conducerea președintelui conferinței sau a unui pastor desemnat de acesta. La o astfel de adunare pot fi votate scrisorile de transfer pentru toți membrii rămași cu drepturi depline pentru a se uni cu alte biserici. În felul acesta, biserica se dizolvă singură la recomandarea comitetului conferinței, și astfel se creează cadrul în care comitetul conferinței ia măsurile pentru consemnarea dizolvării bisericii.

Dacă, după aprecierea comitetului conferinței, au rămas prea puțini membri pentru a convoca o adunare administrativă, comi-

tetul conferinței va avea autoritatea să recomande transferul membrilor cu drepturi depline în alte biserici sau în biserica conferinței. În felul acesta, biserica este dizolvată.

Dacă la data dizolvării sunt membri sub disciplină cărora, din acest motiv, nu li se poate acorda scrisoare care să ateste că au drepturi depline, calitatea lor de membru va fi menținută provizoriu în comunitatea conferinței, în timp ce administrația conferinței depune toate eforturile ca, în cel mai scurt timp posibil, să ajute acești membri să dobândească o experiență creștină satisfăcătoare. Dacă efortul are succes, calitatea lor de membru poate fi confirmată în biserica conferinței sau li se pot da scrisori de transfer către alte biserici. Dacă nu pot fi ajutați și recuperați, vor fi excluși prin votul comitetului conferinței.

2. Disciplina – Ocaziile pentru excluderea unei biserici din motive disciplinare sunt rare, întrucât misiunea bisericii este aceea de a-i căuta și salva pe cei pierduți. Acolo unde persistă probleme serioase, cum ar fi apostazia, refuzul de a acționa în armonie cu *Manualul Bisericii* sau răzvrătirea împotriva conferinței, trebuie făcute eforturi stăruitoare pentru a evita necesitatea excluderii. Pastorul va căuta să aprofundeze viața spirituală a bisericii prin predicare și prin vizite personale. Conferința ar trebui să încurajeze desfășurarea unor întâlniri de reînviore care să-i conducă pe membri la o reînnoire a legământului lor cu Domnul. Dacă aceste eforturi nu au succes, pastorul, în colaborare cu comitetul conferinței, trebuie să se consulte cu biserica și cu conducerea ei, încercând să aducă vindecare și împăcare și să mențină biserica.

Asemenea măsuri de remediere sunt de preferat în locul atitudinii care permite deteriorarea relațiilor, lucru care ar putea duce la excluderea bisericii.

Totuși, dacă toate eforturile de a salva biserica eșuează, comitetul conferinței trebuie să analizeze atent problema excluderii bisericii. Dacă se ajunge la această hotărâre, conferința va proceda după cum urmează:

a. Decizia prin care se recomandă excluderea, cu motivele pe care se întemeiază, va fi prezentată bisericii respective într-o adunare

administrativă, astfel încât aceasta să fie informată și să ia în considerare situația.

b. În cazul în care nu acceptă recomandarea, biserica ar putea adopta una dintre următoarele căi: (1) Să acționeze pentru eliminarea cauzelor care fac necesară disciplina, acceptând specificațiile conferinței și cerându-i conferinței să revină asupra recomandării de dizolvare sau excludere; (2) să facă apel la Comitetul Executiv al uniunii, sau al diviziunii, în cazul uniunii de biserici, pentru a arbitra în interesul bisericii respective.

c. Dacă biserica persistă în starea de răzvrătire, Comitetul Executiv al conferinței va înainta Adunării Generale, întrunită la termen sau într-o adunare extraordinară, recomandarea conferinței ca biserica să fie dizolvată.

d. Dacă Adunarea Generală a conferinței hotărăște excluderea, conferința va aplica hotărârea.

Grija față de membri, registre și fonduri

Între membrii unei biserici care a fost dizolvată sau exclusă pot exista membri credincioși, care doresc să rămână în cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Pentru binele acestora, calitatea lor de membru va fi păstrată provizoriu, până la un an, în biserica conferinței, pentru a le oferi posibilitatea celor care doresc să-și mențină calitatea de membru în biserica conferinței sau să se transfere în altă biserică. Situația lor va fi evaluată de comitetul conferinței și, dacă este satisfăcătoare, aceștia pot fi recomandați ca membri ai bisericii conferinței sau ai altei biserici alese de ei.

Numele membrilor care sunt sub disciplină dintr-o biserică dizolvată sau exclusă vor fi trimise secretarului conferinței, pentru a fi cât mai repede aduși în atenția comitetului conferinței, așa cum se precizează în secțiunea de mai sus, „1. Pierderea de membri”.

După dizolvarea sau excluderea unei biserici din cauza pierderii membrilor sau din motive disciplinare, toate darurile, toate evidențele financiare și toate proprietățile comune sau personale, fie că sunt deținute în numele bisericii, al conferinței, fie al altei

asociații legale confesionale, sunt încredințate conferinței. Prin urmare, conferința are dreptul, autoritatea și datoria să administreze, să ocrotească și să dispună de proprietatea și de fondurile respective. Toate registrele și evidențele unei astfel de biserici vor fi ținute în custodia secretarului conferinței și/sau a trezorerului.

În cazurile în care nu sunt implicate motive disciplinare, o alternativă la dizolvarea și excluderea bisericii este revenirea la statutul de grupă. O asemenea decizie va fi luată prin votul majorității celor din comitetul conferinței, după consultarea cu pastorul de district și cu membrii, și comunicată în biserică de către pastor sau un reprezentant al conferinței.

În cadrul unei adunări administrative (vezi paginile anterioare), pot fi votate scrisorile de transfer în biserică conferinței sau în alte biserici ale membrilor rămași și care sunt cu drepturi depline. În aceeași ocazie, pastorul, în urma consfătuirii cu membrii locali, va numi dintre membrii noii grupe o echipă de conducere, care să includă un conducător, un secretar și un casier. Pentru detalii în legătură cu alte elemente de ordin organizatoric în cadrul unei grupe, consultați secțiunea anterioară din acest capitol – „Cum se organizează o grupă”.

Formarea de ucenici

Formarea de ucenici este un proces continuu prin care o persoană devine ucenic al lui Isus Hristos, se maturizează ca ucenic al Său și contribuie la formarea de noi ucenici. Botezul este o parte esențială a procesului de ucenicie, dar nu este rezultatul final al acestui proces.

Advenștii de ziua a șaptea acceptă cu onoare și smerenie porunca lui Isus cuprinsă în Marea Trimitere a Evangheliei de a face „ucenici din toate neamurile” (Matei 28:19). Trebuie să ne supunem acestei trimiteri, acum, când trăim în aceste ultime zile, în contextul soliilor celor trei îngeri (Apocalipsa 14:6-12).

Mesajul principal al Trimiterii evanghelice de a „face ucenici” se concentrează pe trei direcții:

1. „Duceți-vă și faceți ucenici” este porunca lui Isus pentru a îndeplini misiunea. Astfel, a face ucenici ar trebui să fie stilul nostru de viață. Trebuie să mergem și să facem ucenici în casele noastre, la locul nostru de muncă, la școala unde mergem și în interacțiunile noastre zilnice cu ceilalți. Trebuie să facem ucenici din fiecare națiune, trib, limbă și popor. Scopul mărturiei și al evanghelizării este acela de a face ucenici (Matei 10:25; 28:19,20).

2. „Botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” nu este scopul final, ci o parte importantă în procesul de ucenicie, pe măsură ce oamenii îl recunosc pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor al lor, devin parte din Biserica Lui și se angajează să contribuie la formarea de noi ucenici. Ucenicii sunt botezați și devin astfel parte din trupul lui Hristos, biserica. Angajamentul lor de a asculta

de Hristos și de face la rândul lor noi ucenici ar trebui să fie demonstrat înainte de botez.

3. „Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” indică faptul că învățarea este o experiență vitală și continuă de maturizare în experiența uceniciei. „Învățarea” ar trebui să aibă loc atât înainte, cât și după botez.

A face ucenici este un proces continuu, scopul său fiind creșterea „în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos” (2 Petru 3:18) până la maturitatea creștină și înmulțirea ucenicilor.

A crește ca ucenic și a contribui la formarea de noi ucenici, pregătindu-i pentru a doua venire a lui Isus, nu este opțional; este esența misiunii noastre ca adventiști de ziua a șaptea în ultimele zile ale istoriei. Ucenicia autentică are loc doar ca rezultat al harului uimitor al lui Isus Hristos. Ne încurajează faptul că Lui I-a fost dată toată autoritatea în cer și pe pământ și El promite că va fi cu noi până la sfârșitul veacului (Matei 28:18,20). Mai mult, El ne promite Duhul Sfânt ca Învățător, Îndrumător și Putere de viață (Ioan 16:7-16; Luca 24:46-49; Faptele apostolilor 1:4,5,8; 2:37-39).

Ce este un ucenic?

Pe vremea lui Isus, ucenicii erau adepți care aveau o instruire holistică și cuprinzătoare. Ucenicii lui Isus au petrecut atât de mult timp împreună cu El, încât au primit învățăturile Sale și au acumulat lecții valoroase despre stilul de viață. Un ucenic este acela ale cărui alegeri, decizii și viziune asupra lumii sunt transformate de Duhul Sfânt prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Ucenicii creștini își modelează credința, caracterul și misiunea după credința, caracterul și misiunea Învățătorului lor, Isus. Un ucenic este acela care și-a luat angajamentul de a-L urma pe Hristos și de a-și aduce viața sub domnia lui Hristos.

Un ucenic este o persoană care devine din zi în zi tot mai asemănătoare cu Isus Hristos (Efeseni 4:15). Procesul de formare a ucenicilor este un proces continuu. Acesta presupune, de asemenea, să-i învățăm pe noii credincioși cum să-și aducă viața în conformitate cu

Cuvântul lui Dumnezeu prin diverse programe, cum ar fi mentorat, lucrarea grupelor mici, studii biblice, slujirea altora etc.

1. Astfel, ucenicia influențează fiecare domeniu al vieții noastre: credințele noastre, caracterul, stilul de viață, relațiile, munca, divertismentul, finanțele, sănătatea, mărturia și povara pe care o simțim pentru alții ca ei să fie mântuiți.

2. „Devine” indică faptul că ucenicia reprezintă o activitate continuă de a-L urma pe Isus.

3. „Din ce în ce mai asemănătoare cu Isus Hristos” înseamnă că Hristos este Mântuitorul și Domnul nostru și singurul exemplu perfect pe care trebuie să-l urmăm.

Creșterea unui ucenic

Călătoria uceniciei începe atunci când cineva face primii pași către Isus (vezi Ioan 1:35–2:2). Rămânând în El zilnic și urmând Cuvântul Său, cineva poate continua să crească în asemănare cu Hristos. Unele dintre domeniile cheie în care Scriptura indică faptul că ucenicii trebuie să se maturizeze în dezvoltarea personală, precum și ca parte a unei comunități de credincioși, sunt enumerate mai jos:

1. Închinare/Devoțiune personală – „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău.” (Matei 22:37). Închinarea este răspunsul nostru la lucrarea pe care Dumnezeu o inițiază în viața noastră. Închinarea adevărată nu se concentrează asupra noastră, ci asupra lui Dumnezeu (Psalmii 150:6; Ioan 4:23; Apocalipsa 14:7).

„Trebuie să prețuim și să cultivăm un spirit de închinare adevărată, un spirit de devotament în ziua sfântă a Domnului, sfințită de El. Ar trebui să ne adunăm împreună, crezând că vom primi mângâiere și speranță, lumină și pace de la Isus Hristos.” (*The Faith I Live By*, p. 35)

„Religia personală se va descoperi prin a aduce roade bune, căci sfințirea nu este lucrarea unei zile, ci a unei vieți întregi [...]. Ar trebui ca în inima fiecăruia să existe har care să poată înflori în grădina lui Dumnezeu. Egoismul va elimina orice asemănare prețioasă

cu Hristos, va alunga smerenia, lepădarea de sine și devotamentul.” (*Publishing Ministry*, p. 91)

2. Slujirea altora – „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:39). Fiecare ucenic este chemat și fiecăruia îi sunt oferite daruri de la Dumnezeu în folosul bisericii și pentru a duce mesajul Evangheliei în lume (1 Petru 2:9; 4:10).

„Ucenicii trebuiau să meargă ca martori ai lui Hristos, spre a vesti lumii ceea ce au văzut și au auzit de la El. Slujba lor era cea mai importantă slujbă ce a fost încredințată vreodată ființelor omenesti, după aceea a lui Hristos. Ei aveau să fie lucrători împreună cu Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor.” (*Faptele apostolilor*, p. 19)

3. Mărturie/Evanghelizare bazată pe nevoi – „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile...” (Matei 28:19). Mărturia și evanghelizarea se realizează cel mai bine atunci când este urmată metoda lui Hristos, care slujea persoana în toate nevoile ei.

„Numai metoda lui Hristos va aduce un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul S-a unit cu oamenii ca unul care le dorea binele. El și-a arătat simpatia față de ei, a îngrijit de nevoile lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: «Urmați-Mă!».” (*Divina vindecare*, p. 143)

4. Ascultarea – „Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28:20). Un indiciu fundamental al adevăratei ucenicii este credințioșia față de Hristos și Cuvântul Său și supunerea față de El ca Domn al nostru. Isus a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15).

„Ascultarea: slujirea și supunerea loială a iubirii: este adevăratul semn al faptului că suntem ucenicii Săi.” (*Calea către Hristos*, p. 60)

Un ucenic credincios este cel care recunoaște vocea Păstorului și caută continuu să învețe pentru a se supune complet. Reflectarea caracterului lui Hristos și munca pentru extinderea Împărăției Sale trebuie să fie pasiunea noastră supremă. Aceasta include creșterea în caracter, administrarea creștină a vieții și slujirea altora (Efeseni 4:13-15; Romani 8:29; 2 Corinteni 3:17,18; 1 Ioan 3:2).

5. Comunitate/Lucrarea misionară – „... Botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28:19). Adevărata ucenicie are loc numai într-o comunitate care este construită pe temeliea lui Isus Hristos și a Cuvântului Său, unde închinarea, slujirea, evanghelizarea și ascultarea au cea mai mare prioritate (Apocalipsa 14:6-12).

„Mici grupe să se adune seara, la prânz sau dimineața devreme, pentru a studia Biblia. Ei să aibă un timp de rugăciune, pentru ca să poată fi întăriți, luminați și sfințiți de Duhul Sfânt. Domnul Hristos dorește ca lucrarea aceasta să se realizeze în inima fiecărui lucrător. Dacă voi înșivă veți deschide ușa pentru a o primi, o mare binecuvântare va veni asupra voastră. Îngeri de la Dumnezeu vor fi în adunarea voastră. Voi vă veți hrăni cu frunzele pomului vieții. Ce mărturie veți putea da cu privire la cunoștința plină de iubire pe care ați făcut-o cu conlucrătorii voștri, la aceste prețioase ocazii când ați căutat binecuvântarea lui Dumnezeu!” (*Mărturii*, vol. 7, p. 195)

Pași practici

Harul lui Isus Hristos nu este ieftin. L-a costat chiar viața Lui. Oricine îl acceptă pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor trebuie să știe că a fi ucenic al Lui are și un preț. „Dacă voințe cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Marcu 8:34).

Ucenicii cresc în caracterul lui Hristos în mijlocul rutinei vieții de zi cu zi. Prin practica perseverentă a studiului biblic zilnic, prin rugăciune, slujire și misiune, angajamentul nostru de ucenicie devine din ce în ce mai profund. Un ucenic devotat pe deplin „umbă” continuu cu Hristos, fiind cu El, modelându-și viața după El și ascultând de El în activitățile zilnice obișnuite.

Lucrarea de a face ucenici este în desfășurare. „Însărcinarea pe care Mântuitorul le-a dat-o ucenicilor îi cuprinde pe toți credincioșii. Îi cuprinde pe toți cei care vor crede în Hristos până la sfârșitul timpului” (*Viața lui Iisus*, p. 822). Prin urmare, modelarea vieții cuiva după exemplul lui Isus este o responsabilitate personală, precum și o responsabilitate de învățare a altora, pe care fiecare membru al

bisericii o datorează celor care sunt tineri în credință. Calitatea de membru al bisericii și chiar activitatea bisericii în sine sunt insuficiente. Creșterea personală continuă ca ucenic este necesară pentru a avea o relație durabilă cu Dumnezeu care să îi influențeze pozitiv pe ceilalți.

Dragostea, semnul definitiv al unui ucenic

A iubi pe ceilalți așa cum ne iubește Dumnezeu pe noi, ceea ce este strâns legat de unitate, este indicatorul suprem al adevăratei uceniciei. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35).

„Hristos ne-a oferit un model în propriul Său exemplu. A legat pe urmașii Săi unii de alții și de El însuși. Unirea lor cu Hristos îi face să se iubească unii pe alții, căci iubirea este rodul sigur al unității cu Hristos. Hristos a declarat că dragostea lor unul față de celălalt era semnul sigur al uceniciei lor.” (*Manuscrisul 51*, 1894)

Dragostea adevărată pentru Isus înseamnă mai mult decât ca ucenicii Săi să se iubească unii pe alții; ei trebuie să împărtășească iubirea lui Dumnezeu cu alții. Dacă Îl iubim pe Dumnezeu, vom asculta de porunca Lui: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile...” (Matei 28:19).

Dragostea lui Dumnezeu este semnul definitiv al unui ucenic, deoarece în dragoste toate celelalte caracteristici ale uceniciei sunt complete. Hristos „a amintit numai o condiție pentru a fi ucenic sau pentru a sluji. «Mă iubești?» a zis El. Aceasta este însușirea cea mai de seamă.” (*Viața lui Iisus*, p. 815)

„Iubirea lui Hristos nu este un simțământ, ci este un principiu viu ce trebuie să fie manifestat ca o putere dănuitoare în inimă.” (*Faptele apostolilor*, p. 516)

Calitatea de membru al Bisericii

Îndatoririle solemne ce revin membrilor bisericii trebuie însușite de fiecare persoană care dorește să aparțină bisericii. Numai cei care dau dovadă că au trecut prin experiența nașterii din nou și care se bucură de o experiență spirituală în Domnul Isus sunt pregătiți să fie primiți în rândurile membrilor bisericii. Pastorii trebuie să-i instruiască pe candidați în privința doctrinelor fundamentale și a practicilor aferente, astfel încât aceștia să poată intra în biserică pe o bază spirituală sănătoasă. Deși nu se menționează o anumită vârstă pentru botez, este recomandabil ca acei copii care sunt la vârste fragede și care își manifestă dorința de a fi botezați să fie încurajați și înscriși într-un program de instruire care să îi pregătească pentru botez.

Apostolul Pavel spune: „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă” (Romani 6:3,4).

Luca, de asemenea, spune: „A venit și ea în același ceas și a început să laude pe Dumnezeu și să vorbească despre Isus tuturor celor ce așteptau mântuirea Ierusalimului. Părinții lui Isus se duceau la Ierusalim în fiecare an, la Praznicul Paștelui” (Luca 2:38,41).

„Membrii bisericii, cei pe care El i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, trebuie să proclame slava Sa. Biserica este păstrătoarea bogățiilor harului lui Hristos și prin ea se va face cunos-

cut, în cele din urmă, chiar și «domniilor și stăpânilor din locurile cerești», manifestarea pe deplin și pentru totdeauna a iubirii lui Dumnezeu.” (*Faptele apostolilor*, p. 9)

Botezul

Botezul, o condiție preliminară calității de membru al Bisericii – „Domnul Hristos a făcut din botez semnul intrării în Împărăția Sa spirituală. El a făcut din acesta o condiție pozitivă, la care trebuie să se supună cei care doresc să fie recunoscuți ca fiind sub autoritatea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. [...]”

Botezul este cea mai solemnă renunțare la lume. Cei care sunt botezați în întreitul nume al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt declară în mod public, încă de la intrarea lor în viața creștină, că au părăsit slujirea lui Satana și au devenit membri ai familiei regale, copiii ai Împăratului ceresc. Ei au dat ascultare poruncii: «Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei [...], nu vă atingeți de ce este necurat». Cu ei se împlinește făgăduința: «Vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic» (2 Corinteni 6:17,18).” (*Mărturii*, vol. 6, p. 91)

Botezul este calea de intrare în Biserică. În mod fundamental, botezul este angajamentul intrării în legământul mântuitor al lui Hristos și trebuie considerat ca un solemn, dar și plin de bucurie salut de bun venit în familia lui Dumnezeu.

Calitatea de membru al Bisericii este posibilă doar în acele biserici care fac parte din familia de biserici locale recunoscută de conferință.

Modul în care se oficiază botezul – Adventiștii de ziua a șaptea cred în botezul prin scufundare și îi acceptă ca membri numai pe aceia care au fost botezați în acest fel (vezi capitolul 15, „Punctele Fundamentale de doctrină ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea”). Cei care, recunoscându-și starea pierdută de păcătoși, se pocăiesc sincer de păcatele lor și trec prin experiența convertirii pot, după ce au fost instruiți în mod corespunzător, să devină candidați pentru botez și membri ai Bisericii.

Instruire minuțioasă și examinare publică înainte de botez – Candidații, în mod individual sau luați împreună ca o clasă de pregătire pentru botez, ar trebui să fie învățați din Scriptură în ceea ce privește doctrinele fundamentale ale Bisericii, precum și practicile și responsabilitățile unui membru. Pastorul trebuie să convingă biserica, printr-o examinare publică, de faptul că toți candidații sunt bine pregătiți, sunt consacrați deciziei de a face acest pas și, prin practică și comportament, demonstrează dorința de a accepta doctrinele Bisericii și principiile de conduită, care sunt o expresie exterioară a respectivelor doctrine, deoarece „după roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7:20).

Dacă nu se poate realiza examinarea publică, atunci candidații ar trebui examinați de comitetul bisericii sau de un alt comitet numit de comitetul bisericii, de exemplu comitetul prezbiterilor, care apoi, înainte de botez, va trebui să prezinte în fața bisericii un raport al situației candidaților.

„În ceea ce-i privește pe cei care doresc să fie botezați, testul uceniciei nu este urmărit atât de aproape cum ar trebui. Trebuie să se știe dacă ei doar iau numele de adventiști de ziua a șaptea sau dacă iau poziție de partea Domnului, ca să iasă din lume și să se deosebească de ea, și să nu se atingă de ceea ce este necurat. Înainte de botez, trebuie să se facă o cercetare temeinică a experienței candidaților. Această cercetare să nu se desfășoare într-o manieră rece și distantă, ci cu bunătate și gingășie, îndreptându-i pe noii convertiți la Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Conștientizați-i pe candidații la botez de cerințele Evangheliei.” (Mărturii, vol. 6, pp. 95–96)

Legământul de botez și angajamentul

Legământul de botez – Candidații pentru botez și cei care sunt primiți prin mărturisire de credință trebuie să-și declare adeziunea la Punctele Fundamentale de Doctrină ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în fața bisericii sau a unui alt comitet stabilit corespunzător.

Pastorul sau prezbiterul ar trebui să adreseze următoarele întrebări candidatului (candidaților), iar răspunsul lui/lor poate fi

exprimat prin consimțământ verbal, prin ridicarea mâinii sau prin altă metodă acceptabilă în respectiva cultură.

Legământul de botez:

1. Crezi că există un Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o unitate de trei Persoane eterne?

2. Accepți moartea Domnului Isus Hristos pe Golgota, ca jertfă de ispășire pentru păcatele tale, și crezi că, prin harul lui Dumnezeu și prin credința în sângele Său vărsat, ai fost salvat din păcat și de pedeapsa lui?

3. Îl accepți pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor personal, și crezi că Dumnezeu, în Hristos, ți-a iertat păcatele și ți-a dat o inimă nouă, și renunți la căile păcătoase ale lumii?

4. Accepți prin credință neprihănirea Domnului Hristos, Mijlocitorul tău în sanctuarul ceresc, și accepți făgăduința harului și a puterii Sale transformatoare, pentru a trăi în casa ta și în fața lumii o viață plină de iubire, o viață care Îl are în centru pe Hristos?

5. Crezi că Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, singura normă pentru credința și conduita creștinului? Te angajezi să petreci în mod regulat timp în rugăciune și în studierea Bibliei?

6. Accepți Cele Zece Porunci ca fiind o transcriere a caracterului lui Dumnezeu și o descoperire a voinței Sale? Îți propui ca, prin puterea Domnului Hristos care locuiește în tine, să împlinești legea aceasta, inclusiv porunca a patra, care cere păzirea zilei a șaptea a săptămânii, ca Sabat al Domnului și memorial al creației?

7. Aștepti apropiata venire a lui Isus și fericita speranță, când „trupul acesta muritor va fi îmbrăcat în nemurire”? În timp ce te pregătești să-L întâmpini pe Domnul, dorești să dai mărturie despre mântuirea Sa plină de iubire, folosindu-ți talentele în lucrarea personală de câștigare de suflete, ca să-i ajuți și pe alții să fie gata pentru glorioasa Lui revenire?

8. Accepți învățătura biblică referitoare la darurile spirituale și crezi că darul profeției este unul dintre semnele de identificare a bisericii rămășiței?

9. Crezi în organizația Bisericii? Ți propui să te închini lui Dumnezeu și să sprijini Biserica prin zecimile și darurile tale, prin eforturile și influența ta?

10. Crezi că trupul tău este templul Duhului Sfânt și dorești să-L onorezi pe Dumnezeu având grijă de el, ferindu-te de folosirea lucrurilor dăunătoare, abținându-te de la consumarea alimentelor necurate, de la consumarea, producerea sau vânzarea băuturilor alcoolice, de la consumarea, producerea sau vânzarea tutunului, în oricare dintre formele lui destinate consumului uman, și de la abuzul și traficul de narcotice sau alte droguri?

11. Cunoști și înțelegi principiile fundamentale ale Bibliei, așa cum sunt susținute de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea? Ți propui ca, prin harul lui Dumnezeu, să împlinești voia Sa, punându-ți viața în armonie cu aceste principii?

12. Accepți învățătura Noului Testament cu privire la botezul prin scufundare și dorești să fii botezat, ca o exprimare publică a credinței tale în Domnul Hristos și în iertarea păcatelor oferită de El?

13. Crezi că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este biserica rămășiței din profeția biblică, în care sunt invitați și primiți oameni de orice naționalitate, rasă și limbă? Dorești să devii membru al acestei comunități locale a Bisericii mondiale?

Legământul de botez (alternativă):

1. Îl accepi pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitorul și Domnul tău personal și dorești să-ți trăiești viața în cadrul unei relații mântuitoare cu El?

2. Accepi învățăturile Bibliei, așa cum sunt exprimate în Declarația Punctelor Fundamentale de Doctrină ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, și te angajezi, prin harul lui Dumnezeu, să-ți trăiești viața în armonie cu aceste învățături?

3. Dorești să fii botezat, ca o exprimare publică a credinței tale în Domnul Isus Hristos, să fii acceptat ca membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și să susții Biserica în misiunea ei, ca un administrator credincios, atât prin influența ta personală, zecimi și daruri, cât și printr-o viață de slujire?

Legământul de botez – Biserica a adoptat cele 28 de puncte fundamentale de doctrină, împreună cu Legământul de Botez și Certificatul de Botez și Angajament ca reprezentând legământul de botez.

O copie tipărită a acestui legământ, cu Certificatul de Botez și Angajament, corespunzător completat, ar trebui înmănat tuturor celor care au acceptat să fie membri prin botez. Un certificat corespunzător ar trebui oferit și celor care au fost primiți prin mărturisire de credință.

Certificatul de Botez și Angajament ar trebui să includă un spațiu în care noul membru să-și pună semnătura, ca o confirmare a acestui angajament. După botez, fiecărui candidat i se va oferi un Certificat de Botez și Angajament, ca reprezentând o dovadă a legământului. Angajamentul va fi următorul:

Angajament

1. Cred că există un Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o unitate de trei Persoane eterne.

2. Accept moartea Domnului Isus Hristos pe Golgota ca jertfă de ispășire pentru păcatele mele și cred că, prin harul lui Dumnezeu și prin credința în sângele Său vărsat, am fost salvat de păcat și de pedeapsa lui.

3. Îl accept pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor personal și cred că Dumnezeu, în Hristos, mi-a iertat păcatele și mi-a dat o inimă nouă și renunț la căile păcătoase ale lumii.

4. Accept prin credință neprihănirea Domnului Hristos, Mijlocitorul meu în sanctuarul ceresc, și accept făgăduința harului și a puterii Sale transformatoare, pentru a trăi în casa mea și în fața lumii o viață plină de iubire, o viață care Îl are în centru pe Hristos.

5. Cred că Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, singura normă pentru credința și conduita creștinului. Mă angajez să petrec în mod regulat timp în rugăciune și în studierea Bibliei.

6. Accept Cele Zece Porunci ca fiind o transcriere a caracterului lui Dumnezeu și o descoperire a voinței Sale. Îmi propun ca, prin puterea Domnului Hristos care locuiește în viața mea, să împlinesc legea aceasta, inclusiv porunca a patra, care cere păzirea zilei a șaptea a săptămânii ca Sabat al Domnului și memorial al creației.

7. Aștept apropiata venire a lui Isus și fericita speranță, când „trupul acesta muritor va fi îmbrăcat în nemurire”. În timp ce mă pregătesc să-L întâmpin pe Domnul, doresc să dau mărturie despre mântuirea Sa plină de iubire, folosindu-mi talentele în lucrarea personală de câștigare de suflete, ca să-i ajut și pe alții să fie gata pentru glorioasa Lui revenire.

8. Accept învățătura biblică referitoare la darurile spirituale și cred că darul profeției este unul dintre semnele de identificare a bisericii rămășiței.

9. Cred în organizația Bisericii. Îmi propun să mă închin lui Dumnezeu și să sprijin Biserica prin zecimile și darurile mele, prin eforturile și influența mea.

10. Cred că trupul meu este templul Duhului Sfânt și doresc să-L onorez pe Dumnezeu, având grijă de el, ferindu-mă de folosirea lucrurilor dăunătoare, abținându-mă de la consumarea alimentelor necurate, de la consumarea, producerea sau vânzarea băuturilor alcoolice, de la consumarea, producerea sau vânzarea tutunului, în oricare dintre formele lui destinate consumului uman, și de la abuzul și traficul de narcotice sau alte droguri.

11. Cunosc și înțeleg principiile fundamentale ale Bibliei, așa cum sunt susținute de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Îmi propun și vreau ca, prin harul lui Dumnezeu, să împlinesc voia Sa, punându-mi viața în armonie cu aceste principii.

12. Accept învățătura Noului Testament cu privire la botezul prin scufundare și doresc să fiu botezat, ca o exprimare publică a credinței mele în Domnul Hristos și în iertarea păcatelor oferită de El.

13. Accept și cred că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este biserica rămășiței din profeția biblică, în care sunt invitați și primiți oameni de orice naționalitate, rasă și limbă. Doresc să devin membru al acestei comunități locale din Biserica mondială.

Acceptarea prin vot a celor propuși pentru botez – După ce candidații au răspuns afirmativ la întrebările din legământ, în prezența membrilor bisericii sau a unui alt organism însărcinat pentru aceasta, sau dacă biserica locală a fost asigurată că aceste răspunsuri au fost

date, membrii bisericii sunt chemați să voteze primirea lor în biserică prin botez, act care nu ar trebui să fie amânat fără un motiv întemeiat.

Primirea membrilor care nu sunt cunoscuți – În timpul în care un evanghelist îi pregătește pentru botez pe convertiți, el ar trebui să îl invite pe pastor sau pe prezbiter să viziteze grupele sale de pregătire pentru botez și să-i cunoască pe candidați. Astfel de contacte vor ajuta biserica să fie mai bine pregătită să-i primească în rândurile ei pe noii membri.

Pregătirile pentru botez – La acest serviciu, diaconii vor face toate pregătirile necesare și vor ajuta candidații la intrarea și ieșirea din apă. Diaconesele vor ajuta candidatele la botez.

Se va urmări cu atenție să li se asigure candidaților o îmbrăcăminte potrivită. Se preferă o costumație specială pentru botez, dintr-un material gros, potrivit acestei ocazii. Dacă acest lucru nu este posibil, candidații trebuie să se îmbrace decent.

Serviciul botezului va fi urmat de o ceremonie de bun venit.

Rebotezarea

Rebotezarea este menționată în mod concret într-un singur pasaj biblic (Faptele apostolilor 19:1-7), unde apostolul Pavel a recomandat-o unui grup de doisprezece credincioși. Botezul lor anterior fusese botezul lui Ioan, care era botezul pocăinței. Pe lângă pocăință, botezul creștin este asociat cu înțelegerea clară și cu angajamentul personal față de Evanghelie și învățăturile lui Isus, ca și cu primirea Duhului Sfânt. Cu această înțelegere sporită și cu acest angajament, rebotezarea este acceptabilă.

Persoane din alte confesiuni creștine – Pe temeuriile Bibliei, cei care vin din alte confesiuni creștine, care au adoptat mesajul adventist de ziua a șaptea și au fost anterior botezați prin scufundare pot cere rebotezarea.

Totuși următoarele exemple sugerează că poate să nu fie cerută rebotezarea. Este evident că situația din Faptele apostolilor 19

a fost un caz special, pentru că despre Apolo se menționează că a primit botezul lui Ioan (Faptele apostolilor 18:25) și nu există nicio consemnare că ar fi fost rebotezat. De altfel, și unii dintre apostoli au primit botezul lui Ioan (Ioan 1:35-40), dar nu există nicio menționare cu privire la un botez ulterior.

Dacă noul credincios a acceptat unele adevăruri semnificative noi, Ellen G. White sprijină rebotezarea în măsura în care Duhul Sfânt îl conduce pe noul credincios să ceară acest lucru. Această viziune este conformă modelului din Faptele apostolilor 19. Persoanele care au primit botezul prin scufundare trebuie să-și evalueze propria experiență religioasă și să hotărască dacă rebotezarea este sau nu de dorit. Nu trebuie să fie nicio insistență.

„Aceasta [rebotezarea] este o decizie pe care fiecare trebuie să o ia în mod personal, conform conștiinței, în temere de Dumnezeu. Acest subiect trebuie prezentat cu grijă, în spiritul grijii și dragostei. După aceasta, datoria de a insista nu-i aparține nimănui decât lui Dumnezeu; dați-I lui Dumnezeu ocazia să lucreze prin Spiritul Său Sfânt asupra minții, încât persoana să fie perfect convinsă și satisfăcută cu privire la acest pas.” (*Evanghelizare*, p. 296)

Apostazie și rebotezare – Deși este clar că apostazia exista în biserica apostolică (Evrei 6:4-6), Sfânta Scriptură nu se ocupă de problema rebotezării. Ellen G. White sprijină rebotezarea în cazurile în care membrii bisericii au căzut în apostazie, apoi s-au reconvertit și doresc să se unească din nou cu biserica (vezi capitolul următor și capitolul 14).

„Domnul ne cheamă la o reformă hotărâtă. Atunci când cineva este cu adevărat reconvertit, să fie rebotezat. Să-și reînnoiască legământul cu Dumnezeu, și Dumnezeu Își va reînnoi legământul Său cu el.” (*Ibidem*, p. 298)

Rebotezarea inadecvată – Pe baza învățăturilor Bibliei și a sfa-turilor inspirate date de Ellen G. White, rebotezarea ar trebui să aibă loc numai în situații speciale și să fie relativ rar întâlnită. Practicarea ei repetată sau pe bază emoțională micșorează semnificația bo-

tezului și reprezintă o înțelegere greșită a seriozității și importanței pe care i-o acordă Sfânta Scriptură. Un membru a cărui experiență spirituală s-a răcit are nevoie de un spirit de pocăință care îl va conduce spre renaștere și reformă. Această experiență va fi urmată de participarea la serviciul Sfintei Cine, ca semn al unei noi curățiri și părtășii în trupul lui Hristos, fără a face necesară rebotezarea.

Primirea membrilor prin mărturisire de credință

Persoanele care au acceptat doctrinele fundamentale ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și doresc să fie membre ale Bisericii prin mărturisirea de credință pot fi acceptate în una dintre următoarele patru situații:

1. Un creștin consacrat care vine dintr-o altă biserică creștină și care a fost deja botezat prin scufundare, așa cum se practică în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea (vezi afirmațiile din prima parte a acestui capitol).

2. Un membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea care, din cauza condițiilor la nivel mondial, nu poate primi o scrisoare de transfer din țara de origine (vezi afirmațiile din paginile următoare din acest capitol).

3. Un membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a cărui cerere de transfer n-a primit niciun fel de răspuns din partea bisericii în care este membru/ă. În acest caz, biserica trebuie să ceară ajutorul conferinței sau conferințelor implicate.

4. O persoană care a fost membru, dar care și-a pierdut calitatea de membru datorită unei încadrări greșite sau datorită absenței, deși, în realitate, persoana a rămas credincioasă legământului său creștin.

Trebuie să se manifeste multă grijă la primirea de membri care au mai fost membri ai vreunei alte biserici locale. Când o persoană solicită să fie primită prin mărturisire de credință, trebuie să se facă o cercetare serioasă cu privire la trecutul ei. Slujbașii bisericii trebuie să ceară sfatul și ajutorul președintelui conferinței. Trebuie să se acorde timp suficient pentru investigarea faptelor.

Când cineva solicită să devină membru prin mărturisire de credință și se constată că este încă membru al unei alte comunități, nu se va întreprinde nimic pentru primirea sa ca membru, până când biserica din care face parte nu îi va acorda scrisoare de transfer. Dacă, după formalitățile de cerere a transferului (vezi paginile următoare), biserica refuză să-i acorde scrisoare de transfer, membrul respectiv poate apela la comitetul conferinței dacă el consideră că acea scrisoare i-a fost refuzată pe nedrept. Prin această procedură se va arăta o înaltă apreciere acordată sfințeniei calității de membru și se vor îndrepta nedreptățile. Nicio biserică nu are dreptul să împiedice transferul, în afară de cazul în care persoana se află sub disciplină.

Când o persoană a cărei calitate de membru a fost retrasă cere să fie reprimată, reprimirea este în mod normal precedată de reboțezare (vezi finalul capitolului următor).

Transferarea membrilor

Când un membru al bisericii se mută în altă zonă, secretarul bisericii unde acesta este membru trebuie să îi scrie secretarului conferinței pe teritoriul căreia persoana urmează să se mute, cerând ca un pastor să-i facă o vizită și să faciliteze procesul de transfer.

Secretarul bisericii locale unde respectiva persoană este membră trebuie, de asemenea, să-i informeze pe membrii ce se transferă cu privire la intenția sa de a aduce la cunoștința conferinței noua lor adresă.

Membrii care se mută dintr-o localitate în alta pentru o perioadă mai lungă de șase luni trebuie să solicite imediat scrisoare de transfer. Membrii care se mută într-o zonă izolată, fără să aibă vreo biserică la o distanță rezonabilă, ar trebui să facă cerere de transfer către biserica conferinței.

Metoda acordării scrisorilor de transfer – Membrii ar trebui să solicite scrisori de transfer secretarului bisericii în care aceștia vor să devină membri (biserica în care doresc să fie primiți). Apoi secretarul acesteia trimite cererea către secretarul bisericii de la

care membrii doresc să fie transferați (biserica de unde primește recomandarea). (Pentru o metodă alternativă, vezi secțiunea următoare.)

Când secretarul bisericii ce primește scrisoarea este în posesia cererii, acesta o aduce la pastor sau la prezbiterul bisericii, care, la rândul lui, o prezintă comitetului bisericii. După luarea în considerație a scrisorii, comitetul ia un vot pentru a recomanda bisericii, favorabil sau nu, respectiva cerere (vezi capitolul 5, secțiunile „Cum se organizează o biserică”, „Cum se organizează o grupă”, „Dizolvarea sau excluderea bisericilor”; capitolul 6, secțiunile „Rebotezarea”, „Primirea membrilor prin mărturisire de credință”, „Transferarea membrilor”; capitolul 7, secțiunea „Administrarea disciplinei”; capitolul 8, secțiunea „Secretarul”). Apoi pastorul sau prezbiterul aduce recomandarea în atenția bisericii, pentru prima citire. Hotărârea finală se ia săptămâna următoare, când se prezintă din nou cererea și se ia votul bisericii.

Scopul intervalului de o săptămână este acela de a da ocazia oricărui membru să-și prezinte obiecțiile privind trimiterea scrisorii mai departe. De regulă, aceste obiecții nu trebuie declarate public, ci trebuie analizate de pastor sau prezbiter, a cărui datorie este să convoace comitetul bisericii pentru a discuta obiecțiile. Comitetul trebuie să le ofere ocazia tuturor celor care doresc să vină și să-și prezinte obiecțiile. Dacă acestea nu sunt întemeiate, persoana care le-a ridicat va fi sfătuită să le retragă. Dacă acestea sunt întemeiate, comitetul are datoria să facă cercetările necesare. Hotărârea finală de acordare a scrisorii de către biserică va fi amânată până când situația va fi clarificată în mod satisfăcător.

Dacă problemele implică relații personale, trebuie depus orice efort pentru a se ajunge la împăcare. Dacă este vorba de păcate publice, se poate recurge la măsuri disciplinare. Dacă sunt anumite lipsuri spirituale, trebuie depuse eforturi pentru reabilitarea membrului.

Secretarul întocmește scrisoarea – După ce biserică a acordat scrisoarea de transfer, secretarul completează formularul aferent și îl trimite secretarului bisericii din care membrul intenționează să

facă parte. Secretarul acestei biserici înmânează scrisoarea pastorului sau prezbiterului bisericii, care o prezintă mai întâi comitetului, pentru recomandare, după care cererea este prezentată bisericii la primul serviciu divin obișnuit. Votul cu privire la primirea persoanei ca membru se ia de obicei la următorul serviciu divin obișnuit al bisericii, o săptămână mai târziu. Secretarul comunității are responsabilitatea să adauge în registrul bisericii numele membrului și data primirii acestuia. De asemenea, secretarul completează acea parte a scrisorii de transfer care trebuie înapoiată, certificând faptul că membrul a fost primit, și o trimite înapoi secretarului bisericii din care membrul a fost transferat. (Vezi capitolul 8, secțiunea „Secretarul”.)

Scrisoarea de transfer este valabilă șase luni – O scrisoare de transfer este valabilă șase luni de la data emiterii ei.

Metodă alternativă pentru transferul de membri – O diviziune poate aproba pe teritoriul ei metode alternative pentru transferarea membrilor, dar atunci când membrii cer transferul la o biserică dintr-o altă diviziune, trebuie să se urmeze „Metoda acordării scrisorilor de transfer”, așa cum este menționată în secțiunea de mai sus.

Calitatea de membru în intervalul transferului – În nicio împrejurare, secretarul bisericii care acordă scrisoarea nu va șterge numele membrului din registrul de membri până când nu a primit partea care se înapoiază din scrisoare și care confirmă faptul că persoana în cauză a dobândit prin vot calitatea de membru al bisericii în care s-a transferat. Altfel, persoana ar fi lipsită de calitatea de membru al bisericii în intervalul transferului. Secretarul, prezbiterul, pastorul și președintele conferinței au toți răspunderea să urmărească aplicarea uniformă a acestui plan în toate bisericile.

Primirea membrilor în împrejurări dificile – Ca urmare a condițiilor nefavorabile existente la nivel mondial, pot fi persoane

pentru care nu se pot trimite sau primi comunicări de la biserică unde le este înregistrată calitatea de membru. În astfel de cazuri, biserica pe care aceste persoane o frecventează în prezent, în înțelegere cu conferința, trebuie să se asigure cu privire la situația acestora și apoi să le primească prin mărturisire de credință. Dacă, mai târziu, se deschid căile de comunicare cu fosta lor biserică, biserica în care au fost primite aceste persoane să trimită o scrisoare care să cuprindă informații cu privire la ceea ce s-a făcut.

Includerea în raportul statistic – La sfârșitul trimestrului și al anului, la alcătuirea raportului statistic al bisericii, un membru pentru care s-a acordat o scrisoare de recomandare, dar pentru care nu s-a întors atestatul de primire, va fi socotit printre membrii bisericii care a acordat scrisoarea. La sosirea atestatului de primire, prin care se dovedește că membrul a fost primit în altă biserică, numele lui va fi șters din registrul bisericii care i-a acordat scrisoarea de transfer și nu va mai fi cuprins în următorul raport statistic.

Dacă un membru nu este primit – Biserica locală căreia îi este adresată scrisoarea de transfer este obligată să primească persoana respectivă, în afară de cazul în care un motiv întemeiat pentru care nu îi acordă calitatea de membru. În cazul în care membrul nu este primit, secretarul va înapoia scrisoarea către biserica ce a acordat-o, cu o explicație completă a motivelor. Astfel, calitatea de membru a persoanei rămâne acolo unde s-a aflat înaintea întocmirii cererii de transfer, care ar trebui să coopereze mai departe cu membrul în rezolvarea problemei.

Biserica acordă scrisori doar membrilor cu drepturi depline – Biserica acordă scrisoare de transfer numai membrilor care sunt cu drepturi depline, niciodată celor aflați sub disciplină. Declarații calificative pe scrisorile de recomandare nu sunt admise decât cu excepția situației când pastorul sau comitetul bisericii din care se mută membrul are cunoștință sau are dovezi că cel în cauză se face vinovat de abuz asupra copiilor. În acest caz, pentru siguranța

copiilor, pastorul sau prezbiterul ar trebui să ofere o declarație confidențială prin care să atragă atenția pastorului sau prezbiterului bisericii care îl primește pe membrul respectiv.

Dacă un membru care s-a mutat într-o localitate nouă a devenit rece și indiferent în credință, prezbiterul bisericii unde este membru poate, pentru a se clarifica în privința trimiterii unei scrisori de transfer, să trateze problema cu prezbiterul bisericii din localitatea în care membrul s-a mutat, înainte de a acorda transferul.

Nu se votează o scrisoare fără acordul membrului în cauză – În nicio situație, biserica să nu voteze o scrisoare de transfer contrar dorinței sau cererii membrului în discuție și nicio biserică nu trebuie să primească în rândurile ei un membru căruia i s-a acordat scrisoarea în asemenea condiții. Calitatea de membru al bisericii reprezintă o relație personală a unui credincios cu trupul lui Hristos. Biserica trebuie să recunoască această relație și să evite orice acțiune care ar putea fi considerată arbitrară.

Pe de altă parte, membrul este obligat să țină seama de binele bisericii și să depună toate eforturile să nu creeze în biserică probleme legate de membrii care absentează. Atunci când se mută din zona în care se află biserica din care face parte, membrul are datoria să colaboreze cu bunăvoință în această privință, cerând scrisoarea de transfer.

În cazul în care o biserică locală este exclusă din familia de biserici, printr-o hotărâre a sesiunii conferinței, calitatea de membru a tuturor membrilor loiali, cu excepția celor ce refuză, este considerată ca transferată bisericii conferinței pentru o perioadă de tranzit. Apoi biserica conferinței poate să emită scrisori de transfer membrilor loiali și să procedeze cu ceilalți membri după cum este necesar. (Vezi capitolul 5, secțiunile paginilor „Dizolvarea sau excluderea bisericilor”, „Grija față de membri, registre și fonduri”).

Comitetul bisericii nu poate acorda scrisori de transfer – Comitetul unei biserici nu are autoritatea să voteze scrisori de transfer sau să primească membri de la alte biserici pe baza scrisorii. Auto-

ritatea comitetului este limitată la a face recomandări către biserică. Hotărârile cu privire la orice transfer de membri, favorabile sau nu, trebuie să fie luate de către biserică (vezi capitolul 7, secțiunea „Transferarea membrilor”). Secretarul nu are autoritatea de a șterge sau de a adăuga nume în registrul bisericii decât în baza votului bisericii, atâta timp cât membrul nu cere în scris să îi fie retrasă calitatea de membru al bisericii, caz în care comitetul bisericii trebuie să acționeze la cerere. Biserica poate fi informată cu privire la cererea acestuia, dar nu va avea loc nicio discuție. Ar trebui făcute eforturi pentru reabilitarea persoanei în cadrul familiei bisericii. Atunci când un membru moare, secretarul va nota în registru data decesului, fără a fi nevoie de vreo acțiune din partea bisericii.

Biserica conferinței – Membrii izolați trebuie să se atașeze bisericii conferinței, care este organizată spre binele credincioșilor, care altfel ar fi lipsiți de privilegiile apartenenței la o biserică. Membrii în vârstă sau infirmi care locuiesc în preajma unei biserici locale organizate; slujbașii și angajații conferinței, inclusiv pastorii trebuie să fie membri într-o biserică locală, nu în biserica conferinței.

Președintele conferinței va fi și prezbiterul în funcție al bisericii conferinței, iar lucrarea îndeplinită de obicei de către secretarul și casierul bisericii locale va fi îndeplinită de secretarul și trezorerul conferinței. Din moment ce biserica aceasta nu are un comitet, orice activitate care în mod normal este condusă de comitetul unei biserici locale va fi condusă de comitetul conferinței, care, de asemenea, va desemna delegați din partea bisericii conferinței care să participe la sesiunile conferinței.

Registrul de membri – Biserica ar trebui să aibă un singur registru de membri, care să fie actualizat în mod regulat. Numele sunt adăugate sau eliminate numai prin votul bisericii, cu excepția decesului sau atunci când un membru anunță în scris comitetul că renunță la calitatea de membru.

Revizuirea calității de membru – Registrele de membri sunt păstrate la zi de către biserica locală. Ele sunt supuse revizuirii

de către următoarea organizație superioară. Această regulă, care se aplică oricărei entități și la orice nivel al organizației, asigură confidențialitatea maximă a informațiilor personale ale membrilor și trebuie să respecte cerințele legale. (Vezi capitolul 8, „Secretarul”.)

În Biblie, găsim cuvintele: „Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie” (Evrei 10:25). Este mare nevoie de a-i căuta pe cei care s-au îndepărtat. Ellen G. White spune: „Dacă oaia pierdută nu este adusă înapoi în staul, ea pribegeste până când pierre. Tot așa multe suflete merg la ruină din lipsa unei mâini care să se întindă pentru salvarea lor” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 191). Este foarte necesară revizuirea registrelor de membri și abordarea acestei activități trebuie să se facă într-un mod mântuitor, asemenea lui Hristos.

Disciplina în biserică

Biblia și Spiritul Profetic exprimă într-un limbaj clar, inechivoc, răspunderea solemnă a poporului lui Dumnezeu de a-și păstra puritatea, integritatea și zelul spiritual. Dacă membrii devin indiferenți și se îndepărtează, biserica trebuie să caute să-i recâștige pentru Domnul.

Tratarea membrilor care greșesc – „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii și, dacă nu vrea să asculte nici de biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș. Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer” (Matei 18:15-18).

„În tratarea membrilor bisericii care comit greșeli, poporul lui Dumnezeu trebuie să urmeze cu grijă învățătura dată de Mântuitorul în capitolul 18 din Matei.

Ființele omenești sunt proprietatea Domnului Hristos, răscumperate de El cu un preț infinit și legate de El prin dragostea pe care El și Tatăl Său au manifestat-o față de ele. Cât de atenți deci trebuie să fim în legăturile noastre unii cu alții! Oamenii nu au dreptul să bănuiască ceva rău în privința semenilor lor. Membrii bisericii nu au dreptul să-și urmeze propriile porniri și înclinații în tratarea membrilor care au greșit. Ei nu trebuie nici măcar să-și exprime prejudecățile cu privire la cei greșiți, deoarece, în felul acesta, pun în mintea altora aluatul răului. [...]

«Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta», a spus Isus, «du-te și muștră-l între tine și el singur» (Matei 18:15). [...] Nu le vorbi altora despre această greșeală. Dacă i se spune unuia, apoi altuia și altuia, atunci discuțiile se înmulțesc, iar răul crește, până când toată biserica suferă. Rezolvă problema «între tine și el singur». Acesta este planul lui Dumnezeu.» (*Mărturii*, vol. 7, p. 260)

Planul lui Dumnezeu – „Oricare ar fi natura greșelii, aceasta nu schimbă planul pe care l-a făcut Dumnezeu pentru rezolvarea neînțelegerilor și a jignirilor personale. O discuție personală, în spiritul lui Hristos, cu cel greșit va rezolva adesea dificultatea. Du-te la cel greșit cu inima plină de dragostea și compasiunea lui Hristos, și caută să rezolvi problema. Discută cu el calm și liniștit. Nu lăsa să-ți scape de pe buze cuvinte pline de mânie. Vorbește în așa fel încât să faci apel la judecata dreaptă a fratelui tău. Amintește-ți cuvintele: «Cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate» (Iacov 5:20). [...]

Tot cerul este interesat de întâlnirea dintre cel ofensat și cel care greșește. Când cel care greșește primește muștrarea făcută în dragostea lui Hristos și își recunoaște vina, cerând iertare de la Dumnezeu și de la fratele său, lumina cerului îi umple inima. [...] Duhul lui Dumnezeu leagă inimă cu inimă și în cer se cântă datorită unirii care s-a realizat. [...]

«Dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori» (Matei 18:16). [...] Ia cu tine pe aceia al căror gând e la cele spirituale și vorbește celui vinovat despre greșeala lui. Văzând că ei au o aceeași părere în cazul dat, mintea sa va putea fi luminată.

«Și dacă nu-i ascultă», atunci ce trebuie făcut? Pot câteva persoane dintr-un comitet să-și asume răspunderea excluderii celui care greșește? «Dacă nu-i ascultă, spune-l bisericii» (Matei 18:17). [...] Biserica este aceea care trebuie să ia hotărâri referitoare la membri.

«Dacă nu vrea să asculte de biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș» (Matei 18:17). [...] Dacă nu vrea să asculte

de glasul bisericii, dacă respinge toate eforturile depuse pentru îndreptarea lui, asupra bisericii cade răspunderea despărțirii lui de familia bisericii. Numele lui trebuie să fie atunci șters din registre.

Niciun slujbaş al bisericii să nu sfătuiască, niciun comitet să nu recomande și nicio biserică să nu voteze ca numele unuia care comite fapte rele să fie șters din registrele bisericii, până când instrucțiunile date de Hristos nu au fost împlinite cu credincioșie. Când această îndrumare a fost urmată, biserica este curată înaintea lui Dumnezeu. Păcatul trebuie arătat așa cum este și trebuie îndepărtat ca să nu se răspândească mai mult. Sănătatea și curăția bisericii trebuie păstrate, astfel încât să stea înaintea lui Dumnezeu nepătată, îmbrăcată în haina neprihănirii lui Hristos. [...]

«Adevărat vă spun», a continuat Isus, «că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer» (Matei 18:18).

Această declarație își păstrează valabilitatea în toate secolele. Bisericii i-a fost conferită puterea să acționeze în locul lui Hristos. Ea este unealta lui Dumnezeu pentru păstrarea ordinii și a disciplinei în poporul Său. Domnul i-a încredințat puterea să rezolve toate problemele referitoare la mersul ei înainte, la curăția și ordinea ei. Biserica are răspunderea să-i excludă din rândurile ei pe cei nevrednici, care, prin purtarea lor necreștinească, aduc dezonoare adevărului. Tot ceea ce face Biserica, în armonie cu îndrumările date de Cuvântul lui Dumnezeu, va fi ratificat în cer.” (*Mărturii*, vol. 7, pp. 261–263)

Autoritatea Bisericii – „Răscumpărătorul lumii a investit Biserica Sa cu o mare putere. El stabilește regulile care trebuie aplicate în cazurile de judecare a membrilor ei. După ce a dat îndrumări clare cu privire la drumul care trebuie urmat, El zice: «Adevărat vă spun că tot ce veți lega pe pământ va fi legat în cer și orice veți dezlega pe pământ [în ceea ce privește disciplina bisericii] va fi dezlegat în cer.» În felul acesta, însăși autoritatea cerească aprobă disciplina bisericii cu privire la membrii ei, atunci când a fost urmată regula biblică.

Cuvântul lui Dumnezeu nu-i dă niciunui om dreptul să-și impună judecata în opoziție cu judecata bisericii și nici nu este îngăduit să-și impună opiniile împotriva opiniilor bisericii.” (*Mărturii*, vol. 3, p. 428)

Responsabilitatea bisericii – „Dumnezeu îl consideră pe poporul Său, ca un corp unit, responsabil pentru păcatele care există în cei care îl compun. Dacă aceia care conduc biserica neglijează să cerceteze cu atenție păcatele care aduc neplăcerea lui Dumnezeu asupra trupului, ei devin răspunzători pentru aceste păcate.” (*Ibidem*, p. 269)

„Dacă n-ar fi o conducere și o disciplină în biserică, atunci ea s-ar fragmenta; nu s-ar menține ca un trup.” (*Ibidem*, p. 428)

Cei neconsacrați se împotrivesc disciplinării – „Sunt mulți aceia care nu au discernământul lui Iosua și care nu socotesc o datorie deosebită să cerceteze relele și să trateze de îndată păcatele care există între ei. Aceștia să nu-i împiedice pe cei care duc povara acestei lucrări și să nu stea în calea acelor care au de îndeplinit această datorie. Unii pun un semn de întrebare și îndoială și găsesc greșeli pentru că alții îndeplinesc lucrarea pe care Dumnezeu nu a așezat-o asupra lor. Ei se opun, împiedicându-i pe cei asupra cărora Dumnezeu a pus povara de a mustra și de a îndrepta păcatele predominante pentru ca mânia Sa să fie abătută de la poporul Său. Dacă în mijlocul nostru ar fi un caz asemănător cu al lui Acan, ar exista mulți care i-ar acuza pe cei care ar îndeplini partea lui Iosua în cercetarea răului, considerându-i că au un spirit răutăcios și căutător de greșeli. Cu Dumnezeu nu se poate glumi, iar avertismentele Sale nu pot fi desconsiderate de un popor nelegiuit, fără a avea consecințe. [...]

Cei care acționează în temere de Dumnezeu ca să îndepărteze piedicile din calea bisericii și să mustre greșeli dureroase, pentru ca poporul lui Dumnezeu să vadă nevoia de a urî păcatul și să crească în curăție, iar Numele lui Dumnezeu să fie proslăvit, vor întâmpina mereu influențe împotrivoare din partea celor neconsacrați.” (*Ibidem*, pp. 270–271)

Păstrarea unității în biserică – Creștinii trebuie să depună toate eforturile ca să evite tendințele care i-ar diviza și ar aduce dezonoare cauzei Evangheliei. „Planul lui Dumnezeu este ca toți copiii Săi să fie strâns uniți. Nu așteaptă ei să trăiască împreună în același cer? [...] Aceia care refuză să lucreze în armonie Îl dezonorează foarte mult pe Dumnezeu” (*Mărturii*, vol. 8, p. 240). Biserica trebuie să descurajeze orice acțiune care ar amenința armonia dintre membrii ei și trebuie să încurajeze fără încetare unitatea.

Deși toți membrii au drepturi egale în biserică, niciun membru sau nicio grupare de membri nu poate să inițieze o mișcare, să formeze o organizație sau să încurajeze urmărirea atingerii vreunui obiectiv sau învățarea vreunei doctrine sau solii care nu este în armonie cu obiectivele și principiile religioase fundamentale ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. O astfel de acțiune ar duce la încurajarea unui spirit disident și separatist, la fragmentarea mărturiei Bisericii și, în felul acesta, ar împiedica împlinirea obligațiilor sale față de Domnul și față de lume.

Rezolvarea neînțelegerilor dintre membri – Trebuie depus orice efort pentru a rezolva neînțelegerile dintre membrii bisericii și pentru a limita conflictul la o sferă cât mai redusă cu putință. În cele mai multe cazuri, aplanarea diferendelor din cadrul bisericii și dintre membrii ei ar trebui să fie posibilă fără să se recurgă la o procedură de împăcare oferită de Biserică sau la medierea autorității civile.

„Dacă dificultățile dintre frați nu ar fi prezentate înaintea altora, ci s-ar discuta deschis între ei, în spiritul dragostei creștine, cât rău ar putea fi evitat! Câte rădăcini de amărăciune, prin care mulți sunt afectați, ar fi distruse și cât de strâns și de iubitor ar putea fi uniți urmașii lui Hristos în dragostea Lui!” (*Cugetări de pe Muntele Fericiților*, p. 59; vezi și citatele din paginile anterioare de aici)

„Neînțelegerile, lupta și procesele dintre frați sunt o rușine pentru cauza adevărului. Aceia care merg pe o asemenea cale expun biserica batjocurii din partea vrăjmașilor ei și fac ca puterile întunericului să triumfe. Ei Îl răstignesc pe Hristos din nou și-L expun rușinii publice. Neținând seama de autoritatea bisericii, ei manifes-

tă dispreț față de Dumnezeu, care a dat autoritate bisericii.” (*Mărturii*, vol. 5, pp. 242–243)

Procesele civile sunt desfășurate adesea într-un spirit de controversă, izvorând din și dezvăluind egoismul uman. Tocmai aceste procedee dușmănoase trebuie descurajate de o biserică ce caută să manifeste spiritul lui Hristos. Altruismul creștin îi va determina pe urmașii lui Hristos să îndure mai degrabă paguba (1 Corinteni 6:7) „decât să se judece [...] la cei nelegiuți și nu la sfinți” (1 Corinteni 6:1).

Deși în lumea modernă există situații pentru care se apelează la sentințele tribunalelor civile, totuși creștinii ar trebui să prefere rezolvarea acestora în cadrul autorității Bisericii și să limiteze căutarea unor astfel de sentințe judecătorești numai în acele cazuri care sunt în mod clar sub jurisdicția tribunalelor, și nu sub autoritatea Bisericii, sau pentru acelea pe care Biserica le încuviințează, ea neavând posibilități adecvate pentru o rezolvare corespunzătoare. Aceste procese în fața tribunalelor civile nu trebuie niciodată să devină o procedură de răzbunare dușmănoasă, ci trebuie promovată dorința de a căuta arbitraj, pentru ca neînțelegerile să fie rezolvate în mod amical.

Exemple de acest fel ar putea fi următoarele, fără a se limita doar la acestea: rezolvarea pretențiilor privind despăgubirile în cazul asigurărilor, emiterea unor sentințe care afectează hotarele și proprietatea imobiliară, hotărâri privind unele probleme de administrare a proprietăților, precum și stabilirea tutelei copiilor minori.

Cu toate că Biserica trebuie să stabilească procedee în armonie cu practica legală, ca să evite situația la care se referă 1 Corinteni 6, ea trebuie să fie mereu atentă să nu se abată de la misiunea evanghelică și să nu preia îndatoriri ale magistraților civili. (Vezi Luca 12:13-14 și *Mărturii*, vol. 9, pp. 216–218.)

Idealul lui Dumnezeu pentru membrii bisericii Sale este acela ca ei să trăiască „în pace cu toți oamenii” (Romani 12:18), atât cât le stă în putință. Biserica trebuie să folosească toate căile posibile și raționale pe care le are la îndemână, prin care pot fi rezolvate multe neînțelegeri dintre membri. Dacă Biserica nu reușește să răs-

pundă la cererea de ajutor a unui membru pentru rezolvarea unei neînțelegeri sau dacă Biserica recunoaște că natura cazului nu ține de autoritatea ei, trebuie să fie recunoscut faptul că acel membru a epuizat posibilitățile procedurii biblic de a rezolva neînțelegerile și ceea ce trebuie să facă persoana respectivă în continuare este o problemă de conștiință. (Vezi *Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea*, vol. 6, p. 698.)

Totuși, atunci când Biserica, încercând să contribuie la timp și pe cale amicală la rezolvarea neînțelegerilor dintre membrii ei, recomandă o soluție, membrii nu trebuie să respingă în mod superficial recomandarea pe care Biserica a oferit-o. Așa cum se arată în 1 Corinteni 6:7, nu este ceva minor ca un membru, în afara procedurii regulamentare a Bisericii, să acționeze în judecată un alt membru al Bisericii.

Membrii bisericii care manifestă nerăbdare și egoism, prin faptul că nu sunt dispuși să aștepte și să primească recomandările Bisericii pentru rezolvarea neînțelegerilor cu alți membri, pot fi supuși disciplinei Bisericii (vezi și paginile anterioare din acest capitol), din cauza efectului de dezbinare pe care îl au asupra acestora și din cauza refuzului lor de a recunoaște autoritatea legal constituită a Bisericii.

Rezolvarea plângerilor membrilor împotriva Bisericii – Principiile care se aplică în rezolvarea plângerilor dintre membri se aplică și la rezolvarea plângerilor membrilor împotriva organizațiilor și instituțiilor Bisericii.

Membrii bisericii nu trebuie să instige la procese contra niciuneia dintre instituțiile Bisericii, cu excepția situației în care Biserica n-a asigurat condițiile adecvate pentru rezolvarea nemulțumirii în cadrul ei sau acolo unde cazul este de așa natură încât, în mod clar, nu este de competența Bisericii să îl rezolve.

Rezolvarea plângerilor Bisericii împotriva membrilor – S-ar putea ca uneori organizațiile sau instituțiile Bisericii să aibă plângeri împotriva membrilor. În asemenea situații, administratorii

Bisericii, în virtutea înghăduinței creștine, trebuie să țină seama de sfatul biblic pentru rezolvarea neînțelegerilor dintre creștini și să-l aplice la rezolvarea plângerilor Bisericii împotriva membrilor ei. Înainte de a deschide o acțiune judecătorească la un tribunal civil, Biserica trebuie să depună orice efort rezonabil, în colaborare cu membrul respectiv, pentru a asigura o procedură prin care problema să poată fi rezolvată corect.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea recunoaște nevoia manifestării unei deosebite griji în vederea protejării celor mai înalte interese spirituale ale membrilor ei, asigurării unui tratament corect și în vederea păstrării bunului nume al Bisericii. Biserica nu-și poate permite să trateze cu ușurință astfel de păcate și nici să permită ca anumite considerații personale să-i influențeze hotărârile; în același timp, trebuie să facă totul în vederea recăștigării și reabilitării celor care au greșit.

„Dacă cel greșit se pocăiește și se supune disciplinei lui Hristos, trebuie să i se dea o șansă. Și chiar dacă nu se pocăiește, chiar dacă se află în afara bisericii, slujitorii lui Dumnezeu încă mai au o lucrare de făcut pentru el. Ei trebuie să caute în mod serios să-l câștige la pocăință. Și, oricât de gravă ar fi fost vinovăția sa, dacă se supune străduințelor Duhului Sfânt și, prin mărturisirea și părăsirea păcatului său dă dovadă de pocăință, trebuie să fie iertat și primit iarăși în staul. Frații lui trebuie să-l încurajeze pe calea cea dreaptă și să-l trateze așa cum ar dori ei să fie tratați, dacă ar fi în locul lui, ținând seama de faptul că și ei înșiși pot fi ispitiți.” (Mărturii, vol. 7, p. 263)

Motive pentru care membrii pot fi puși sub disciplină

Motivele pentru care membrii pot fi supuși disciplinei Bisericii sunt următoarele:

1. Pierderea (negarea) credinței în principiile fundamentale ale Evangheliei și în doctrinele de bază ale Bisericii sau promovarea altor doctrine contrare celor de mai sus.

2. Călcarea Legii lui Dumnezeu, cum ar fi închinarea la idoli, uciderea, furtul, blasfemia, jocul de noroc, călcarea Sabatului și minciuna cu bună știință și din obișnuință.

3. Călcarea poruncii a șaptea din Legea lui Dumnezeu, care spune „să nu preacurvești” (Exodul 20:14; Matei 5:27,28), în ceea ce privește instituția căsătoriei și căminul creștin, standardele biblice de conduită morală și orice act de intimitate sexuală în afara relației de căsătorie și/sau actele de conduită sexuală fără consimțământ din cadrul căsătoriei, indiferent dacă acele acte sunt legale sau ilegale. Astfel de acte includ dar nu se limitează la abuzul sexual asupra copiilor, inclusiv abuzul asupra celor ce sunt vulnerabili. Căsătoria este definită ca o relație publică, cu responsabilități legale, monogamă, heterosexuală între un bărbat și o femeie.

4. Curvia, care include între altele, promiscuitate, activitate homosexuală, incest, sodomie și zoofilie.

5. Producerea, folosirea sau distribuirea de materiale pornografice.

6. Recăsătorirea unei persoane divorțate, cu excepția partenerului care și-a păstrat credințioșia față de legământul căsătoriei în urma unui divorț din cauza adulterului sau a perversiunilor sexuale.

7. Violență fizică, incluzând violența în cadrul familiei.

8. Frauda sau intenționata prezentare de date false în afaceri.

9. Comportamentul dezordonat care aduce critică asupra Bisericii.

10. Aderarea sau participarea la o mișcare sau organizație care produce divizare și disidență.

11. Refuzul persistent de a recunoaște autoritatea Bisericii legal constituite sau de a se supune ordinii și disciplinei Bisericii.

12. Folosirea, producerea sau vânzarea de băuturi alcoolice.

13. Folosirea, producerea sau vânzarea de tutun, sub orice formă a lui destinată consumului uman.

14. Consumul sau producerea de droguri ilicite sau folosirea improprie ori vânzarea narcoticelor sau a drogurilor fără a avea un motiv medical sau o autorizație în acest sens.

Administrarea disciplinei

Când este vorba de păcate grave, biserica are două căi prin care trebuie luate măsuri disciplinare.

1. Printr-un vot de cenzură.
2. Printr-un vot de retragere a calității de membru.

Disciplinarea prin cenzură – În cazurile în care biserica nu consideră că fapta respectivă e atât de gravă, încât să se justifice acțiunea extremă de retragere a calității de membru, biserica își poate exprima dezaprobarea printr-un vot de cenzură.

Cenzura are un scop dublu: (1) Să-i dea bisericii posibilitatea să-și exprime dezaprobarea față de o faptă gravă care a adus dezonoare cauzei lui Dumnezeu și (2) să-l influențeze pe membrul vinovat conștientizându-l de nevoia de îmbunătățire a vieții și de reformă în comportament și să-i ofere acestuia o perioadă de har și de cercetare, în care poate face acești pași.

Un vot de cenzură este stabilit pentru o perioadă de timp de la minimum o lună până la maximum douăsprezece luni. Acest vot pune capăt alegerii sau numirii persoanei vinovate în oricare dintre slujbele pe care le-a deținut în biserică și îi retrage privilegiul de a fi ales în vreo slujbă în perioada în care se află sub cenzură. Un membru pus sub cenzură nu are dreptul să participe prin cuvânt sau prin vot la acțiunile bisericii și nu are dreptul exercitării publice a unor slujbe, cum ar fi cea de instructor la Școala de Sabat. Totuși, cei puși sub cenzură nu sunt privați de privilegiul participării la binecuvântările Școlii de Sabat, la serviciile de închinare ale bisericii sau la Cina Domnului. Calitatea de membru nu poate fi transferată la altă comunitate în perioada de cenzură.

Un vot de cenzură nu trebuie să conțină nicio prevedere cu privire la întreruperea calității de membru în caz de neîndeplinire a condițiilor impuse. La terminarea perioadei de cenzură, trebuie să se facă o cercetare corespunzătoare, pentru a se vedea dacă membrul pus sub disciplină și-a schimbat comportamentul. Dacă se observă că purtarea este satisfăcătoare, persoana poate fi considerată ca membru cu drepturi depline, fără alte demersuri și trebuie

înștiințată că cenzura a luat sfârșit. Dacă se observă că purtarea nu este satisfăcătoare, biserica ar trebui să ia din nou în considerare o disciplină corespunzătoare. Orice revenire în vreo slujbă în biserică trebuie făcută în urma alegerilor.

Disciplinarea prin retragerea calității de membru – A-i retrage cuiva calitatea de membru al bisericii, care este trupul lui Hristos, este măsura extremă de disciplinare ce poate fi administrată de către biserică. Doar după ce au fost urmate instrucțiunile date în acest capitol, după ce a fost consultat pastorul sau conferința, dacă pastorul nu este disponibil, și după ce au fost făcute toate eforturile posibile pentru a-l câștiga pe cel greșit și a-l readuce pe calea cea dreaptă, ar trebui ca unei persoane să i se retragă calitatea de membru.

Fără alte criterii pentru calitatea de membru – Autoritatea de a stabili criterii pentru calitatea de membru al bisericii aparține sesiunii Conferinței Generale. Ca urmare, oricine caută să aplice alte criterii decât cele înfățișate în prezenta lucrare nu reprezintă corect Biserica. (Vezi *Mărturii*, vol. 1, p. 207.)

Promptitudine în procesul disciplinării – Este datoria bisericii să aibă grijă ca procesul disciplinării să se desfășoare într-un timp rezonabil și apoi să-i comunice celui în cauză deciziile, cu amabilitate și promptitudine. Aplicarea disciplinei este în sine un proces dureros. Întârzierea în administrarea disciplinei poate intensifica frustrarea și suferința membrului și a chiar a bisericii.

Atenție în judecarea caracterului și a motivației – „Hristos a prezentat explicit faptul că aceia care persistă în mod evident în păcat trebuie să fie despărțiți de biserică, dar El nu ne-a încredințat lucrarea de judecare a caracterului și a motivelor acestora. El cunoaște prea bine firea noastră, ca să ne încredințeze această lucrare. Dacă am încerca să-i smulgem din biserică pe cei pe care îi bănuim că nu sunt creștini veritabili, cu siguranță că am face greșeli. Deseori, îi socotim ca fiind fără speranță tocmai pe cei pe care Hristos îi atrage la Sine. Dacă am trata aceste suflete după ju-

decata noastră nedesăvârșită, le-am spulbera probabil și ultima speranță. Mulți dintre cei care se consideră creștini vor fi găsiți cu lipsuri în cele din urmă. Mulți dintre cei despre care vecinii lor au crezut că nu vor intra niciodată în ceruri vor fi acolo. Omul judecă după înfățișare, dar Dumnezeu judecă inima. Neghina și grâul trebuie să crească împreună până la seceriș, iar secerișul este încheierea perioadei de cercetare. În cuvintele Mântuitorului se mai găsește o lecție, o lecție de îngăduință minunată și de dragoste plină de gingășie. După cum neghina își are rădăcinile strâns împletite cu acelea ale grâului, tot astfel creștinii falși din biserică pot fi strâns legați de ucenicii adevărați. Adevăratul caracter al acestor preținși credincioși nu se manifestă în mod deschis. Dacă ei ar fi despărțiți de biserică, alții, care doar pentru aceasta ar fi rămas statornici, ar putea fi determinați să se poticnească.” (*Parabolele Domnului Hristos*, pp. 71-72)

Într-o adunare legal constituită – Membrii pot fi disciplinați de către biserică atunci când există motive suficiente, dar numai într-o adunare administrativă a bisericii locale legal convocată (vezi capitolul 11, secțiunea „Adunările administrative”), după ce comitetul bisericii locale a examinat cazul. Adunarea trebuie să fie prezidată de un pastor hirotonit sau de un pastor asistent, care a fost hirotonit ca prezbiter în biserica respectivă sau, în absența pastorului și în înțelegere cu acesta sau cu președintele conferinței, de un prezbiter al bisericii respective.

Votul majorității – Membrilor li se poate retrage calitatea de membru al bisericii sau pot fi puși sub disciplină numai prin votul majorității membrilor prezenți și care votează într-o adunare legal constituită. „Majoritatea Bisericii este o putere care ar trebui să aibă controlul asupra membrilor individuali.” (*Mărturii*, vol. 5, p. 107)

Comitetul bisericii nu poate retrage calitatea de membru – Comitetul bisericii poate recomanda unei adunări administrative retragerea calității de membru, dar în nicio situație nu are dreptul

să ia decizia finală, cu excepția cazurilor când un membru a decedat sau când el a solicitat retragerea calității de membru.

Drepturile fundamentale ale membrilor – Membrii au dreptul fundamental de a fi anunțați din timp despre întâlnirile în care se va discuta problema disciplinară (vezi capitolul 11, „Serviciile și adunările bisericii, Adunările administrative”) și dreptul de a fi ascultați în propria apărare, de a aduce dovezi și a veni cu martori. Nicio biserică nu trebuie să voteze retragerea calității de membru a unei persoane căreia i-au fost negate aceste drepturi. Biserica trebuie să anunțe membrul în scris, cu cel puțin două săptămâni înainte de ședința de comitet și cu două săptămâni înainte de adunarea administrativă, incluzând motivele pentru care este convocată adunarea administrativă.

Membrii nu pot fi reprezentați de avocați – Activitatea bisericii în administrarea ordinii și disciplinei este o funcție ecleziastică și nu urmează în vreun fel proceduri civile sau juridice. De aceea, Biserica nu recunoaște dreptul niciunui membru de a-și aduce un avocat care să-l reprezinte în vreo adunare sau în vreun comitet chemat să administreze ordinea și disciplina sau pentru orice altă problemă legată de biserică. Membrii care doresc să-și aducă un avocat în timpul adunării administrative trebuie să fie informați că nu li se va da cuvântul dacă insistă să aducă un avocat.

De asemenea, biserica trebuie să aibă grijă ca la nicio întâlnire a bisericii organizată cu scopuri administrative sau de disciplină să nu participe cei care nu sunt membri, cu excepția cazului când sunt chemați ca martori.

Transferarea membrilor puși sub cenzură – Nicio biserică n-ar trebui să primească drept membre persoane care sunt sub cenzură într-o altă biserică locală, deoarece aceasta ar însemna trecerea cu vederea a faptelor pentru care membrul a fost pus sub disciplină. Acceptarea ca membru a unei persoane puse sub disciplină reprezintă o violare atât de gravă a regulilor Bisericii, încât biserica locală care a făcut acest lucru poate fi supusă disciplinei de către Adunarea generală a conferinței.

Membrilor nu li se poate retrage calitatea de membru pentru absența de la biserică – Conducătorii bisericii ar trebui să-i viziteze cu credincioșie pe membrii care absentează și să-i încurajeze să-și reia participarea și să se bucure de binecuvântările închinării împreună cu biserica.

Dacă, din cauza vârstei, a infirmității sau a unei alte cauze care nu poate fi evitată, unor membri le este cu neputință să participe cu regularitate la serviciile de cult, trebuie să considere ca fiind de datoria lor să păstreze legătura cu conducătorii bisericii prin scrisori sau prin alte mijloace. Totuși, atâta vreme membrii rămân credincioși doctrinelor Bisericii, absenteismul de la serviciile divine nu trebuie să fie considerat un motiv suficient pentru retragerea calității de membru.

Membrii care pleacă și nu anunță – Când un membru se mută cu domiciliul, el este dator să informeze prezbiterul sau secretarul cu privire la noua lui adresă. Cât timp rămâne membru al acelei biserici, el trebuie să contacteze biserica și să-și trimită zecimea și darurile cel puțin trimestrial. Totuși, dacă un membru nu lasă nicio adresă și dacă nu face niciun efort pentru a contacta biserica, iar biserica nu-l poate localiza pentru cel puțin doi ani, atunci biserica poate dovedi că a încercat, fără succes, să-l localizeze și acestuia i se poate retrage calitatea de membru printr-un vot al bisericii. Secretarul va scrie în registrul bisericii: „Domiciliu necunoscut. S-a votat să fie considerat de negăsit.”

Membrilor nu li se poate retrage calitatea de membru din motive financiare – Deși membrii ar trebui să susțină lucrarea Bisericii în măsura posibilităților, nu trebuie niciodată să li se retragă calitatea de membru numai din cauză că nu pot sau nu sunt dispuși să susțină financiar Biserica.

Retragerea calității de membru la cerere – Trebuie să se procedeze cu multă grijă în tratarea acelor membri care cer să li se retragă calitatea de membru.

Biserica recunoaște dreptul individului de a se retrage din biserică. Scrisorile de retragere a calității de membru vor fi prezentate comitetului bisericii, iar retragerea va fi înregistrată de la data menționată în scrisoarea de retragere. Din considerație creștină față de cei în cauză, hotărârea va fi luată fără o discuție publică a detaliilor cazului. Ar trebui depuse eforturi pentru reabilitarea individului în familia bisericii.

Anunțarea persoanei căreia i s-a retras calitatea de membru – O biserică ce retrage cuiva calitatea de membru trebuie să-l înștiințeze pe membrul respectiv în scris de acțiunea luată în dreptul său, dând asigurarea păstrării unui interes spiritual și a unei griji personale cu privire la el. Acolo unde este posibil, comunicarea aceasta trebuie făcută în mod personal de pastorul bisericii sau de un delegat al comitetului acesteia. Foștii membri trebuie să fie asigurați că biserica speră în reîntoarcerea lor la biserică și că într-o zi se vor bucura împreună de o părtășie veșnică în Împărăția cerurilor.

Reprimirea unei persoane căreia i s-a retras calitatea de membru – Când unei persoane i s-a retras calitatea de membru, biserica trebuie să păstreze legătura cu ea, în măsura în care este posibil, și să manifeste față de ea un spirit de prietenie și dragoste, străduindu-se să o câștige și să o aducă înapoi.

O persoană căreia i s-a retras calitatea de membru poate fi reprimată ca membru când perioada de punere sub disciplină i s-a încheiat, când mărturisește greșelile comise, când face dovada unei pocăințe adevărate, a unei schimbări a vieții și este evident că viața sa este în conformitate cu standardele Bisericii și se va supune fără rezerve ordinii și disciplinei Bisericii. Această reprimire va fi făcută de preferință în biserica din care membrul a fost exclus. Totuși, când acest lucru nu este posibil, biserica în care persoana cere să fie reprimată trebuie să ceară de la biserica de care a aparținut informații cu privire la motivele pentru care i-a fost retrasă calitatea de membru.

Când se tratează cazul unui membru care se face vinovat de abuz asupra copiilor, trebuie reținut faptul că revenirea în biserică în ca-

litate de membru nu anulează toate consecințele unei fapte atât de grave. Deși participarea la activitățile bisericii poate fi permisă în cadrul unor limite stabilite, un membru condamnat sau disciplinat pentru abuz sexual nu ar trebui pus într-o funcție care l-ar putea pune în contact cu copii, tineri sau alte persoane vulnerabile. De asemenea, nu ar trebui să i se confere roluri care i-ar putea încuraja pe cei vulnerabili să aibă implicit încredere în el.

Deoarece retragerea calității de membru este cea mai serioasă formă de disciplină, perioada de timp înainte ca o astfel de persoană să fie reprimată trebuie să fie suficient de lungă pentru a se putea demonstra că problemele care au condus la retragerea calității de membru au fost rezolvate, dincolo de orice îndoială firească. Se așteaptă ca readmiterea în calitate de membru să fie făcută în conexiune cu rebotizarea.

Dreptul la cerere pentru reprimire – Deși este dreptul bisericii să aplice disciplina, aceasta nu le neagă membrilor dreptul de a căuta dreptatea. Dacă membrii consideră că au fost tratați nedrept de biserica locală sau nu au avut dreptul de a fi ascultați corespunzător, iar biserica refuză să ia cazul în considerare, sau dacă slujbașii refuză să ia în considerare cererea pentru reprimire, foștii membri au dreptul de a apela în scris la biserică pentru o audiere. Biserica nu trebuie să neglijeze sau să refuze să-i asculte. Dacă aceasta refuză sau dacă foștii membri consideră că și după apel sunt în continuare nedreptățiți, au dreptul să facă apel final solicitând o audiență la Comitetul Executiv al conferinței.

Dacă, după o ascultare completă și imparțială, comitetul conferinței este convins că biserica a comis o nedreptate, comitetul poate recomanda reprimirea membrului exclus. Dacă însă biserica respectivă continuă să-i refuze reabordarea calității de membru, comitetul conferinței îl poate recomanda ca membru într-o altă biserică. Pe de altă parte, dacă există motive temeinice care susțin biserica în refuzul reprimirii membrului, se va consemna hotărârea respectivă.

Slujbașii și departamentele bisericii locale

Alegerea unor slujbași de valoare este importantă pentru prosperitatea bisericii, care trebuie să manifeste cea mai mare grijă când cheamă bărbați și femei în poziții de răspundere sfântă.

Calități generale

Calități morale și religioase – „Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei, pune-i peste popor drept căpetenii peste o mie, peste o sută, peste cincizeci și peste zece” (Exodul 18:21).

„De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune în slujba aceasta” (Faptele apostolilor 6:3).

„Trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor din afară, pentru ca să nu ajungă de ocară și să cadă în cursa Diavolului” (1 Timotei 3:7).

„Și ce-ai auzit de la mine în fața multor martori încredințează la oameni de încredere care să fie în stare să învețe și pe alții” (2 Timotei 2:2).

„Trebuie ca episcopul [prezbiterul] să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții. Să nu fie nici bețiv, nici bătăuș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani; să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. Căci dacă cineva nu știe să-și cârmu-

iască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu? Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda Diavolului. Trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor din afară, pentru ca să nu ajungă de ocară și să cadă în cursa Diavolului.”

„Diaconii, de asemenea, trebuie să fie cinstiți, nu cu două fețe, nu băutori de mult vin, nu doritori de câștig mârșav, ci să păstreze taina credinței într-un cuget curat. Trebuie cercetați mai întâi, și numai dacă sunt fără prihană să fie diaconi. Femeile, de asemenea, să fie cinstite, neclevetitoare, cumpătate, credincioase în toate lucrurile. Diaconii să fie bărbați ai unei singure neveste și să-și cârmuiască bine copiii și casele lor. Pentru că cei ce slujesc bine ca diaconi dobândesc un loc de cinste și o mare îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus” (1 Timotei 3:2-13; vezi și Tit 1:5-11 și 2:1,7,8).

„Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioși în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință și în curăție. Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare și la învățătura pe care o dai altora. [...] Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora; stăruie în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă” (1 Timotei 4:12-16).

Biserica trebuie să fie ocrotită și hrănită – Apostolul Pavel i-a chemat laolaltă pe „prezbiterii bisericii” (Faptele apostolilor 20:17) și i-a sfătuit: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Știu bine că după plecarea mea se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma, și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea, vegheați și aduceți-vă aminte că timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să sfătuiască cu lacrimi pe fiecare dintre voi” (Faptele apostolilor 20:28-31; vezi și 1 Petru 5:1-3).

Respectul datorat pastorilor și slujbașilor bisericii – „Vă rugăm, fraților, să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă

cârmuiesc în Domnul și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor” (1 Tesaloniceni 5:12,13; vezi și 1 Timotei 5:17 și Evrei 13:7,17).

„Credincioșii din Tesalonic erau foarte mult tulburați de oamenii care veneau printre ei cu idei și doctrine fanatice. Unii trăiau «în neorânduială, nu lucrau nimic, ci se țineau de nimicuri». Biserica fusese bine organizată și slujbașii fuseseră rânduiți ca slujitori ai Evangheliei sau diaconi. Însă erau unii, independenți și impulsivi, care refuzau să se supună celor care aveau poziții de răspundere în biserică. Ei pretindeau nu numai dreptul la opinie personală, ci și pe acela de a impune în mod public bisericii părerile lor. Având în vedere aceasta, Pavel le-a atras atenția tesalonicenilor asupra respectului și considerației datorate celor care fuseseră aleși să ocupe poziții de răspundere în biserică.” (*Faptele apostolilor*, pp. 261–262)

„Cei care dețin poziții de răspundere în biserică pot face greșeli asemănătoare cu ale altor oameni și pot greși în deciziile lor, dar, cu toate acestea, biserica lui Hristos de pe pământ le-a dat o autoritate care nu trebuie să fie subestimată.” (*Mărturii*, vol. 4, p. 17)

Să nu fie numiți în grabă într-o slujbă – „În multe locuri întâlnim oameni care au fost aleși în grabă în poziții de răspundere ca prezbiteri ai bisericii, dar care nu sunt calificați pentru o astfel de poziție. Ei nu au învățat să se stăpânească pe ei înșiși. Ei nu au o influență bună. Biserica are continuu necazuri ca urmare a caracterului deficitar al conducătorului. Asupra acestor oameni au fost puse mâinile prea repede.” (*Ibidem*, pp. 406–407; vezi și *Mărturii*, vol. 5, p. 617 și 1 Timotei 5:22)

Cei care se împotrivesc unității nu sunt potriviți să fie puși în slujbe – „Mai nou, s-au ridicat în mijlocul nostru persoane care mărturisesc că sunt slujitori ai lui Hristos, dar a căror lucrare se împotrivește unității pe care Domnul nostru a rânduit-o în biserică. Ei au planuri și metode originale de lucru. Ei doresc să introducă în biserică schimbări după propriile idei de progres și își imaginează că vor ajunge astfel la rezultate mari. Acești oameni trebuie mai de-

grabă să fie învățăcei decât învățători în școala lui Hristos. Ei sunt permanent neliniștiți, aspirând să realizeze o lucrare mare, să facă ceva care să le aducă cinste. Însă nevoia lor este aceea de a învăța cele mai folositoare lecții: umilința și credința în Isus. [...]

Învățătorii adevărului, misionarii, slujbașii bisericii pot face o lucrare bună pentru Domnul, dacă sunt dispuși să-și curețe sufletele prin ascultare de adevăr.” (*Mărturii*, vol. 5, p. 238)

Riscul alegerii celor care refuză să coopereze – „Dumnezeu a pus în biserică oameni cu talente diferite, ca ajutoare alese de El, pentru ca, prin înțelepciunea coroborată a multora, lucrarea Duhului Sfânt să poată fi împlinită. Oamenii care acționează potrivit propriilor trăsături puternice de caracter, refuzând să tragă la un jug cu cei care au o experiență mai îndelungată în lucrarea lui Dumnezeu, vor ajunge să fie orbiți de încrederea în ei înșiși, incapabili să facă distincție între ceea ce este adevăr și minciună. Este un risc ca astfel de oameni să fie aleși conducători în biserică, căci ei își vor urma propria judecată și propriile planuri, indiferent de judecata fraților lor. Este ușor pentru vrăjmaș să lucreze prin aceia care, deși ei înșiși au nevoie de sfat la fiecare pas, își asumă, în propria putere, rolul de păzitori de suflete, fără să fi învățat umilința lui Hristos” (*Faptele apostolilor*, p. 279). (Vezi capitolul 4 și capitolul 10, secțiunea „Amvonul nu este o tribună” și „Importanța menținerii unității”).

Calitatea de membru este necesară pentru adunările electivă – Membrii cu drepturi depline în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea sunt eligibili pentru o poziție de conducere în biserica locală unde sunt membri (vezi capitolul 10, secțiunea „Comitetul de propuneri și procesul de alegere”). Excepție se poate face în următoarele cazuri:

1. Studenți care sunt membri cu drepturi depline, dar care, din cauza studiilor, locuiesc departe de domiciliul stabil și frecventează cu regularitate o biserică din apropierea domiciliului lor temporar.
2. Un angajat al conferinței desemnat de aceasta pentru a fi pas-tor/conducător a două sau mai multe biserici. (Vezi capitolul 9, secțiunea „Delegați la sesiunea conferinței”).

3. Un prezbiter local care, atunci când este necesar și prin recomandarea comitetului conferinței, poate fi ales să slujească în mai multe biserici în cadrul aceluiași district. (Vezi secțiunea „Prezbiterii”, de mai jos.)

Comitetul conferinței poate lua în discuție și alte excepții.

Un exemplu în darea zecimii – Toți slujbașii ar trebui să fie un exemplu în ceea ce privește returnarea corectă a zecimii în Biserică. Oricine nu reprezintă un exemplu în această privință nu va fi ales într-o slujbă în cadrul bisericii locale.

Nu sunt delegați din oficiu – Niciun slujbaș nu e delegat din oficiu la vreuna dintre sesiunile conferinței. Dacă biserica dorește ca un slujbaș să fie delegat, trebuie să-l aleagă pentru a avea această calitate.

Împărțirea responsabilității – Biserica nu ar trebui să confere prea multe responsabilități unui număr mic de slujbași care sunt dispuși să lucreze, în timp ce alții sunt folosiți prea puțin. Cu excepția în care situația particulară o cere, alegerea unei singure persoane în mai multe funcții ar trebui descurajată.

Excluderea și reprimirea – Când un slujbaș este exclus din biserică și, ulterior, reprimat, reprimirea nu aduce cu sine automat și reinstalarea în funcția ocupată anterior.

Durata mandatului

Durata mandatului pentru slujbașii bisericii și ai organizațiilor auxiliare trebuie să fie de un an, în afară de cazul în care biserica locală, într-o adunare administrativă, hotărăște să aibă alegeri la fiecare doi ani, pentru a facilita continuitatea și dezvoltarea darurilor spirituale și pentru a evita efortul implicit al alegerilor anuale. În circumstanțe excepționale și în înțelegere cu conferința, mandatul poate fi prelungit cu încă un an.

Deși nu este recomandabil ca o persoană să ocupe un timp nelimitat o anumită slujbă, slujbașii pot fi aleși pentru un nou mandat.

Prezbiterii

Conducători religioși ai bisericii – Prezbiterii trebuie să fie recunoscuți ca lideri spirituali puternici și trebuie să aibă o bună reputație în biserică și în societate. În absența pastorului, prezbiterii sunt liderii spirituali ai bisericii și trebuie să caute continuu, prin învățătură și exemplu, să conducă biserica într-o experiență creștină mai profundă și mai consistentă.

Prezbiterii trebuie să fie capabili să conducă serviciile de închinare din biserică și să slujească atât prin cuvânt, cât și prin doctrină atunci când pastorul desemnat nu este disponibil. Cu toate acestea, prezbiterii să nu fie aleși în primul rând pentru poziția lor socială sau pentru capacitatea de a vorbi, ci mai degrabă datorită vieții lor consacrate și a capacității de a conduce.

Prezbiterii pot fi aleși pentru un nou mandat, totuși nu este recomandabil ca o persoană să slujească pe timp nelimitat. Biserica nu are nicio obligație să-i realegă și poate alege oricând pe alții atunci când schimbarea pare a fi de dorit. În momentul în care sunt aleși noi prezbiteri, foștii prezbiteri își încetează activitatea, dar pot fi aleși în alte slujbe din biserică.

Hirotonirea prezbiterilor – Alegerea în slujba de prezbiter nu califică prin ea însăși pe cineva ca să fie prezbiter. Pentru a avea autoritatea de a sluji în această funcție este necesar ca persoana respectivă să fie hirotonită. Atunci când biserica votează alegerea noilor prezbiteri în sesiunea adunării administrative, autorizează în același timp și hirotonirea lor. În perioada dintre alegere și hirotonire, prezbiterul ales poate sluji numai în calitate de conducător al bisericii, dar nu poate administra ceremoniile bisericii.

Serviciul de hirotonire poate fi făcut doar de către un pastor hirotonit, acreditat de conferință. Din politețe, poate fi invitat să participe la ceremonie și un alt pastor hirotonit aflat în vizită. Totuși, hirotonirea poate fi condusă de un pastor hirotonit vizitator sau de un pastor pensionar hirotonit doar pe baza unei solicitări din partea administratorilor conferinței.

Ceremonialul sfânt al hirotonirii trebuie să fie făcut cu simplitate, în prezența membrilor bisericii, și poate include o scurtă prezenta-

re a slujbei de prezbiter, a calităților cerute și a datoriilor principale pe care prezbiterul este autorizat să le îndeplinească în biserică. După îndemnul rostite, pastorul, asistat de alți pastori hirotoniți și/sau de prezbiterii locali hirotoniți care participă la ceremonie, îi va hirotoni pe prezbiteri prin rugăciune și prin punerea mâinilor. (Vezi capitolul 5, secțiunile „Cum se organizează o biserică”).

Odată primită hirotonirea ca prezbiter, nu mai este necesară o altă hirotonire la o nouă alegere ca prezbiter sau la alegerea ca prezbiter în alte biserici, cu condiția să-și fi păstrat în biserică statutul de membru cu drepturi depline. Cei care au fost hirotoniți ca prezbiteri sunt calificați și pentru slujba diaconiei.

Relația cu pastorul – În cazul în care comitetul conferinței desemnează un pastor sau mai mulți pastori să lucreze într-o biserică, pastorul, sau pastorul senior, dacă sunt mai mulți decât unul, ar trebui considerat slujbașul principal al acesteia, iar prezbiterii hirotoniți devin ajutoarele sale. Întrucât lucrarea lor este strâns legată, ei trebuie să conlucreze armonios. Pastorul nu trebuie să își asume toate responsabilitățile, ci să le împartă cu prezbiterii și cu ceilalți slujbași. Pastorul care servește biserica în mod regulat acționează ca președinte al comitetului (vezi capitolul 4, secțiunea „O lucrare instituită de Dumnezeu”, vezi capitolul 11, secțiunea „Comitetul bisericii și întrunirile lui”). Totuși, există situații în care se recomandă ca prezbiterul să acționeze în calitatea de președinte al comitetului, cu aprobarea pastorului sau, dacă biserica nu are pastor, a președintelui conferinței. Lucrarea pastorală a bisericii va fi împărțită între pastor și prezbiteri. În consfătuire cu pastorul, prezbiterii ar trebui să-i viziteze pe membri, să slujească celor bolnavi, să încurajeze grupe de rugăciune, să pregătească și să conducă servicii de ungere a bolnavilor și de binecuvântare a copiilor, să-i încurajeze pe cei descurajați și să ajute în alte responsabilități pastorale. Ca ajutoare ale pastorului (subpastori), prezbiterii trebuie să manifeste o vigilență permanentă asupra turmei.

Dacă pastorul este pastor asistent, biserica/bisericile unde slujește ar trebui să-l aleagă pe pastor ca prezbiter. (Vezi capitolul 4, secțiunea „O lucrare instituită de Dumnezeu”).

Pentru că pastorul este numit în biserica locală de către conferință, el slujește bisericii în calitate de angajat al conferinței, este răspunzător în fața comitetului conferinței, menține o relație amabilă și de colaborare cu biserica și lucrează în armonie cu toate planurile și regulamentele bisericii locale. Prezbiterii, fiind aleși de biserică, sunt răspunzători în fața bisericii și a comitetului ei (vezi mai jos).

Lucrarea prezbiterilor are un caracter local – Autoritatea și lucrarea prezbiterilor sunt restrânse la biserica în care a avut loc alegerea lor. Nu este permis ca un comitet al conferinței, prin vot, să-i confere unui prezbiter statutul conferit unui pastor hirotonit de a servi ca prezbiter în alte biserici. Dacă există această nevoie, comitetul conferinței poate recomanda bisericii care are nevoie de un prezbiter ca să invite și să-l aleagă pe prezbiterul unei alte biserici apropiate care să slujească. Astfel, prin alegere, o persoană poate sluji, când este necesar, în mai multe biserici în același timp. Astfel de măsuri trebuie luate numai în consfătuire cu comitetului conferinței. Autoritatea de a alege prezbiteri aparține bisericii, și nu comitetului conferinței. Singura cale prin care o persoană poate fi calificată să slujească Biserica de pretutindeni este prin hirotonirea ca pastor al Evangheliei. (Vezi capitolul 4, secțiunea „O lucrare instituită de Dumnezeu”, capitolul 8, secțiunea „Prezbiterii”.)

Conducerea serviciilor bisericii – Sub călăuzirea pastorului sau în absența lui, un prezbiter este responsabil de serviciile bisericii și trebuie fie să le conducă personal, fie să se asigure că altcineva le va conduce. Serviciul pentru Cina Domnului va fi întotdeauna condus de pastorul hirotonit/pastorul asistent sau de prezbiterul local. Pastorul slujește, de obicei, ca președinte al adunării administrative. În absența pastorului sau cu aprobarea acestuia sau a președintelui conferinței, un prezbiter poate să îndeplinească funcția de președinte.

Serviciul botezului – În absența unui pastor hirotonit, un prezbiter îi va cere președintelui să facă demersurile necesare în vederea oficierei ceremoniei botezului pentru cei care solicită unirea cu Biserica (vezi capitolul 7, secțiunea „Legământul de botez și angajamentul”). Un prezbiter nu ar trebui să officieze serviciul botezului fără ca, mai întâi, să obțină permisiunea din partea președintelui conferinței.

Ceremonia căsătoriei – În cadrul ceremoniei căsătoriei, prezentarea responsabilităților celor doi, jurămintele lor și declararea lor ca soț și soție sunt realizate numai de un pastor hirotonit, cu excepția acelor zone cu privire la care Comitetul executiv al diviziunii a hotărât că această ceremonie poate fi condusă și de anumiți pastori asistenți care au fost hirotoniți ca prezbiteri locali (vezi capitolul 4, secțiunea „O lucrare instituită de Dumnezeu”). În unele zone, legile locale pot cere ca persoanele care oficiază căsătorii să aibă și autorizația/licența din partea statului să facă acest lucru. În cazul acesta, predica, rugăciunea și acordarea binecuvântării pot fi officiate de un pastor hirotonit, de un pastor asistent sau un prezbiter. (Vezi Note pentru capitolul 9, #1.)

Să încurajeze oferirea zecimii – Aducând cu credincioșie zecimea lor, prezbiterii îi încurajează mult pe membrii bisericii să-și aducă și ei zecimea cu credincioșie. (vezi capitolul 12, secțiunile „Administrarea creștină a vieții” și „Zecimea”, capitolul 15, punctul de doctrină #21). Prezbiterii pot încuraja aducerea zecimii prin prezentarea publică a privilegiului și a responsabilității ce decurg din Scriptură în ceea ce privește administrarea, dar și prin lucrarea personală cu membrii adusă la îndeplinire cu mult tact și într-o manieră folositoare.

Prezbiterii trebuie să considere ca absolut confidențiale toate chestiunile financiare care îi privesc pe membrii bisericii și să nu furnizeze astfel de informații persoanelor neautorizate.

Cultivarea obiceiului de a studia Biblia, de a se ruga și de a contribui la hrănirea și creșterea spirituală a membrilor – În ca-

litate de conducători spirituali, prezbiterii au responsabilitatea de a-i încuraja pe membri să dezvolte o relație personală cu Isus, prin consolidarea studiului personal al Bibliei și a rugăciunii. Prezbiterii ar trebui să fie un exemplu de angajament în studierea Bibliei și în rugăciune și ar trebui să sprijine toate departamentele și să promoveze programele bisericii locale și ale conferinței locale. De asemenea, ar trebui să se angajeze să hrănească și să inspire creșterea spirituală a membrilor bisericii. Prezbiterii pot cere comitetului bisericii locale să numească un comitet care să urmărească acest scop de dezvoltare și încurajare a membrilor.

Promovarea tuturor ramurilor bisericii – Sub conducerea pastorului și în colaborare cu acesta, prezbiterii sunt conducătorii spirituali al bisericii și sunt responsabili de promovarea tuturor departamentelor și activităților lucrării. Prezbiterul trebuie să mențină relații de ajutor reciproc cu ceilalți slujbași ai bisericii.

Conlucrarea cu conferința – Pastorul, prezbiterii și toți slujbașii trebuie să conlucreze cu administratorii și directorii de departamente ai conferinței în vederea îndeplinirii planurilor aprobate. Ei trebuie să informeze biserica despre toate colectele obișnuite sau speciale, să promoveze toate programele și activitățile bisericii și să-i încurajeze pe slujbași să susțină planurile și regulamentele conferinței.

Prezbiterii trebuie să lucreze foarte strâns cu casierul și să aibă grijă ca toate fondurile conferinței să fie expediate prompt trezorierului conferinței, conform calendarului stabilit de conferință. Prezbiterii trebuie să fie atenți ca raportul secretarului bisericii să fie trimis la timp secretarului conferinței, la sfârșitul fiecărui trimestru.

Prezbiterii trebuie să considere ca fiind importantă orice corespondență primită de la conferință. Scrisorile care solicită să se facă anumite anunțuri trebuie prezentate la timpul potrivit.

În absența pastorului, prim-prezbiterul (vezi capitolul 10, secțiunea „Delegați la sesiunea conferinței”) trebuie să aibă în vedere

ca biserica să își aleagă delegații pentru sesiunile conferinței și să transmită numele delegaților către biroul conferinței.

Susținerea lucrării mondiale – Prezbiterii ar trebui, de asemenea, să susțină lucrarea misionară mondială prin cercetarea atentă a lucrării mondiale și încurajarea membrilor în susținerea personală a lucrării misionare. Atitudinea lor amabilă și plină de tact va încuraja generozitatea membrilor atât la serviciile obișnuite, cât și la Școala de Sabat.

Instruirea și pregătirea prezbiterilor – Deși pastorului îi revine, în primul rând, responsabilitatea de a instrui prezbiterii locali, Asociația Pastorală a conferințelor, în colaborare cu departamentele, este încurajată să programeze întâlniri periodice pentru instruirea acestora. Pentru susținerea unei relații de echipă între pastor și prezbiter, se recomandă ca și pastorii să participe la aceste întâlniri. Conducătorii de grupe care îndeplinesc funcția de prezbiteri locali trebuie să fie invitați și ei să ia parte la aceste întâlniri.

Liberi să lucreze eficient – În special prezbiterii ar trebui eliberați de alte poveri, pentru a-și îndeplini cu eficiență numeroasele lor îndatoriri. S-ar putea să fie recomandabil ca în unele cazuri să li se ceară prezbiterilor să conducă activitățile misionare ale bisericii, însă chiar și acest efort ar trebui evitat dacă în comunitate sunt și alte persoane cu aceste daruri.

Prim-prezbiterul – S-ar putea să fie recomandabil ca, dată fiind mărimea unei biserici, să se aleagă mai mult de un prezbiter, întrucât poverile slujbei sunt prea mari pentru o persoană. Dacă biserica alege mai mult decât un prezbiter, unul ar trebui desemnat ca „prim-prezbiter”. Lucrarea trebuie împărțită între prezbiteri în armonie cu experiența și capacitatea lor.

Limitarea autorității – Prezbiterii nu au autoritatea de a primi sau de a exclude membri ai bisericii. Acest lucru se face numai cu

votul bisericii. Doar comitetul bisericii poate să recomande bisericii să voteze ca o persoană să fie primită sau exclusă. (Vezi implicarea prezbiterului în capitolul 6, secțiunea „Legământul de botez și angajamentul”.)

Conducătorii de biserică

Uneori, nu există nimeni care să aibă experiența și calificarea necesare pentru a servi ca prezbiter. În astfel de împrejurări, biserica trebuie să aleagă o persoană care va fi numită „conducător”. În absența pastorului local sau a unui pastor desemnat de conferință, conducătorul de biserică poartă răspunderea serviciilor bisericii, inclusiv a adunărilor administrative. Conducătorul trebuie fie să conducă aceste activități, fie să aranjeze ca altcineva să facă lucrul acesta. În cazul în care conducătorul de biserică nu poate conduce adunarea administrativă, atunci ar trebui să fie contactată conferința pentru a oferi asistență.

Un conducător, care nu este prezbiter hirotonit, nu va oficia botezul, nu va oferi Cina Domnului, nu va conduce ceremonia căsătoriei și nu poate prezida adunările administrative pe a căror agendă se află punerea sub disciplină a unor membri. Pentru astfel de adunări trebuie să i se ceară președintelui conferinței să trimită un pastor hirotonit pentru a le prezida.

Comitetul prezbiterilor — Acolo unde biserica are mai mulți prezbiteri, ar trebui să organizeze un comitet al prezbiterilor care să fie condus de pastor sau de o altă persoană desemnată de acesta, iar cel ales ca prim-prezbiter, sau un alt prezbiter, să slujească drept secretar. Un astfel de comitet asigură împărțirea responsabilităților și coordonează contribuția prezbiterilor la bunul mers al bisericii. De asemenea, oferă un cadru de formare unde noii prezbiteri sunt instruiți cu privire la datoriile lor. Comitetul prezbiterilor este răspunzător în fața comitetului bisericii.

Diaconii

Slujba de diacon este identificată în Noul Testament prin termenul grecesc *diakonos*, de unde derivă cuvântul din limba noastră „diacon”. Cuvântul grecesc este interpretat în diferite feluri ca însemnând: „servitor”, „slujitor”, „scriitor”, „însoțitor”, iar în cercurile creștine a căpătat sensul specializat, la care ne referim acum – „diacon”.

Cei care au ajuns să fie cunoscuți ca „cei șapte diaconi” ai bisericii apostolice au fost aleși și hirotoniți pentru a se ocupa de „treburile bisericii” (vezi Faptele apostolilor 6:1-8). Calificările lor, prezentate cu o minuțiozitate ușor mai mică decât în dreptul prezbiterilor, sunt enumerate în 1 Timotei 3:8-13.

„Faptul că acești frați au fost rânduiți pentru lucrarea specială de a se îngriji de nevoile săracilor nu-i excludea de la propovăduirea credinței. Dimpotrivă, ei erau întru totul calificați să-i instruiască pe alții în adevăr și ei s-au angajat în lucrare cu multă seriozitate și succes.” (*Faptele apostolilor*, p. 90)

„Alegerea celor șapte pentru a supraveghea diferite ramuri ale lucrării s-a dovedit o mare binecuvântare pentru biserică. Acești slujbași au acordat o atenție deosebită atât nevoilor individuale, cât și intereselor financiare generale ale bisericii și, prin modul prudent de administrare și prin exemplul lor evlavios, ei au fost un ajutor important pentru ceilalți slujbași în unirea diferitelor interese ale bisericii într-un tot unitar.” (*Ibidem*, p. 89)

Desemnarea diaconilor prin vot în biserică de astăzi aduce binecuvântări similare în administrarea bisericii, eliberându-i pe pastori, pe prezbiteri și pe alți slujbași de datoriile pe care diaconii le pot îndeplini bine.

„Timpul și puterea celor pe care, în providența Sa, Dumnezeu i-a ales în poziții de conducere și răspundere în biserică ar trebui să fie investite în probleme mai importante, care cer o înțelepciune deosebită și o inimă generoasă. Nu este în planul lui Dumnezeu ca astfel de oameni să fie chemați să rezolve probleme minore, pe care alții sunt suficient de capabili să le rezolve.” (*Ibidem*, p. 93)

Asociația Pastorală, în conexiune cu departamentele, promovează instruirea și echiparea diaconilor. Totuși îi revine pastorului, în strânsă legătură cu prezbiterul/prezbiterii, responsabilitatea primară de a-i instrui pe diaconi. (Vezi Note pentru capitolul 9, #3.)

Comitetul diaconilor – Acolo unde biserica are mai mulți diaconi, ar trebui să organizeze un comitet de diaconi care să fie condus de cel ales ca prim-diacon, în timp ce un alt diacon să slujească drept secretar. Un astfel de comitet asigură împărțirea responsabilităților și coordonează contribuția diaconilor la bunul mers al bisericii. De asemenea, oferă un cadru de formare unde noii diaconi sunt instruiți cu privire la datoriilor lor.

Diaconii trebuie hirotoniți – Diaconii nou-aleși nu-și pot exercita slujba până când nu au fost hirotoniți de către un pastor hirotonit, care are acreditarea conferinței.

Ceremonia sfântă a hirotonirii ar trebui caracterizată de simplitate și făcută în prezența bisericii. Pastorul poate prezenta o scurtă descriere a slujbei biblice de diacon, a calităților cerute pentru slujire și a principalelor îndatoriri pe care diaconii sunt autorizați să le îndeplinească. După un scurt îndemn la credincioșie în slujire, pastorul, ajutat de un prezbiter acolo unde este cazul, îl va hirotoni pe diacon prin rugăciune și prin punerea mâinilor. (Vezi capitolul 5, secțiunile „Cum se organizează o biserică”.)

În cazul în care se mută într-o altă biserică, pentru diaconii care au fost hirotoniți o dată și care și-au păstrat calitatea de membru (în rânduială), nu este nevoie de o nouă hirotonire. La expirarea mandatului pentru care au fost aleși, dacă se consideră necesară continuarea slujirii lor ca diaconi, este nevoie de alegere pentru un nou mandat.

Prezbiterii care sunt aleși și diaconi nu au nevoie de hirotonire de diaconi pentru că hirotonirea lor acoperă și slujba aceasta.

Diaconii nu sunt autorizați să prezideze – Diaconii nu sunt autorizați să conducă Cina Domnului, botezul sau adunările admi-

nistrative și nu au autorizarea să officieze ceremonia căsătoriei sau să conducă primirea sau transferul de membri.

Dacă o biserică nu are nicio persoană autorizată să îndeplinească asemenea îndatoriri, conducătorul de biserică ar trebui să contacteze conferința pentru asistență.

Datoriile diaconilor – Lucrarea diaconilor implică o arie largă de activități practice pentru biserică, și anume:

1. *Contribuirea la buna desfășurare a serviciilor divine și a întâlnirilor* – De obicei, la serviciile divine, diaconii sunt răspunzători să spună un bun venit membrilor și vizitatorilor când intră în biserică, ajutându-i, dacă este nevoie, să-și găsească locuri în sală. De asemenea, ei cooperează cu pastorul și cu prezbiterii pentru buna desfășurare a întâlnirilor ce au loc în biserică.

2. *Vizitarea membrilor* – În multe biserici, vizitarea membrilor este organizată prin împărțirea membrilor pe cartiere, desemnându-se câte un diacon pentru fiecare zonă, și așteptându-se ca el să viziteze fiecare familie cel puțin o dată pe trimestru.

De asemenea, diaconii ar trebui să îi asiste pe membrii cu nevoi speciale. Este important să învețe cum să comunice cu ei în mod eficient și, acolo unde este necesar, facilitățile bisericii și transportul să le fie puse la dispoziție. Atunci când cei cu nevoi speciale nu pot participa la serviciile divine, ar trebui să fie vizitați la domiciliu.

3. *Pregătirea pentru serviciile divine de botez* – Diaconii fac pregătirile necesare pentru serviciile de botez. (Vezi implicarea diaconului în capitolul 6, secțiunea „Legământul de botez și angajamentul”)

4. *Contribuirea la buna desfășurare a Cinei Domnului* – La officierea ceremoniei spălării picioarelor, diaconii sau diaconesele pun la dispoziție tot ceea ce este necesar: prosoape, ligheane, apă, găleți etc. La încheierea serviciului, ei se vor asigura ca vasele și prosoapele folosite să fie spălate și puse la locul lor.

Diaconii și diaconesele se îngrijesc cu mult respect de pâinea și vinul rămase după Cină (pâinea va fi arsă sau îngropată, iar mustul va fi vărsat la rădăcina unei vițe-de-vie sau a unui copac).

5. *Grija pentru bolnavi, ajutorarea săracilor și a persoanelor aflate în dificultate* – Diaconii și diaconesele au sarcina de a manifesta grija față de bolnavi, săraci și persoane aflate în dificultate și ar trebui să informeze biserica despre nevoile lor, cerând ajutorul membrilor. Pentru această lucrare ar trebui prevăzute fonduri din bugetul pentru săraci și nevoiași. Casierul, la recomandarea comitetului bisericii, le va da diaconilor și diaconeselor ceea ce este necesar pentru cazurile în nevoi.

6. *Grija și păstrarea bunurilor bisericii* – În bisericile unde responsabilitatea pentru păstrarea și întreținerea proprietăților bisericii nu este dată în grija unui comitet de construcție, diaconii și diaconesele au această responsabilitate. (Vezi Note pentru capitolul 9, #3.)

Diaconesele

Diaconesele au fost incluse între slujbașii oficiali ai bisericilor creștine primare:

„Vă dau în grijă pe Fivi, sora noastră, care este diaconiță a bisericii din Chencrea; s-o primiți în Domnul, într-un chip vrednic de sfinți, și s-o ajutați în orice ar avea trebuință de voi; căci și ea s-a arătat de ajutor multora, și îndeosebi mie” (Romani 16:1,2).

Diaconesele vor fi alese pentru consacrarea lor și pentru alte calități care le fac potrivite să îndeplinească responsabilitățile acestei slujbe.

Asociația Pastorală, în conexiune cu departamentele, promovează instruirea și înzestrarea (echiparea) diaconeselor. Totuși îi revine pastorului, în strânsă legătură cu prezbiterul/prezbiterii, responsabilitatea primară de a le instrui pe diaconese. (Vezi Note pentru capitolul 9, #3.)

Comitetul diaconeselor – Dacă o biserică alege mai multe diaconese, ar trebui să organizeze un comitet al diaconeselor care să fie condus de prim-diaconesă, în timp ce o altă diaconesă să slujească drept secretară. Acest comitet este autorizat să stabilească

datoriile individuale ale diaconeselor și să conlucreze îndeaproape cu comitetul diaconilor, în special în întâmpinarea cu un bun venit a membrilor și a vizitatorilor și la vizitarea membrilor în casele lor, (vezi secțiunea anterioară, „Diaconii”). De asemenea, oferă un cadru de formare unde noile diaconese sunt instruite cu privire la datoriile lor.

Serviciul de hirotonire a diaconeselor – Un asemenea serviciu, ca și la hirotonirea diaconilor, ar trebui condus de către un pastor hirotonit, care are acreditarea conferinței. Serviciul de hirotonire ar trebui să fie caracterizat de simplitate și să aibă loc în prezența bisericii.

Dacă nu își pierd calitatea de membru, diaconesele nu trebuie hirotonite din nou dacă își transferă calitatea de membru în altă biserică. Când expiră termenul pentru care au fost alese, ele trebuie să fie realese, dacă se dorește să continue să slujească drept diaconese.

În cazul în care se mută într-o altă biserică, pentru diaconesele care au fost hirotonite o dată, și care și-au păstrat calitatea de membru, nu este nevoie de o nouă hirotonire. La expirarea mandatului pentru care au fost alese, dacă se consideră necesară continuarea slujirii lor ca diaconese, este nevoie ca ele să fie alese pentru un nou mandat.

Femeile care au fost hirotonite ca prezbiter și care sunt alese diaconese nu au nevoie de hirotonire ca diaconese, pentru că hirotonirea lor acoperă și slujba aceasta.

Diaconesele nu sunt autorizate să prezideze – Diaconesele nu sunt autorizate să conducă niciun serviciu al bisericii sau adunare administrativă și nu pot să officieze ceremonia căsătoriei sau să conducă primirea sau transferul de membri.

Dacă o biserică nu are nicio persoană autorizată să îndeplinească asemenea îndatoriri, conducătorul de biserică ar trebui să contacteze conferința pentru asistență.

Datoriile diaconeselor – Diaconesele servesc biserica într-o varietate de activități importante care includ:

1. *Întâmpinarea și vizitarea musafirilor și a membrilor* – În multe biserici, diaconesele participă la întâmpinarea musafirilor și a membrilor care vin la biserică și se implică în vizitarea membrilor acasă, atunci când aceștia nu pot participa la biserică.

2. *Vizitarea membrilor* – În multe biserici, vizitarea membrilor este organizată prin împărțirea lor pe cartiere, desemnându-se câte o diaconesă pentru fiecare zonă, și așteptându-se ca ea să viziteze fiecare familie cel puțin o dată pe trimestru.

De asemenea, diaconesele ar trebui să îi asiste pe membrii cu nevoi speciale. Este important să învețe cum să comunice cu ei în mod eficient și, acolo unde este necesar, facilitățile bisericii și transportul să le fie puse la dispoziție. Atunci când cei cu nevoi speciale nu pot participa la serviciile divine, ar trebui să fie vizitați la domiciliu.

3. *Ajutor oferit cu ocazia botezurilor* – Diaconesele se îngrijesc de candidatele le botez atât înainte, cât și după ceremonie. De asemenea, ele dau sfatul și ajutorul necesare în ceea ce privește îmbrăcămintea potrivită pentru botez. Se vor procura costume făcute dintr-un material adecvat. Acolo unde se folosesc robe, diaconesele se vor asigura că acestea vor fi apoi spălate și puse la locul lor. (Vezi implicarea diaconesei în capitolul 7, secțiunea „Legământul de botez și angajamentul”.)

4. *Pregătirile pentru serviciul Cinei Domnului* – Diaconesele și diaconii se îngrijesc de tot ce este necesar pentru această slujbă și că tot ce este folosit este apoi gestionat cum trebuie. (Vezi capitolul 11, secțiunea „Serviciul Cinei Domnului”.)

Înainte de începerea ceremoniei la Cina Domnului, diaconesele așază masa Cinei. Ele pregătesc pâinea și mustul, toarnă mustul, pun pe farfurii pâinea nedospită și acoperă masa cu pânza pregătită pentru aceasta.

Diaconesele se asigură de buna desfășurare a spălării picioarelor, acordându-le un ajutor special femeilor care sunt musafiri și a membrilor nou-intrate în biserică.

5. *Grija pentru bolnavi și săraci* – Diaconesele îi ajută pe diaconi în îngrijirea bolnavilor, a săracilor și a persoanelor defavorizate. (Vezi secțiunea anterioară, „Diaconii”.)

6. *Grija și păstrarea bunurilor bisericii* – În bisericile unde responsabilitatea pentru păstrarea și întreținerea proprietăților bisericii nu este dată în grija unui comitet de construcție, diaconii și diaconesele au această responsabilitate. (Vezi Note pentru capitolul 9, #4.)

Secretarul

Mare parte din eficiența funcționării bisericii depinde de lucrarea secretarului. Date fiind atribuțiile importante și specializate ale acestei slujbe, este înțelept să fie ales cineva care mai poate fi ales pentru un nou mandat, pentru a asigura continuitatea în păstrarea rapoartelor și trimiterea lor. În bisericile mari, dacă este necesar, pot fi aleși secretari asistenți. Dacă, dintr-un motiv oarecare, secretarul va absenta de la vreo adunare administrativă, se vor lua măsuri ca asistentul său să fie prezent pentru a întocmi procesul-verbal. (Vezi Note pentru capitolul 9, #5.)

Niciun nume adăugat sau șters din registru fără votul bisericii – Secretarul nu are autoritatea să adauge sau să șteargă vreun nume din registru fără votul bisericii. Pentru fiecare adăugare sau ștergere a unui nume din registru trebuie să se ia votul bisericii, cu excepția cazului de deces al unui membru sau când un membru cere în scris să fie scos din registrul de membri. Când un membru a decedat, secretarul trebuie să înscrie în registrul de membri data morții. (Vezi capitolul 7, secțiunea „Transferarea membrilor”).

Când un membru îi înaintează o cerere comitetului bisericii prin care solicită să fie scos din registrul de membri, secretarul va nota în registru decizia comitetului. (Vezi capitolul 7, secțiunea „Administrarea disciplinei”).

Transferul membrilor – În cazurile de transfer de membri, secretarul este acela care poartă corespondența între membri și biserici. (Vezi capitolul 6, secțiunea „Transferarea membrilor”).

Corespondența cu membrii – Secretarul trebuie să încerce să mențină contactul cu membrii absenți. (Vezi Note pentru capitolul 9, #6.)

Informare cu privire la cei aleși să participe la sesiunea conferinței – În urma autorizării din partea comitetului bisericii, secretarul notifică prompt conferința cu privire la delegații aleși să reprezinte biserica la sesiunea conferinței. Pentru aceasta va folosi foile sau formularele furnizate de conferință. (Vezi capitolul 10, secțiunea „Delegați la sesiunea conferinței”.)

Rapoartele trebuie trimise la timp – Secretarul trebuie să trimită la timp rapoartele cerute de conferință. Unele sunt trimestriale, altele sunt anuale. Este esențial ca rapoartele să fie trimise secretarului conferinței conform calendarului stabilit, întrucât aceste rapoarte sunt importante pentru acuratețea rapoartelor pregătite de alte organizații ale Bisericii mondiale. Secretarul colectează informațiile pentru aceste rapoarte de la ceilalți slujbași sau responsabili de departamente.

Registrele bisericii – Secretarul bisericii ține registrele bisericii, care ar trebui păstrate cu grijă. Toate registrele și evidențele ținute de toți slujbașii sunt proprietatea bisericii. Acestea trebuie predate noului secretar la expirarea mandatului vechiului secretar, sau bisericii, la orice moment în timpul mandatului, la cererea pastorului sau a prezbiterilor. Registrele bisericii, în limita permisă de legile în vigoare, sunt subordonate controlului organizației imediat superioare. (Vezi capitolul 7, „Registrul de membri”.)

Casierul

Date fiind atribuțiile importante și specializate ale acestei slujbe, este înțelept să fie ales cineva care mai poate fi ales pentru un nou mandat, pentru a asigura continuitatea în păstrarea rapoartelor și trimiterea lor. În bisericile mari, dacă este necesar, pot fi aleși casieri asistenți.

Casierul poate încuraja în mare măsură credințioșia în aducerea zecimii și poate să aprofundeze spiritul de generozitate din partea membrilor bisericii. Un sfat potrivit dat în spiritul Învățătorului divin îi va ajuta pe frați și pe surori să Îi înapoieze conștiincios lui Dumnezeu zecimile și darurile, chiar și în timp de criză financiară.

Casierul, păstrătorul tuturor fondurilor bisericii – Casierul bisericii este păstrătorul tuturor fondurilor acesteia. Aceste fonduri cuprind: (1) fondurile pentru conferință, (2) fondurile pentru bugetul bisericii locale și (3) fondurile care aparțin organizațiilor auxiliare ale bisericii.

Toate aceste fonduri (ale conferinței, ale bisericii locale și ale organizațiilor auxiliare) sunt depuse de către casier în contul de bancă sau de altă instituție financiară, în numele bisericii, în afara cazului în care conferința autorizează un alt sistem.

Surplusul de fonduri poate fi depus, cu autorizația comitetului bisericii, în conturi de economii. Când se gestionează sume mari pentru construcții sau pentru proiecte speciale, comitetul bisericii poate autoriza conturi separate la bancă. Astfel de conturi vor fi operate de către casier și vor fi prezentate rapoarte în fața bisericii alături de celelalte fonduri ale bisericii.

Toate conturile bancare aparținând bisericii sunt destinate exclusiv fondurilor bisericii și niciodată nu trebuie să fie amestecate cu fonduri sau conturi personale.

Fondurile conferinței – Fondurile conferinței, care includ: zecimea, toate fondurile regulate pentru misiunea externă și toate fondurile pentru proiectele speciale ale conferinței și ale instituțiilor acesteia sunt fonduri încredințate. La sfârșitul fiecărei luni sau mai des, dacă este cerut de conferință, casierul trebuie să îi trimită trezorierului conferinței toate fondurile conferinței primite în decursul acelei perioade. Biserica nu poate împrumuta, folosi sau reține aceste fonduri ale conferinței pentru niciun motiv.

Fondurile Școlii de Sabat – Toate darurile oferite la colecta Școlii de Sabat trebuie predate săptămânal casierului bisericii de către secretarul-trezorier al Școlii de Sabat. Casierul va păstra un raport atent al tuturor darurilor. Aceste fonduri pentru misiune sunt trimise la conferință, așa cum se prevede în paragraful precedent. Fondurile pentru cheltuielile locale ale Școlii de Sabat sunt fonduri încredințate, fiind reglementate de comitetul Școlii de Sabat (vezi secțiunea „Departamentul Școala de Sabat și Lucrare Personală”), pentru a acoperi cheltuielile de rutină al Școlii de Sabat.

Fondurile bisericii locale – Fondurile bisericii locale includ sumele destinate cheltuielilor de întreținere, pentru construcții sau reparații și fondurile pentru săraci și nevoiași. Aceste fonduri aparțin bisericii locale și sunt gestionate de casier numai cu autorizarea comitetului bisericii sau a adunărilor administrative. Totuși casierul va plăti din aceste fonduri toate facturile de întreținere a bisericii care au fost aprobate de comitetul acesteia.

Fondurile organizațiilor auxiliare – Fondurile organizațiilor auxiliare includ fonduri pentru programe de misiune ale bisericii, pentru viața de familie, pentru Asociația Tinerilor Adventiști, pentru Serviciile sociale adventiste sau Societatea „Tabita”, pentru cheltuielile Școlii de Sabat, și cea parte a fondurilor pentru sănătate care îi aparțin bisericii și pot include și fondurile școlii bisericii. Toți banii primiți de și pentru aceste organizații sunt predați prompt casierului bisericii de către secretarul organizației respective, de către diaconi sau de către oricine le-a primit. Aceste fonduri aparțin organizațiilor auxiliare ale bisericii. Ele pot fi gestionate numai la comanda organizației auxiliare căreia îi aparțin.

Casierul va elibera chitanțe pentru toate fondurile primite. La primirea banilor din partea casierului, secretarul organizației auxiliare respective îi va elibera acestuia o chitanță.

Respectarea destinației fondurilor – Atunci când se face o colectă pentru lucrarea misionară mondială sau pentru vreo acțiune generală sau locală, toți banii puși în coșul de colectă (în afară de cazul când donatorul indică altceva) vor fi considerați parte din acea colectă specială. Toate sumele și darurile cu care membrii contribuie la un anumit fond sau pentru o anumită destinație trebuie să fie folosite cu acea destinație. Nici casierul și nici comitetul bisericii nu au autoritatea de a deturna vreo sumă de la obiectivul pentru care a fost oferită.

Fondurile organizațiilor auxiliare, adesea donații oferite cu scopuri precise, sunt colectate pentru acea dimensiune specifică a lucrării bisericii pentru care a fost înființată respectiva organizație au-

xiliară. Astfel de fonduri sunt gestionate de casier sub încredințare, și nici ele nu pot fi accesate sub titlu de împrumut sau deturnate în vreun fel de către casier sau de comitet de la obiectivele pentru care au fost colectate.

Când o organizație auxiliară își încetează activitatea, biserica poate hotărî în cadrul adunării administrative legal constituite ce este de făcut cu banii rămași în contul acestei organizații.

Bani pentru comenzile personale de literatură – Banii pentru comenzile personale de literatură, cărți, broșuri, reviste și abonamente pentru periodice sunt în grija casierului comunității în locurile în care nu există un centru adventist de carte. (Vezi Note pentru capitolul 9, #7.)

Metoda potrivită pentru oferirea banilor de către membri – Casierul trebuie să îndemne ca toți banii oferți de membri, alții decât cei strânși prin colecta obișnuită a bisericii, să fie puși în plicurile pentru zecimi și daruri, cu excepția situației în care cin mod alternativ, cu acordul conferinței, a fost implementată și o altă procedură, cum ar fi plata electronică. Membrii ar trebui să noteze în plic lista diferitelor destinații și suma oferită și să se asigure că banii din plic corespund cu totalul sumelor notate. Membrii ar trebui să-și scrie numele și adresa și să pună plicul în coș sau să îl înmâneze casierului, care trebuie să păstreze fluturașii din plicuri pe post de chitanțe până la revizia făcută de revizorul conferinței.

Membrii care își dau zecimea și darurile prin cec sau prin poștă trebuie să le trimită, oriunde legea permite, pe numele bisericii, și nu pe acela al unei persoane.

Chitanțe pentru membrii bisericii – Ar trebui emise prompt chitanțe pentru toți banii primiți de la membri, indiferent cât de mică este suma, iar casierul bisericii va păstra o strictă evidență a tuturor acestor chitanțe și plăți. Toate darurile generale neincluse în plicuri ar trebui numărate de casier în prezența unui alt slujbaş al bisericii, de preferință un diacon sau o diaconasă, iar o chitanță ar trebui să fie înmânată acestei persoane.

Metoda potrivită pentru trimiterea fondurilor la conferință

- Când se expediază bani la trezorerierul conferinței, toate cecurile, mandatele sau ordinele de plată trebuie să fie făcute pe numele instituției, acolo unde este legal posibil, și nu pe numele unei persoane. Odată cu banii, se va trimite și copia din registrul casierului. Formulările de trimitere a banilor vor fi puse la dispoziție de către conferință. (Vezi capitolul 11, secțiunea „Zecimea”).

Păstrarea documentelor financiare - Documentele financiare, fluturașii și facturile cu chitanțe trebuie păstrate pentru toate fondurile colectate și utilizate în acord cu sistemul autorizat de conferința locală.

Registrele trebuie să fie auditate - Trezorerierul conferinței sau altă persoană numită de comitetul conferinței va face auditul documentelor financiare ale bisericii locale, de obicei o dată pe an.

Registrele casierului bisericii și alte rapoarte financiare care țin de activitatea casierului, a casierului școlii bisericii și a oricărei alte organizații pot fi solicitate și verificate oricând de revizorul conferinței sau de pastor, de conducătorul de district, de prim-prezbiter sau de oricare altă persoană autorizată de comitetul bisericii, dar nu trebuie puse la dispoziția unei persoane neautorizate. (Vezi capitolul 11, secțiunea „Sfaturi financiare generale”).

Rapoartele tuturor fondurilor primite sau cheltuite vor fi prezentate la adunările administrative obișnuite ale bisericii. Conducătorii bisericii ar trebui să primească o copie a acestor rapoarte.

Atunci când se comunică numărul membrilor care dau zecimea, soțul/soția și copiii minori care nu au venituri, dar sunt membri ai bisericii, trebuie să fie considerați ca făcând parte din această categorie, alături de cel/cea care are venituri în familie.

Relațiile cu membrii bisericii sunt confidențiale - Casierul nu trebuie să uite că relațiile cu membrii sunt strict confidențiale. El nu ar trebui să facă niciodată vreun comentariu cu privire la zecimea dată de vreun membru sau față de venitul acestuia sau orice altă implicație, decât față de cei cu care împarte responsabilitatea slujbei. Mari probleme se pot naște prin nerespectarea acestei reguli.

Responsabilul cu evidența celor interesați de doctrina bisericii

Trebuie ales un responsabil care să se asigure că sunt luați imediat în atenție cei care, ca urmare a lucrării misionare, au devenit interesați de Biserica Adventistă. Această persoană va face parte din comitetul bisericii și comitetul Departamentului Lucrarea Personală și va lucra direct cu pastorul și cu președintele acestui comitet.

Responsabilitățile acestui slujbaș sunt:

1. Să țină evidența tuturor persoanelor care și-au manifestat interesul pentru biserică.

2. Să colaboreze cu pastorul și cu responsabilul Departamentului Lucrarea Personală în vederea recrutării și instruirii de membri capabili să lucreze în activitățile de consolidare a acestora.

3. Să dea comitetului bisericii un raport lunar despre numărul celor interesați și despre numărul celor care au urmat un curs de consolidare a cunoștințelor biblice. Când o persoană este suficient de interesată, acest lucru trebuie adus la cunoștința pastorului.

Departamentele și alte organizații ale Bisericii

Structura Bisericii, sub călăuzirea Duhului Sfânt, este vitală pentru creșterea spirituală a membrilor și pentru împlinirea misiunii Bisericii. Este scheletul corpului ecleziastic. Și „tot trupul bine încheat și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură își primește creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste” (Efeseni 4:16).

Elementele cele mai importante ale structurii și organizației sunt slujbașii (vezi secțiunile anterioare, „Prezbiterii”, „Diaconii” etc.), departamentele și organizațiile auxiliare. Această secțiune descrie obiectivele, conducerea și funcțiile acestora.

Activitatea departamentelor bisericii locale și ale organizațiilor auxiliare este strâns legată de activitatea pastorului, deoarece ambele sunt angajate în mod egal în lucrarea de vestire a Evangheliei.

Pastorul slujește în calitate de sfătuitor apropiat al tuturor departamentelor și organizațiilor auxiliare care, la rândul lor, susțin programele Bisericii la nivel general. În caz de urgență sau acolo unde circumstanțele o cer, pastorul poate convoca întrunirea oricărui comitet sau organizații a bisericii.

Fiecare biserică locală ar trebui să folosească serviciile departamentelor ei și ale organizațiilor, pentru a-și ajuta membrii să se dezvolte și pentru a împlini misiunea dată de Hristos Bisericii creștine. (Vezi Matei 28:19; Apocalipsa 10:11; 14:6.)

Departamentul Oportunități de Slujire Adventiste

Departamentul Oportunități de Slujire Adventiste a fost înființat pentru a extinde slujirea plină de compasiune și incluzivă a lui Isus și pentru a caută să-i inspire, să-i echipeze și să-i mobilizeze pe cei cu nevoi speciale și pe cei cu deficiențe de auz. Oportunitatea aceasta îi include pe cei afectați de surditate, orbire, pe cei cu limitări ale mobilității fizice și de dezvoltare mentală/socială. De asemenea, include slujirea orfanilor și a copiilor vulnerabili, văduvelor/văduvilor și îngrijitorilor. Scopul este de a stimula o înțelegere mai cuprinzătoare prin explorarea posibilităților de slujire pentru cei cu nevoi speciale și pentru cei cu deficiențe de auz.

Toți sunt în căutarea împlinirii. Toți sunt înzestrați cu daruri de care biserica are nevoie și sunt prețuiți. Toți sunt creați după chipul lui Dumnezeu, cu o demnitate înăscută, indiferent de limitarea pe care ar avea-o. Această inițiativă globală cuprinde slujirea pentru persoanele cu nevoi speciale și pentru cele cu deficiență de auz, căutând în același timp oportunități de a sluji împreună *cu* ele. În timp ce pot fi prezente și unele dezavantaje, se pune un mai mare accent pe capacitățile lor. Această misiune educațională a Bisericii se concentrează în mod strategic pe trei valori principale: *conștientizarea* nevoilor; *acceptarea* persoanelor care prezintă deficiență de auz sau care au nevoi speciale; și dezvoltarea unor planuri de *acțiune* specifice care să fie implementate astfel încât să ofere acestor persoane oportunități prin care să-și găsească un scop și împlinire în viață și în slujire.

Următoarea declarație a lui Ellen G. White subliniază importanța acestei lucrări: „Am văzut că prin providența lui Dumnezeu au fost aduși în strânsă legătură cu biserica Sa văduvele și orfanii, cei orbi, cei surzi, cei schilozi și cei afectați în diferite moduri; aceasta pentru a-i încerca pe cei din poporul Său și a-i face să-și dea în vileag adevăratul lor caracter. Îngerii lui Dumnezeu privesc pentru a vedea cum tratăm aceste persoane care au nevoie de compasiunea, iubirea și dărnicia noastră dezinteresată. Acesta este testul pe care-l are Dumnezeu pentru caracterele noastre.” (*Mărturii*, vol. 3, p. 511)

Persoanele cu deficiență de auz au o cultură unică – Cei ce nu aud sunt recunoscuți la nivel internațional ca având propriul set de crezuri sociale, comportamente, artă, istorie, tradiții literare, valori și limbi, la fel ca și celelalte culturi. Deși sunt adesea considerați ca având „nevoi speciale”, Biserica recunoaște surditatea lor ca fiind mai mult o caracteristică culturală decât o dizabilitate.

Liderul Departamentului Oportunități de Slujire Adventiste – Se recomandă comitetului să numească un lider local al Departamentului Oportunități de Slujire Adventiste. Deși este de preferat ca liderul să aibă experiență directă sau pregătire pentru a activa în Departamentul Oportunități de Slujire Adventiste, acest lucru nu este obligatoriu. Cel mai bine este ca la conducerea acestui departament să fie alese persoane din cadrul grupului celor reprezentați. În timp ce lucrează împreună cu alți lideri, este esențial ca grupurile să-și facă ele însele planificarea. Acest lucru se face astfel încât ei să-L poată sluji pe Dumnezeu și comunitatea, așa cum este exprimat în declarația de misiune a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Este imperativ ca liderul să fie plin de compasiune și să slujească cu o abordare care încurajează delegarea responsabilităților și participarea.

Comitetul Departamentului Oportunități de Slujire Adventiste – Comitetul bisericii ar trebui să înființeze un comitet al Departamentului Oportunități de Slujire Adventiste, care să încurajeze membrii cu nevoi speciale și să învețe cum să comunice cu ei în

mod eficient. Acesta ar trebui să creeze programe de mărturie, să recomande modalități prin care facilitățile bisericii să devină mai accesibile, să ajute la rezolvarea problemelor de transport și să evidențieze mijloace prin care fiecare să își descopere rolul sau tipul de slujire care îi aduce un sentiment de sens și împlinire. Comitetul este prezidat de conducătorul/conducătorii Departamentului Oportunități de Slujire Adventiste. Dacă nu are rolul de președinte, pastorul ar trebui să fie membru din oficiu.

Resurse – Pentru resursele Departamentului Oportunități de Slujire Adventiste, vezi Note pentru capitolul 9, #9.

Departamentul Copii

Departamentul Copii există pentru a dezvolta credința copiilor, de la naștere până la vârsta de 14 ani, conducându-i la integrarea în biserică. Acest departament caută să ofere o slujire pe mai multe planuri, pentru a-i conduce pe copii la Isus și a-i educa în umblarea lor zi de zi cu El. Astfel, va colabora cu Departamentul Școala de Sabat și cu alte departamente pentru a le oferi copiilor educație religioasă, împlinindu-și această misiune prin conceperea unor programe pentru copii care au în centru ideea de har și care sunt deschise, orientate spre slujire și spre dezvoltarea capacităților de conducere, care nu pun în pericol copiii și au un caracter evanghelistic.

„Nu exagerăm când punem atâta importanță pe educația timpurie a copiilor. Lecțiile pe care copilul le învață în timpul primilor șapte ani au de-a face cu formarea caracterului mai mult decât ceea ce învață în anii următori.” (*Îndrumarea copilului*, p. 193)

„Este încă adevărat că cei mai receptivi față de învățăturile Evangheliei sunt copiii; inimile lor sunt deschise față de influențele divine și puternice pentru a reține învățăturile primite. Copiii mici pot fi creștini, având o experiență în conformitate cu vârsta lor. Ei trebuie să fie educați în lucrurile spirituale, iar părinții trebuie să le creeze orice posibilitate pentru a-și forma caractere asemănătoare caracterului lui Isus Hristos.” (*Viața lui Iisus*, p. 515)

„Copiii de opt, zece sau doisprezece ani sunt destul de mari pentru a li se prezenta subiectul religiei personale. [...] Dacă sunt instruiți în mod cuvenit, copiii foarte mici pot să aibă perspective corecte cu privire la starea lor de păcătoșenie și cu privire la calea mântuirii prin Hristos.” (*Mărturii*, vol. 1, p. 400)

„Când le-a spus ucenicilor să nu-i împiedice pe copii să vină la El, Isus se adresa ucenicilor din toate veacurile: slujbașilor bisericii, pastorilor, celor ce ajută și tuturor creștinilor. Isus îi atrage pe copii la Sine și ne îndeamnă: «Lăsați-i să vină», ca și cum ar zice: ei ar veni, dacă nu i-ați împiedica voi.” (*Viața lui Iisus*, p. 517)

Responsabilul și comitetul Departamentului Copii – Coordona-torul Departamentului Copii este ales de biserică pentru a concepe activități ce urmăresc dezvoltarea credinței copiilor. Acesta trebuie să aibă capacitatea de conducere, precum și experiență și pasiune pentru activitățile cu copiii.

Coordonatorul Departamentului Copii lucrează împreună cu pas-torul și comitetul bisericii pentru a crea un comitet al Departamentu-lui Copii, cu scopul asigurării de activități pentru copiii din biserică. Acest comitet trebuie să fie compus din persoane interesate și com-petente în lucrarea cu copiii. În mod obișnuit, membrii comitetului sunt conducătorii secțiunilor Școlii de Sabat, conducătorul Școlii bi-blice de vacanță, conducătorii Departamentului Juniori și alți doi sau trei membri care au pasiune pentru activitățile cu copiii.

Dacă biserica locală are un Departament al Copiilor, Școli biblice de vacanță, secțiuni pentru copii ale Școlii de Sabat, cluburi de Bi-blie și alte cluburi pentru copii, toate acestea se vor afla sub îndru-marea Departamentului Copii. (Vezi pagina anterioară.)

Toți cei care sunt implicați în activități cu tineri și copii trebuie să întrunească toate condițiile specificate de standardele și regula-mentele Bisericii, dar și cele ale legislației în vigoare, cum ar fi veri-ficarea cazierului sau solicitarea de certificate de competență. Con-ducătorii bisericii locale ar trebui să se consulte cu conferința, care va oferi precizări și sugestii în legătură cu ce verificări și certificări sunt necesare și/sau disponibile. (Vezi Note pentru capitolul 9, #8.)

Resurse – Pentru resurse necesare în lucrarea cu copiii, vezi Note pentru capitolul 9, #9.

Departamentul Comunicare

Acest departament necesită implicarea fiecărui membru laic, fiecărui angajat al Bisericii și a fiecărei instituții aparținând Bisericii. Departamentul Comunicare promovează, în vederea răspândirii Evangheliei veșnice, folosirea unui program sănătos de relații publice și toate mijloacele tehnice contemporane de comunicare, tehnologiile accesibile și mass-media. Acest departament necesită alegerea în fiecare biserică locală a unui coordonator de comunicare și, acolo unde este necesar, a unui comitet pentru acest departament.

„Trebuie să folosim orice mijloc legitim pentru a duce lumina înaintea oamenilor. Să utilizăm cuvântul tipărit și orice agent de publicitate pentru a atrage atenția asupra lucrării.” (*Mărturii*, vol. 6, p. 36)

„Vor fi concepute mijloace pentru a se ajunge la inimile oamenilor. Unele dintre metodele folosite în această lucrare trebuie să difere de metodele folosite în trecut.” (*Evanghelizare*, p. 83)

Responsabilul Departamentului Comunicare – Coordonatorul pentru comunicare ar trebui să aibă capacitatea de a relaționa cu oamenii și a reprezenta corect Biserica, să aibă o judecată sănătoasă, să fie bun organizator, să poată redacta ușor materiale scrise și să manifeste dispoziția de a îndeplini diferite responsabilități.

Coordonatorul preia și oferă știri în mass-media locală, colaborează cu directorul de comunicare de la conferință și prezintă periodic rapoarte în cadrul adunării administrative. Departamentul Comunicare de la conferință va asigura instruirea necesară și îi va ajuta pe coordonatorii pentru comunicare de la nivel local.

Pastorul, care este în primul rând responsabil cu programul de comunicare al bisericii sale, va colabora intens, ca sfătuitor, cu coordonatorul și comitetul acestui departament.

Orice departament sau organizație poate numi o persoană care să-i ofere coordonatorului sau comitetului de comunicare informații cu privire la evenimentele notabile.

Comitetul Departamentului Comunicare – Într-o biserică mai mare, un comitet pentru comunicare ar putea să soluționeze mai bine numeroasele aspecte ale relațiilor publice și ale programului comunicării din biserică decât ar putea-o face coordonatorul singur. Biserica alege comitetul iar coordonatorul Departamentului Comunicare devine președintele acestui comitet. Membrii comitetului li se pot încredința anumite responsabilități speciale, cum ar fi: colaborarea cu presa, cu producătorii media, cu personalul ce postează online și cu cei ce operează comunicarea internă a bisericii. Acolo unde există o instituție a Bisericii în apropiere de comunitate, trebuie să fie invitat pentru a participa la ședințele comitetului și un membru cu atribuții în relații publice sau un membru al echipei de comunicare a instituției respective.

În centrele adventiste mai mari – Dacă mai multe biserici dintr-o zonă organizează un comitet comun pentru Comunicare, fiecare coordonator pentru comunicare trebuie să fie membru al aceluși comitet și să lucreze în armonie cu toate planurile generale. Acest comitet va coordona mai bine folosirea știrilor și a altor mijloace de comunicare în interesul respectivelor biserici. Înființarea acestui comitet va fi inițiată de directorul Departamentului Comunicare de la conferință. Întâlnirile unui astfel de comitet central vor fi convocate și prezidate de un președinte ales de grup.

Departamentul Educație

Biserica administrează propriile școli, de la grădiniță până la universitate, cu scopul de a le transmite copiilor propriile ei idealuri, convingeri, atitudini, valori, deprinderi, obiceiuri. Sursa, mijloacele și scopul educației adventiste de ziua a șaptea sunt: o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu, părtășia și umblarea cu El în studiu și slujire, asemănarea cu El în dezvoltarea caracterului.

Responsabilul Departamentului Educație – Fiecare biserică trebuie să aleagă un coordonator al Departamentului Educație care să promoveze și să genereze sprijin oferit educației creștine. El

trebuie să fie membru al Comitetului Executiv al Asociației pentru Familie și Școală și să lucreze în colaborare cu asociația.

Asociația pentru Familie și Școală – Biserica în calitate de administrator de școală va înființa o Asociație pentru Familie și Școală, al cărei scop este acela de a le oferi părinților instruire și de a facilita unitatea dintre familie, școală și biserică, în efortul de a le oferi copiilor o educație creștină. Părinții elevilor, fondatorii școlii și membrii bisericii ar trebui încurajați să fie membri activi ai asociației.

Slujbașii Asociației pentru Familie și Școală ar trebui să fie următorii: un conducător, un responsabil asistent al conducătorului, dacă e cazul, un secretar-casier, un bibliotecar și un secretar pe probleme de educație (vezi Note pentru capitolul 10, după #1). Pentru a se menține continuitatea, unii slujbași ar trebui aleși pentru două mandate. Toți ar trebui să fie membri ai bisericii.

Responsabilul Asociației pentru Familie și Școală trebuie să fie un membru cu experiență și reușite în educarea copiilor, receptiv la ideile noi, capabil să învețe pe alții și convins de importanța educației creștine.

Secretarul-trezorier trebuie să țină registrele asociației și să trimită rapoarte, la începutul și sfârșitul fiecărui an școlar, directorului Departamentului Educație de la conferință. Fondurile asociației vor fi accesate prin intermediul casierului bisericii/școlii, păstrate ca fond separat și supuse auditului conform regulilor profesionale interne.

Directorul școlii este membru din oficiu al comitetului Asociației pentru Familie și Școală.

Consiliul școlii bisericii – Forul administrativ al fiecărei școli elementare (primare) și gimnaziale, conduse de o singură biserică va fi ales de comitetul acelei biserici sau de biserică locală. Astfel, acest organism poate să fie un comitet distinct al școlii, poate fi comitetul bisericii sau un comitet al școlii format din membri ai comitetului bisericii desemnați special pentru această lucrare. Regulile de funcționare stipulate de diviziune vor preciza funcțiile comitetului școlii.

Membrii din consiliul școlii trebuie să fie aleși pe criteriul consacării de care dau dovadă, al convingerii și loialității față de principiile de educație creștină, pe baza tactului și a judecății sănătoase, a experienței în chestiuni care țin de școală și în funcție de capacitatea de a lua decizii bune în domeniul financiar. Ei ar trebui să creadă în regulamentele și recomandările Bisericii în privința politicii educaționale și să fie dispuși să le respecte.

Acolo unde se unesc două sau mai multe biserici pentru a coordona activitățile unei școli multiconstituente, forul administrativ va fi compus din reprezentanți ai fiecărei biserici.

Unul sau mai mulți membri ai consiliului școlar trebuie să fie aleși dintre membrii comitetului bisericii, astfel încât să fie o strânsă legătură între comitetul școlar și comitetul bisericii. Pastorul bisericii va fi membru al comitetului școlar. Acolo unde școala este coordonată de mai multe biserici, se obișnuiește ca pastorii acestora să fie membri ai comitetului școlar.

În gimnaziu și în școlile elementare, directorul sau profesorul șef de catedră trebuie să fie membru al comitetului.

Unii membri ai comitetului pot fi părinți ai copiilor care frecventează școala, așa încât comitetul să poată beneficia de punctele de vedere și de sfatul părinților, rezultate dintr-o observare atentă și din experiență.

Administratorii Consiliului școlii bisericii vor fi un președinte și un secretar. Dacă școala este coordonată de o singură biserică, atunci biserica alege președintele.

În consiliul școlii, se va numi și un casier, un vicepreședinte și un secretar asistent. La prima ocazie după alegere, comitetul școlii își alege președintele dintre propriii membri. În cazul în care nu este posibilă o înțelegere între biserici, numirea va fi făcută de comitetul Departamentului Educație al conferinței sau de comitetul executiv al conferinței. Directorul școlii este numit, de regulă, secretar al comitetului.

Orice acțiune a consiliului școlii ce presupune obligații financiare din partea acestora trebuie să fie supusă spre aprobare comitetelor bisericilor respective.

Acolo unde se alege un consiliu școlar separat, poate fi urmat unul dintre următoarele două planuri în ce privește momentul alegerii membrilor acestuia și durata mandatului lor: (1) toți membrii sunt aleși la sfârșitul anului calendaristic sau financiar și activează timp de un an; (2) membrii primului comitet pot fi aleși pe termen de unul, doi, respectiv, trei ani, noii membri fiind aleși în fiecare an următor, pe o perioadă de trei ani. Scopul acestui plan este de a avea în comitet un nucleu de membri experimentați, care să asigure continuitatea unui program educațional eficient. Locurile vacante sunt ocupate de persoane care activează numai până la expirarea mandatului.

Comitetul școlii trebuie să se întrunească într-un loc și la un interval stabilit, cel puțin o dată pe lună, în timpul anului școlar.

Președintele convoacă și prezidează ședințele consiliului, supraveghează ca hotărârile acestuia să fie aduse la îndeplinire și contra-semnează toate ordinele de plată emise de secretar. Președintele este membru din oficiu al comitetului de inspecție al școlii elementare și gimnaziale. Acest comitet are responsabilitatea de a supraveghea și evalua școala și activitatea ei.

Secretarul păstrează într-un registru permanent procesele verbale ale ședințelor, eliberează ordinele de plată pentru alimentarea diverselor conturi și achitarea obligațiilor, poartă corespondența consiliului.

Acolo unde școala este condusă de o singură biserică, responsabilitățile casierului sunt, de obicei, îndeplinite de casierul bisericii sau de asistentul său, care încasează taxele școlare și alți bani, achită sumele solicitate de secretar (cererea fiind contrasemnata de președinte), păstrează o evidență atentă a tuturor transferurilor.

Departamentul Familie

Obiectivul principal al Departamentului Viața de Familie este să consolideze familia și căsătoria. Familia a fost întemeiată de Dumnezeu la creație, având în centru căsătoria.

Ea constituie primul cadru în care sunt însușite valorile și în care se dezvoltă capacitatea legării relațiilor apropiate cu Dumnezeu și

cu celelalte ființe umane. Din acest motiv, sănătatea familiei este vitală pentru misiunea bisericii de a face ucenici.

Departamentul Familie recunoaște învățăturile biblice cu privire la familie și înalță idealurile lui Dumnezeu cu privire la viața de familie. În același timp, el aduce o înțelegere mai clară a stării deteriorate a relațiilor dintre indivizi și din familie într-o lume decăzută. Departamentul Familie promovează înțelegerea, acceptarea și dragostea în interiorul familiei și în familia lărgită a lui Dumnezeu. Încurajează reconcilierea și vindecarea conflictului dintre generații, prezis în mesajul lui Ilie din Maleahi 4:5-6, și le oferă speranță și sprijin celor răniți în urma abuzului, a destrămării familiilor și a relațiilor rupte. Departamentul Familie oferă posibilități de dezvoltare a relațiilor, prin ocaziile de educare și îmbogățire a vieții de familie. Indivizii, cuplurile căsătorite și familiile sunt încurajate ca, atunci când este necesar, să recurgă la serviciile specializate de consiliere.

Slujirea familiei se concentrează pe: consiliere premaritală pentru cupluri; programe pentru consolidarea vieții de familie și educare a părinților. De asemenea, acest departament le acordă atenție nevoilor speciale ale familiilor monoparentale și ale celor cu părinți vitregi, asigurând instruirea în programe de evanghelizare de la familie la familie.

„Lucrarea noastră pentru Hristos trebuie să înceapă în familie, în cămin. [...] Nu există câmp misionar mai important decât acesta. [...] Mulți au neglijat în mod rușinos acest câmp și e timpul ca resurse și soluții divine să fie aduse în atenție, ca această stare nefericită de lucruri să fie corectată.” (*Căminul adventist*, p. 35)

„Dumnezeu plănuiește ca familiile de pe pământ să fie un simbol al familiei din cer. Familiile creștine, formate și conduse în acord cu planul lui Dumnezeu, se numără printre cele mai eficiente instrumente de formare a caracterului creștin și de înaintare a lucrării Sale.” (*Mărturii*, vol. 6, p. 30)

„Misiunea familiei se întinde dincolo de membrii ei. [...] Influența unei familii adevărate asupra inimii și vieții oamenilor este mult mai puternică decât orice predică ce poate fi rostită.” (*Divina vindecare*, p. 352)

Responsabilul/responsabilii Departamentului Familie – La conducerea acestui departament poate fi aleasă o persoană sau un cuplu căsătorit (vezi capitolul 14, secțiunea „Căsătoria” pentru definiția pe care Biserica o dă căsătoriei). Responsabilii trebuie să fie exemple în privința relațiilor lor de familie, puternice și în permanentă dezvoltare, și să dovedească un interes sincer pentru promovarea unei stări de bine a tuturor familiilor. Pentru a fi eficient, este necesar ca responsabilul Departamentului Viața de Familie să înțeleagă planul de răscumpărare al lui Dumnezeu, pentru a putea să se ocupe de cei ale căror relații au fost distruse din cauza păcatului. Este important, de asemenea, ca liderul acestui departament să fie în stare să păstreze confidențialitatea și să știe când și cum să-i încurajeze pe cei aflați în situații critice, atunci când e cazul ca ei să recurgă la servicii specializate de consiliere.

Comitetul Departamentului Familie – Pentru a satisface mai bine nevoile familiilor din biserică, comitetul bisericii locale poate înființa un comitet pentru viața de familie, condus de liderul acestui departament.

Resurse – Pentru resurse necesare în lucrarea cu familiile, vezi Note pentru capitolul 9, #10.

Departamentul Sănătate

Biserica Adventistă consideră că responsabilitatea de a-L face cunoscut lumii pe Hristos include obligația morală de a păstra demnitatea umană prin promovarea unui nivel optim de sănătate fizică, mintală și spirituală.

Pe lângă grija față de cei bolnavi, această responsabilitate se extinde și asupra prevenirii îmbolnăvirilor, prin educație sanitară eficientă și prin îndrumare în promovarea unei sănătăți optime, fără a consuma tutun, alcool, alte droguri sau hrană necurată. Acolo unde este posibil, membrii să fie încurajați să adopte o alimentație preponderent vegetariană.

Responsabilul Departamentului Sănătate – Pentru organizarea și aplicarea unui program eficient în biserică, este necesar să fie ales un responsabil al Departamentului Sănătate și, la nevoie, a unui responsabil asistent. Responsabilul trebuie să fie interesat de promovarea standardelor de viață sănătoase ale Bisericii printre membrii acesteia și în societate, prin programe de sănătate realizate de biserică. Responsabilul trebuie să fie capabil să selecteze programe și informații care reflectă idealurile și filosofia Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, integrându-le într-o mărturie spiritua-lă și fizică eficientă efectivă.

Comitetul Departamentului Sănătate – Acolo unde este necesar, va fi ales un comitet al acestui departament. Acest comitet este desemnat să îndrume membrii bisericii și comunitatea locală în domeniul stilului de viață sănătos și să contribuie la lucrarea de câștigare de suflete printr-un program viabil de sănătate și temperanță, cu accent pe viața spirituală. Comitetul Departamentului Sănătate, în colaborare cu Comitetul Departamentului Lucrarea Personală, va concepe un plan de activități care va include: programe de renunțare la fumat, cursuri de gătit, cercuri de sănătate, programe antistres și alte activități asemănătoare. Pastorul, în cazul în care nu ocupă funcția de președinte, este membru din oficiu al acestui comitet.

Asociația pentru Sănătate și Temperanță – În unele zone, se pot înființa asociații pentru sănătate sau asociații de temperanță, ca entități separate de organizația Bisericii. Directorul Departamentului Sănătate de la conferință va fi implicat în înființarea unor astfel de organizații.

Colecta mondială din Sabatul lucrării pentru sănătate – Întreaga sumă este trimisă conferinței locale pentru a fi distribuită potrivit regulamentelor. La cererea bisericii locale adresate conferinței, până la 25% din darurile adunate în biserică locală pot fi înapoiate acesteia pentru susținerea programelor lucrării de sănătate.

Resurse – Pentru resurse necesare în lucrarea de sănătate, vezi Note pentru capitolul 9, #11.

Departamentul Muzică

Alegerea coordonatorilor lucrării muzicale – Biserica va proceda cu mare atenție în alegerea celor care răspund de partea muzicală a serviciilor divine, fiind alese doar persoane deplin consacrate și capabile să ofere o muzică adecvată pentru toate întâlnirile și serviciile divine. Muzica seculară sau cea de un caracter îndoielnic nu trebuie introdusă niciodată în cadrul serviciilor noastre divine.

Responsabilii cu partea muzicală trebuie să lucreze în colaborare strânsă cu pastorul sau cu prezbiterul bisericii, pentru ca tot ceea ce se cântă să fie în armonie cu tema predicii. Acest responsabil se află sub conducerea pastorului sau a prezbiterilor bisericii și nu lucrează independent de ei. Acesta trebuie să se sfătuiască cu ei în alegerea pieselor muzicale și în alegerea coriștilor și a instrumentiștilor.

Alegerea celor care cântă în biserică – Muzica sfântă este o parte importantă a închinării publice. Biserica trebuie să manifeste multă grijă în alegerea membrilor corului și a altor muzicieni care să reprezinte corect principiile Bisericii. Este de preferat ca ei să fie membri ai bisericii, ai Școlii de Sabat sau ai Asociației Tinerilor Adventiști. Pentru că ocupă un loc vizibil în serviciile desfășurate la biserică, aceștia ar trebui să fie un exemplu de modestie și bună-cuviință prin înfățișare și prin felul lor de a se îmbrăca. Purtarea de robe pentru cor rămâne la latitudinea bisericii.

Bisericile pot avea mai multe coruri. Organizarea corurilor de copii este un mijloc potrivit de dezvoltare spirituală, de creare a unor legături strânse în familia bisericii și un instrument misionar.

Departamentul Relații Publice și Libertate Religioasă

Departamentul Relații Publice și Libertate Religioasă promovează și asigură libertatea religioasă, punând un accent deosebit pe libertatea de conștiință. Libertatea religioasă include dreptul

oamenilor de a avea sau de a adopta religia aleasă, de a-și schimba convingerea religioasă potrivit conștiinței lor, de a-și manifesta religia în mod individual sau împreună cu alți credincioși în închinare, păzire, practică, mărturie și învățare, fiind dispuși să le respecte și altora aceleași drepturi.

Responsabilul Departamentului Libertate Religioasă – Responsabilul Departamentului Libertate Religioasă din biserica locală trebuie să fie ales și să lucreze în strânsă colaborare cu pastorul și coordonatorul Departamentului de la conferință sau de la uniune. Un astfel de conducător trebuie să exercite o influență spirituală pozitivă, să poată răspunde întrebărilor publice, să fie interesat de relațiile publice, să fie un bun corespondent și preocupat de păstrarea libertății poporului lui Dumnezeu.

Asociațiile pentru Libertate Religioasă – Fiecare biserică locală este considerată o asociație neoficială pentru libertate religioasă și fiecare membru al bisericii este membru al acestei asociații. Pastorul sau un prezbiter este președintele asociației din fiecare biserică locală.

Resurse – Pentru resurse necesare în lucrarea de relații publice și libertate religioasă, vezi Note pentru capitolul 9, #12.

Departamentul Publicații

Departamentul Publicații este organizat pentru a coordona și promova evanghelizarea cu literatură în biserica locală, sub conducerea comitetului Departamentului Publicații și a organizației pentru publicații din teritoriul respectiv. Acest departament ajută celelalte departamente ale bisericii în promovarea, vânzarea și distribuirea sau abonarea la reviste sau publicații misionare de alt tip. Acest departament colaborează cu pastorul și cu departamentele bisericii pentru a plănui modalități sistematice de implicare a membrilor bisericii în vederea împlinirii acestor obiective.

„Sunt multe locuri în care vocea predicatorului nu poate să fie auzită, locuri în care se poate pătrunde doar prin publicațiile noas-

tre – cărțile, revistele și broșurile care conțin din plin adevărurile de care au nevoie oamenii.” (*Evanghelizarea prin literatură*, p. 4)

Misiunea Departamentului Publicații este evanghelizarea și dezvoltarea membrilor bisericii. Ellen G. White i-a încurajat pe membri să „vândă sau să ofere literatura noastră”. (*Manuscris 126*, 1902)

Vânzarea de publicații prin evangheliștii cu literatură – „Dumnezeu face apel la membrii din fiecare biserică să intre în slujba Sa ca evangheliști cu literatură [colportori].” (*Evanghelizarea prin literatură*, p. 20)

Oferirea (distribuirea) de cărți de către membri – „Fiecare credincios să răspândească pliante, broșuri și cărți conținând mesajul ce vizează această perioadă a istoriei.” (*Evanghelizarea prin literatură*, p. 21)

Responsabilul Departamentului Lucrare prin Literatură – Coordonatorul acestui departament este ales de biserică pentru a conduce activitățile bisericii de evanghelizare prin literatură.

Comitetul Departamentului Publicații – Comitetul Departamentului Publicații este ales de comitetul bisericii și lucrează sub îndrumarea acestuia. Comitetul este condus de responsabilul Departamentului Publicații. Pastorul, responsabilul Departamentului Lucrarea Personală și secretarul Departamentului Lucrarea Personală sunt membri din oficiu ai acestui comitet. Membrii comitetului ar trebui să fie oameni interesați și experimentați în evanghelizarea prin literatură.

Resurse – Pentru resurse necesare în lucrarea cu publicații, vezi Note pentru capitolul 9, #13.

Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea Personală

Școala de Sabat

Școala de Sabat este principalul sistem de educație religioasă al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și are patru scopuri: studierea Scripturii, părtășia, acțiuni evanghelistice și îndreptarea atenției

spre misiunea mondială. Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea Personală din cadrul Conferinței Generale distribuie studiile biblice ale Școlii de Sabat pentru toate categoriile de vârstă, asigură planuri pentru programul Școlii de Sabat ținând cont de contextul cultural al fiecărei diviziuni, oferă resurse și sisteme de instruire pentru instructorii Școlii de Sabat, și promovează colectele pentru misiunea mondială în cadrul Școlii de Sabat.

„Școala de Sabat este o ramură importantă a lucrării misionare nu doar pentru că le oferă tinerilor și adulților ocazia de a cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu, ci și pentru că trezește în ei dragoste pentru adevărurile lui sfinte, precum și dorința de a-l studia singuri; mai mult decât atât, îi învață să-și orienteze viața în funcție de învățăturile sfințite ale Scripturii.” (*Sfaturi pentru lucrarea Școlii de Sabat*, pp. 10–11)

„Școala de Sabat, dacă este bine condusă, este unul dintre cele mai mari instrumente ale lui Dumnezeu pentru a-i aduce pe oameni la cunoașterea adevărului.” (*Ibidem*, p. 115)

Componenta Comitetului Școlii de Sabat – Biserica îi alege pe slujbașii Școlii de Sabat și pe membrii comitetului Școlii de Sabat. Slujbașii Școlii de Sabat sunt: dirigintele, cu unul sau mai multe ajutoare, secretarul, cu unul sau mai mulți asistenți, un conducător pentru fiecare secțiune, inclusiv secțiunea adulților și cea pentru Școala de Sabat la domiciliu, un responsabil al Departamentului Copii și/sau directorul Școlii biblice de vacanță și un secretar cu investițiile pentru misiune.

Slujbașii, instructorii și toți participanții la Școala de Sabat ar trebui să colaboreze cu alte departamente în lucrarea misionară, precum și în evanghelizarea prin intermediul Școlii de Sabat, în ocazii cum ar fi: studiul obișnuit, pe grupe, în cadrul Școlii de Sabat, și ocazii special organizate, cum ar fi Zilele deciziei, cursuri biblice ținute de pastor, Ziua vizitatorului Școlii de Sabat, Școli biblice de vacanță, inclusiv Cluburi de Biblie pentru vecini și alte cluburi.

Comitetul Școlii de Sabat este organul administrativ al Școlii de Sabat. El cuprinde următorii slujbași: dirigintele (care slujește ca președinte), ajutoarele sale, secretarul (care este și secretarul co-

mitetului), secretarii asistenți, conducătorii de secțiuni, responsabilul cu investițiile pentru misiune, responsabilul cu Lucrarea Personală, responsabilul Departamentului Copii și/sau directorul Școlii biblice de vacanță, un prezbiter (numit de comitetul bisericii sau de comitetul prezbiterilor) și pastorul.

La cât mai scurt timp după alegerea slujbașilor, dirigintele va convoca o ședință a Comitetului Școlii de Sabat pentru a numi, conform nevoilor diferitelor secțiuni, alți slujbași care nu sunt membri ai Comitetului Școlii de Sabat. Aceștia pot fi: coordonatorii asistenți ai secțiunilor, secretarii secțiunilor, dirijorii, pianiștii sau organizații și cei care îi întâmpină pe vizitatori.

Pe lângă slujbașii desemnați, amintiți în paragraful de mai sus, comitetul Școlii de Sabat analizează nevoile tuturor secțiunilor și numește instructori care vor trebui să primească aprobarea comitetului bisericii. Pentru a se asigura atât respectarea programei studiilor Școlii de Sabat, cât și calitatea prezentării studiului de către instructor, comitetul Școlii de Sabat să manifeste mare grijă în alegerea instructorilor. Se recomandă consultarea coordonatorilor de secțiuni, în mod special atunci când se aleg instructori pentru secțiunile de copii. Toți instructorii trebuie să fie membri ai bisericii cu drepturi depline.

Comitetul Școlii de Sabat este responsabil cu desfășurarea optimă a întregii Școli de Sabat, sub conducerea dirigintelui ei. Comitetul ar trebui să se întâlnească regulat, după cum este nevoie. Comitetul trebuie să se asigure că materialele suplimentare, inclusiv ghidurile de studiu biblic ale Școlii de Sabat, pregătite de Conferința Generală, sunt disponibile în cantități suficiente.

Dirigintele Școlii de Sabat și alți slujbași ai Școlii de Sabat – Dirigintele Școlii de Sabat este principalul conducător al Școlii de Sabat și, imediat ce a fost ales, el va începe să facă planuri pentru a conduce Școala de Sabat în mod eficient. Dirigintele va susține direcțiile majore asupra cărora dorește să se concentreze Departamentul de Școală de Sabat din cadrul conferinței. De asemenea, dirigintele va pune în aplicare hotărârile comitetului Școlii de Sabat în ceea ce privește

funcționarea acesteia. Biserica poate alege una sau mai multe persoane ca ajutoare ale dirigintelui, în funcție de nevoi.

Secretarul trebuie să completeze raportul trimestrial pe formularul corespunzător, imediat după ultimul Sabat din trimestru, și să îl trimită la directorii Departamentului Școala de Sabat și Lucrarea Personală de la conferință. De asemenea, secretarul trebuie să păstreze o copie a raportului în dosarul propriu și să le ofere câte o copie și dirigintelui Școlii de Sabat, și pastorului, apoi să-l prezinte în cadrul adunării administrative.

Responsabilul cu investițiile promovează Planul de Investiții în vederea susținerii misiunii, având în vedere toate secțiunile Școlii de Sabat și informându-i pe toți membrii despre progresul realizat.

Directorul Școlii biblice de vacanță coordonează, organizează și demarează evanghelizări locale prin intermediul Școlii biblice de vacanță desfășurate în fiecare an. În unele biserici, această responsabilitate poate fi dată coordonatorului Departamentului Copii.

Comitetul Școlii de Sabat poate numi un coordonator muzical, consultându-i pe responsabilii tuturor secțiunilor. Ca o expresie a închinării, muzica trebuie să-I dea slavă lui Dumnezeu. Coriștii și soliștii trebuie aleși cu aceeași grijă cu care sunt aleși ceilalți slujbași ai Școlii de Sabat și vor fi măsurați după aceleași standarde (vezi secțiunea anterioară, „Departamentul Muzică” și capitolul 12, secțiunea „Muzică”). Comitetul Școlii de Sabat poate alege și organiști sau pianiști pentru diferitele secțiuni.

Conducătorii de secțiuni ai Școlii de Sabat – Pentru fiecare secțiune a Școlii de Sabat, comitetul bisericii va alege un conducător. Comitetul Școlii de Sabat poate numi ajutoare, după cum este nevoie. Mai multe informații cu privire la împărțirea secțiunilor în funcție de vârstă, așezarea pe categorii, de la Primii Pași până la adulți și Școala de Sabat la domiciliu, sunt detaliate în *Manualul Școlii de Sabat*, care se poate obține de la centrul adventist de carte sau prin Departamentul Școlii de Sabat de la conferință.

Instructorii Școlii de Sabat – Comitetul Școlii de Sabat alege instructorii, iar comitetul bisericii le dă un vot de susținere. Aceștia

trebuie să aibă capacitatea de a preda și dispoziția de a căuta căi de îmbunătățire a abilității lor de predare. Ei trebuie să fie conștiincioși în pregătire, să participe regulat, să fie punctuali și să fie un exemplu pentru grupă în ceea ce privește parcurgerea zilnică a studiilor Școlii de Sabat și a suplimentului pentru instructori.

Trebuie făcute eforturi speciale pentru a selecta instructori pentru copii și tineri din mijlocul acelor membri care sunt interesați de aceste grupe de vârstă și care au capacitatea de a răspunde nevoilor acestora. Toți cei care sunt implicați în activități la secțiunile de copii trebuie să întrunească condițiile specificate de standardele și regulamentele Bisericii, dar și cele ale legislației în vigoare, cum ar fi verificarea cazierului sau solicitarea de certificate de competență. Conducătorii bisericii locale ar trebui să se consulte cu conferința, care va oferi precizări și sugestii în legătură cu ce verificări și certificări sunt necesare și/sau disponibile (vezi Note pentru capitolul 9, #8). Toți instructorii trebuie să fie încurajați să participe la cursurile pentru instructori publicate de Conferința Generală și/sau diviziune, și care sunt disponibile prin Departamentul Școlii de Sabat al conferinței.

Este recomandat ca fiecare Școală de Sabat să aibă o întâlnire săptămânală a instructorilor.

Înțelegând că „doar cei care și-au fortificat mintea cu adevărurile Bibliei vor rezista ultimului mare conflict” (*Tragedia veacurilor*, pp. 593–594), coordonatorii Departamentului Școala de Sabat trebuie să facă tot posibilul să-i încurajeze pe membri să studieze regulat și sistematic Cuvântul. Ghidurile ce conțin studiile Școlii de Sabat sunt concepute pentru a încuraja obiceiul de a ne hrăni zilnic din Cuvânt – obicei care are darul de a menține unitatea creștină în Biserica mondială. Fiecare membru ar trebui să aibă acces la studiile potrivite categoriei sale de vârstă publicate de Conferința Generală și/sau diviziune. În același fel, fiecare coordonator și instructor trebuie să aibă acces la suplimente pentru fiecare secțiune a Școlii de Sabat pregătite de Conferința Generală și/sau diviziune.

Instructorii ar trebui să aibă la dispoziție cel puțin 30 de minute pentru a dezbate studiul în cadrul grupei.

Colecta din cadrul Şcolii de Sabat – Toate sumele dăruite în cadrul Şcolii de Sabat trebuie să fie atent înregistrate de către secretar și predate casierului bisericii cât mai curând posibil. Darurile date de cei vizitați la domiciliu se vor adăuga darurilor deja adunate la Școala de Sabat. Multe Școli de Sabat strâng daruri la anumite date pentru cheltuielile proprii. Cu excepția acestor fonduri pentru cheltuieli proprii, toate sumele dăruite în cadrul Şcolii de Sabat susțin câmpurile misionare și trebuie predate în întregime conferinței de către casierul bisericii. Aceste fonduri includ darurile obișnuite, săptămânale, ale Şcolii de Sabat, darurile din Sabatul al treisprezecelea, fondul de investiții al Şcolii de Sabat și darurile de mulțumire pentru zilele de naștere. Fiecare dintre ele trebuie să constituie un fond separat în sistemul financiar al bisericii. Fondurile pentru misiune sunt distribuite conform statutului. Niciun fond pentru misiunea externă nu trebuie să fie reținut de biserica locală sau de conferință.

Sumele dăruite pentru cheltuielile proprii ale Şcolii de Sabat și cele dăruite pentru misiunea externă, conform calendarului pentru daruri, nu vor fi considerate ca fiind același tip de colectă, ca apoi suma să fie împărțită după o anumită formulă sau procentaj asupra căruia s-a căzut de acord. Sumele pot fi combinate acolo unde în biserică funcționează un plan de dăruire combinată – plan aprobat de diviziune.

Resurse – Pentru resurse necesare în activitățile specifice Departamentului Școala de sabat și Lucrarea Personală, vezi Note pentru capitolul 9, #14.

Lucrarea Personală

Departamentul Lucrarea Personală asigură resurse și instruieste membrii bisericii pentru a-și uni eforturile cu pastorul și cu slujbașii în scopul câștigării de suflete. Un scop primar este și acela de a asigura programe de ajutorare a acelor în nevoie.

Comitetul Departamentului Lucrarea Personală – Comitetul Departamentului Lucrarea Personală îndrumă activitățile misionare ale bisericii locale și lucrează sub coordonarea comitetului bisericii. Comitetul trebuie să se întrunească cel puțin o dată pe lună și este

alcătuit din: pastor, un prezbiter, casier și responsabilii celorlalte departamente și organizații auxiliare care își desfășoară activitatea în acea biserică. Comitetul Departamentului Lucrarea Personală poate desemna subcomitete pentru obiective specifice. Toate subcomitele îi raportează comitetului Departamentului Lucrarea Personală. Comitetul și conducătorul Departamentului Lucrarea Personală au responsabilitatea pentru organizarea lucrării pe grupe mici.

Slujbașii Departamentului Lucrarea Personală – Biserica alege slujbașii, inclusiv responsabilul și ajutoarele (dacă este nevoie), și secretarul.

Responsabilul Departamentului Lucrarea Personală îi instruește și îi conduce pe membri în lucrarea misionară și este președintele comitetului Departamentului Lucrarea Personală. El prezintă la adunările administrative și în cadrul serviciului divin din Sabatul lunar dedicat misiunii un raport asupra întregii activități misionare a bisericii. Responsabilul acestui departament poate avea nevoie de ajutoare care să coordoneze Școala biblică prin corespondență, evanghelizarea, distribuirea de literatură, apelurile pentru colecte, lucrarea grupelor mici, instruirea membrilor și alte activități în vederea câștigării de suflete.

Secretarul Departamentului Lucrarea Personală este ales de biserică și slujește ca reprezentant al centrului adventist de carte pentru toate departamentele bisericii. El lucrează în strânsă colaborare cu responsabilul Departamentului Lucrarea Personală la dezvoltarea programelor evanghelice ale bisericii.

Bărbați adventiști – „Bărbați adventiști” este o ramură a Departamentului Lucrarea Personală. Include activități laice de predicare, lucrarea pentru penitenciare și serviciile sociale.

Coordonatorul Școlii Biblice – Coordonatorul Școlii Biblice este ales să organizeze și să coordoneze lucrarea misionară prin intermediul Școlii Biblice a bisericii din localitatea respectivă. Coordonatorul Școlii Biblice trebuie să lucreze în strânsă colaborare cu pastorul, cu persoana care are evidența celor interesați de Biserică și cu responsabilul Departamentului Lucrarea Personală.

Conducătorul Serviciile sociale adventiste, sau responsabilul Societății „Tabita” – Biserica alege responsabilul Serviciilor sociale adventiste, sau al Societății „Tabita”, responsabili asistenți (dacă este nevoie) și un secretar-casier al Serviciilor sociale adventiste, departament care în unele zone este cunoscut sub numele de Societatea „Tabita” (vezi Note pentru capitolul 9, #15). Această organizație colectează și pregătește haine, hrană și alte provizii pentru cei în nevoie și lucrează în strânsă legătură cu „Bărbații adventiști”, cu diaconii și diaconesele din biserică și cu alte departamente ale bisericii implicate în slujirea societății. Totuși programul Serviciilor sociale adventiste, sau al Societății „Tabita”, presupune mai mult decât oferirea de ajutor. Se concentrează pe identificarea nevoilor și asigurarea unor servicii ca răspuns la nevoile specifice. Exemple sunt: seminare educative, îmbunătățirea stării societății, vizitare, consiliere și alte servicii relevante pentru societate.

Conducătorul Serviciilor sociale adventiste, sau responsabilul Societății „Tabita”, este membru al comitetului Departamentului Lucrarea Personală și membru al comitetului bisericii. Dacă biserica are un Centru de Servicii sociale, atunci responsabilitatea de conducere îi revine comitetului Departamentului Lucrarea Personală. Comitetul numește un director al centrului, care este membru al comitetului Departamentului, dar și membru al comitetului bisericii.

Scrierile Spiritului Profetic

Scripturile mărturisesc că unul dintre darurile Duhului Sfânt este profeția. Acest dar este un semn de identificare a bisericii rămășiței și credem că a fost manifestat în slujirea lui Ellen G. White. Scrierile ei vorbesc cu autoritate profetică și oferă Bisericii mângâiere, îndrumare, instruire și corectare. De asemenea, ele clarifică faptul că Biblia este standardul după care toate învățăturile și experiențele trebuie testate (Numeri 12:6; 2 Cronici 20:20; Amos 3:7; Ioel 2:28, 29; Faptele apostolilor 2:14-21; 2 Timotei 3:16,17; Evrei 1:1-3; Apocalipsa 12:17; 19:10; 22:8,9).

Responsabilul cu scrierile Spiritului Profetic – Biserica alege un responsabil cu scrierile Spiritului Profetic care are rolul de a promova importanța și utilizarea corectă a scrierilor Spiritului Profetic, în colaborare cu responsabilul cu literatura.

Departamentul Administrarea Creștină a Vieții

Departamentul Administrarea Creștină a Vieții îi încurajează pe membri să răspundă la harul lui Dumnezeu prin dispoziția de a-I dedica Lui tot ceea ce au. Buna administrare a vieții vizează nu doar administrarea banilor, ci include, printre altele, grija față de corpul uman și folosirea lui, a minții, a timpului, a capacităților, a darurilor spirituale, a relațiilor, influenței, limbajului, mediului înconjurător și a posesiunilor materiale. Acest departament îi ajută pe membri ca, având sprijinul lui Dumnezeu, să încheie misiunea Sa prin corecta întrebuițare a tuturor darurilor și resurselor primite de la El.

Când Duhul Sfânt al lui Dumnezeu ia în stăpânire viața cuiva, „cei a căror inimă este umplută cu iubirea lui Hristos vor urma exemplul Celui care, pentru binele nostru, a devenit sărac, ca prin sărăcia Lui noi să devenim bogați. Bani, timp, influență – toate darurile primite din mâna lui Dumnezeu – au valoare doar ca mijloace de avansare a lucrării Evangheliei.” (*Faptele apostolilor*, p. 71)

Responsabilul Departamentului Administrarea Creștină a Vieții – Responsabilul acestui departament trebuie să pună în aplicare principiile administrării creștine a tuturor resurselor și trebuie să înțeleagă lucrarea Bisericii din punct de vedere financiar și spiritual. Acesta va colabora cu directorul aceluiași departament de la conferință, cu pastorul și comitetul bisericii locale. El va fi elementul de legătură dintre biserica locală și Departamentul Administrarea Creștină a Vieții de la conferință.

Resurse – Pentru resurse necesare în activitățile specifice Departamentului Administrarea Creștină a Vieții, vezi Note pentru capitolul 9, #16.

Departamentul Misiunea Femeii

Departamentul Misiunea Femeii susține, încurajează și motivează femeile în umblarea lor zilnică în calitatea de ucenice ale lui Isus Hristos și de membre ale bisericii Sale.

Obiectivele acestui departament sunt: să stimuleze creșterea și reînnoirea spirituală; să promoveze faptul că femeile au o valoare inestimabilă, în virtutea creării și răscumpărării lor; să le echipeze pentru a sluji în biserică și să ofere un punct de vedere feminin asupra problemelor bisericii; să slujească în cadrul spectrului larg de nevoi ale femeilor, acordând o atenție cuvenită perspectivelor multiculturale și multietnice; să coopereze cu alte departamente ale Bisericii pentru a facilita slujirea pentru femei și de către femei; să promoveze buna înțelegere între femei, care să încurajeze susținerea reciprocă și schimbul creativ de idei; să sfătuiască și să încurajeze femeile și să creeze modalități de a le implica în activitățile bisericii; să găsească modalități și mijloace prin care să motiveze fiecare femeie să-și folosească darurile, în vederea înaintării misiunii globale a Bisericii.

Responsabila și Comitetul Departamentului Misiunea Femeii – Responsabila Departamentului Misiunea Femeii este aleasă de biserică cu scopul de a dezvolta slujirea specifică acestei ramuri pentru a le încuraja pe femei și a le pregăti să lucreze pentru Dumnezeu și biserică. Ea este președinta comitetului Departamentului Misiunea Femeii și încurajează ideile și planurile care urmăresc sporirea contribuției femeilor la misiunea Bisericii.

De asemenea, ea colaborează cu comitetul bisericii, integrând activitățile și programele destinate femeilor în programul mai larg al bisericii. Este responsabilitatea ei de a ține biserica informată cu privire la contribuția Departamentului Misiunea Femeii la viața bisericii. Persoana de legătură a responsabilei din biserică locală, pentru instruire și resurse, este directoarea Departamentului Misiunea Femeii de la conferință.

Responsabila Departamentului Misiunea Femeii trebuie să fie o femeie sensibilă, grijulie, care să simtă povara pentru Departamentul Misiunea Femeii și problemele legate de acesta, care să aibă un

echilibru în punctele de vedere exprimate, să aibă capacitatea de a încuraja alte femei să își cultive darurile spirituale și să colaboreze bine cu femeile din biserică, cu pastorul și comitetul bisericii.

Departamentul Misiunea Femeii stimulează slujirea femeilor în biserică. Acest comitet trebuie să fie compus din persoane interesate de spectrul larg al nevoilor femeilor și al serviciilor oferite de acestea, precum și din persoane cu talente și experiențe variate.

Resurse – Pentru resurse necesare în activitățile specifice Departamentului Misiunea Femeii, vezi Note pentru capitolul 9, #17.

Departamentul Tineret

Diferitele organizații de tineri din biserică ar trebui să lucreze în strânsă colaborare cu Departamentul Tineret de la conferință. Biserica lucrează pentru tinerii ei și împreună cu tinerii ei prin intermediul Asociației Tinerilor Adventiști (ATA). Sub îndrumarea responsabilului ATA, tinerii trebuie să colaboreze între ei și cu biserica mai largă, în vederea dezvoltării unei puternice lucrări cu tinerii, care presupune dezvoltarea spirituală, mentală și fizică a fiecărui individ, interacțiune socială creștină și un program de mărturie activ, care susține planurile generale de câștigare de suflete demarate de biserică. În acord cu mandatul de a face ucenici, obiectivul ATA ar trebui să fie acela de a-i *conduce* pe toți tinerii la o relație mântuitoare cu Hristos, să-i *întemeieze* în Cuvântul Său pentru a reflecta un caracter asemănător cu cel al lui Hristos, să-i *instruiască* pentru a putea să slujească biserica și societatea, folosind darurile lor spirituale și să-i *trimită* în misiune în puterea Duhului Sfânt.

Misiune – Să-i conducă pe tineri într-o relație mântuitoare cu Isus Hristos și să-i ajute să accepte chemarea Lui de a fi ucenici.

Motto – „Dragostea lui Hristos ne strânge.”

Obiectiv – Mesajul adventist în întreaga lume în generația mea.

Programele de slujire a tineretului în cadrul Bisericii cuprind trei mari categorii: juniorii (Licuricii: vârsta 4–9 ani și Exploratorii: vârsta 10–15 ani), tinerii (Companionii: vârsta 16–21 ani și tinerii

adulți: vârsta 22–30 ani) și studenții din campusuri publice: vârsta 16–30+ ani.

Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta, să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aduce-re-aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale” (Deuteronomul 6:6-9).

Apostolul Pavel adaugă: „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Timotei 4:12).

„Astăzi, avem o armată de tineri care poate face mult dacă este îndrumată și încurajată în mod corespunzător. [...] Vrem ca ei să fie binecuvântați de Dumnezeu. Vrem ca ei să joace un rol în planurile bine organizate care au în vedere ajutarea altor tineri.” (Ellen G. White în *General Conference Bulletin*, 29–30 ianuarie 1893, p. 24)

„Când tinerii își predau inimile lui Dumnezeu, responsabilitatea noastră față de ei nu încetează. Ei trebuie să devină interesați de lucrarea Domnului și să fie determinați să vadă că El așteaptă de la ei să facă ceva pentru înaintarea cauzei Sale. Nu este suficient să le arătăm cât de multe trebuie făcute și să-i îndemnăm să-și facă partea. Ei trebuie învățați cum să lucreze pentru Domnul. Ei trebuie să fie instruiți, deprinși cu disciplina și antrenați după cele mai bune metode de câștigare a sufletelor pentru Hristos. Învățați-i să-i ajute pe semenii lor tineri într-un spirit blând și umil. Înființați în mod sistematic diferite ramuri de activitate misionară la care să poată lua parte, asigurându-le instruire și ajutor. În felul acesta, ei vor învăța cum să lucreze pentru Dumnezeu.” (*Slujitorii Evangheliei*, p. 210)

„Cu o armată de lucrători cum este tineretul nostru, corect instruită, ne putem da seama cât de curând ar fi dusă întregii lumi solia Mântuitorului crucificat, înviat și care este gata să vină!” (*Solii pentru tineret*, p. 196)

Deși este necesar să existe în fiecare biserică o Asociație a Tinerilor Adventiști care să fie activă, este foarte important ca programul

tinerilor să nu fie izolat de restul bisericii. Pe lângă implicarea lor în activitățile asociației, ei trebuie să fie integrați în funcții de conducere și implicați în întregul program al bisericii. Ca tineri prezbiteri, diaconi și diaconese, spre exemplu, ei pot lucra cu și învăța de la slujbașii cu experiență.

„Pentru ca lucrarea să poată înainta în toate ramurile ei, Dumnezeu apelează la vigoarea, zelul și curajul tineresc. El i-a ales pe tineri ca să contribuie la înaintarea cauzei Sale. Pentru a face planuri cu mintea clară și a le îndeplini cu mult curaj, este nevoie de energii proaspete și neîmpiedicate de nimic. Tinerii și tinerele sunt invitați să Îi ofere lui Dumnezeu puterea tinereții lor pentru ca, prin exercitarea puterilor lor, printr-o minte ascuțită și acțiune viguroasă, ei să poată aduce glorie Numelui Său și mântuire semenilor lor.” (*Slujitorii Evangheliei*, p. 67)

Comitetul Departamentului Tineret – Comitetul Departamentului Tineret este organizația-umbrelă din biserică locală responsabilă pentru strategia generală a programului lucrării de tineret (vezi capitolul 11, secțiunea „Întâlnirile de tineret”). Comitetul acesta îi include pe următorii slujbașii aleși de către biserică: liderul de tineret, liderul sau coordonatorul AMiCUS, liderul de companioni, liderul de exploratori, liderul de licurici, liderul Departamentului Lucrarea Personală, instructorul secțiunii Școala de Sabat – Tineret, liderul Departamentului Copii, liderul Departamentului Sănătate, directorul școlii, mentorul Asociației Tinerilor Adventiști și pastorul. Liderul de tineret, liderul de companioni, liderul de exploratori, liderul de licurici și liderul Departamentului Slujirea în Campusuri Publice (sau liderul sau coordonatorul AMiCUS), sunt membri ai comitetului bisericii.

În cazul în care nu există secțiunea de Companioni sau un grup de tineret distincte, atunci, până la înființarea acestora, Comitetul Departamentului Tineret va face aranjamentele astfel încât grupul de tineri adulți să includă ambele grupe de vârstă.

În acele părți ale lumii unde nu există secțiuni de Licurici sau Exploratori, sau până la momentul în care acestea sunt organiza-

te, Comitetul Departamentului Tineret se va ocupa de organizarea activităților potrivite pentru tinerii juniori.

Liderul Comitetului Departamentului Tineret poate fi președintele comitetului ATA. Acest comitet se va întruni ori de câte ori este necesar pentru a face planuri, pe termen lung sau scurt și pentru a conduce cu succes lucrarea cu tinerii din biserica locală. (Vezi Note pentru capitolul 9, #18.)

Comitetul Asociației Tinerilor Adventiști (ATA) – Comitetul ATA are responsabilitatea activităților tinerilor adulți din biserica locală și colaborează cu celelalte ramuri ale tinerilor prin comitetul Departamentului de Tineret. Unde nu există un program pentru Companioni, Exploratori sau Licurici, ATA va include acești membri tineri într-o asociație a juniorilor.

Comitetul pentru Departamentul Tinerilor Adulți – Comitetul pentru Departamentul Tinerilor Adulți este responsabil de activitatea tinerilor adulți și lucrează în coordonare cu Comitetul Departamentului Tineret.

Biserica alege următorii slujbași ai Departamentului Tineri Adulți: lideri, lider asociat, secretar-trezorier și dirijor. Acest grup formează nucleul pentru Comitetul Departamentului Tineri Adulți, care, la rândul său, va desemna alți slujbași pentru celelalte activități.

Departamentul Slujirea în Campusuri Publice – Pentru a întări activitatea Departamentului Tineret al bisericii, Departamentul Slujirea în Campusuri Publice, în colaborare cu Asociația AMICUS, oferă viziune și planificare strategică în slujire și sprijin pentru elevii și studenții adventiști (vârste cuprinde între 16 și +30 de ani) care învață în colegii sau instituții universitare care nu aparțin Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Liderul/Coordonatorul Departamentului Slujirea în Campusuri Publice – Biserica poate numi un lider/coordonator al Departamentului Slujirea în Campusuri Publice pentru a dezvolta un program de slujire țintită având ca scop îngrijirea de nevoile speciale

ale studenților în colegii și universități, în instituții ce nu aparțin Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, în consultare și cu sprijinul Comitetului Departamentului Tineret.

Clubul Companionilor – Clubul Companionilor pune la dispoziție un program specializat pentru nevoile tinerilor între 16 și 21 de ani. Le asigură celor din această grupă de vârstă o organizare și o structură de grup și promovează implicarea lor activă în biserică, atât la nivel local, cât și global. Acest club are menirea de a consolida activitatea Bisericii îndeplinită de către tinerii adulți. Îi determină pe tineri să aibă o relație cu Hristos și să le-o prezinte și altora, îi ajută să adopte un stil de viață care să fie în acord cu sistemul de credințe specific adventiștilor de ziua a șaptea, oferă instruire în diferite domenii de interes vocațional și oferă un cadru sigur de dezvoltare completă a unor prietenii de-o viață. Activitățile acestui club trebuie desfășurate în acord cu regulile conferinței și în coordonare cu Comitetul Departamentului Tineret al bisericii locale.

Comitetul Clubului Companionilor – Comitetul Clubului Companionilor este responsabil de activitățile companionilor și lucrează în coordonare cu Comitetul Departamentului Tineret al bisericii locale.

Biserica alege următorii slujbași ai Clubului Companionilor: lideri, lider asociat, secretar-trezorier, secretar-trezorier asistent și dirijor. Acest grup formează Comitetul Clubului Companionilor și, la rândul său, va desemna alți slujbași pentru celelalte activități.

Clubul Exploratorilor – Clubul Exploratorilor este un program al bisericii care oferă cadrul pentru manifestarea spiritului de aventură și explorare, în contextul dezvoltării spirituale, pentru copiii cu vârste cuprinde între 10 și 15 ani. Activitățile sunt proiectate cu grijă pentru a include acțiuni în aer liber, explorarea naturii, dezvoltarea unor îndemănări, hobby-uri sau vocații.

Comitetul Clubului Exploratorilor – Biserica alege conducătorul Clubului Exploratorilor și pe asistenții săi (vezi paginile anteri-

oare și Note la capitolul 9). Dacă sunt aleși doi asistenți, atunci vor fi o persoană de sex masculin și una de sex feminin. Unul dintre aceștia poate activa și ca secretar și casier al clubului.

Echipa de conducere a exploratorilor îi mai cuprinde pe ghizii pentru deprinderi manuale, pe cei pentru clasele de studiu al naturii și pe șefii de grupe, care cuprind șase până la opt exploratori.

Materiale și alte resurse sunt puse la dispoziție de directorul Departamentului Tineret de la conferință.

Toți cei care sunt implicați în activități cu copii minori trebuie să întrunească toate condițiile specificate de standardele și regulamentele Bisericii, dar și cele ale legislației în vigoare, cum ar fi verificarea cazierului sau solicitarea de certificate de competență. Conducătorii bisericii locale ar trebui să se consulte cu conferința, care va oferi precizări și sugestii în legătură cu ce verificări și certificări sunt necesare și/sau disponibile. (Vezi Note la capitolul 8, #7.)

Clubul Licuricilor – Clubul Licuricilor pune la dispoziție programe de familie și de biserică pentru părinți cu copii între 4 și 9 ani. Este conceput să stimuleze curiozitatea în continuă creștere a copiilor și include activități specifice vârstei, care îi implică atât pe părinte, cât și pe copil în activități recreaționale, de însușire a anumitor deprinderi simple și de prețuire a creației lui Dumnezeu, precum și în alte activități care pot trezi interesul la vârsta respectivă. Acestea sunt realizate dintr-o perspectivă spirituală, pregătind integrarea în biserică a copiilor ca exploratori.

Comitetul Clubului Licuricilor – Biserica alege conducătorul Clubului Licuricilor și pe asistenții săi (vezi paginile anterioare și Note la capitolul 9). Alți membri de conducere sunt selectați de către conducerea clubului.

Materiale și alte resurse sunt puse la dispoziție de directorul Departamentului Tineret de la conferință.

Toți cei care sunt implicați în activități cu copii minori trebuie să întrunească toate condițiile specificate de standardele și regulamentele Bisericii, dar și cele ale legislației în vigoare, cum ar fi verificarea cazierului sau solicitarea de certificate de competență. Con-

ducătorii bisericii locale ar trebui să se consulte cu conferința, care va oferi precizări și sugestii în legătură cu ce verificări și certificări sunt necesare și/sau disponibile. (Vezi Note la capitolul 8, #8.)

Slujbașii Departamentului Tineret – Liderii/directorii celor cinci grupuri de slujire a tineretului trebuie să manifeste trăsături creștine pline de har și să aibă pe suflet povara pentru câștigarea de suflete și un entuziasm contagios. Cei cinci lideri/directori sunt membri ai comitetului bisericii. În vederea motivării tinerilor pentru a colabora și a prelua responsabilități, liderii vor lucra din plan secund – îi vor călăuzi, sfătui și încuraja, ajutându-i să câștige experiență și să cunoască bucuria lucrului dus la îndeplinire. Liderii vor trebui să studieze profilul tinerilor bisericii și să caute să implice orice tânăr eligibil în Departamentul Tineret.

Liderii vor păstra o legătură strânsă cu pastorul și cu directorul Departamentului Tineret de la conferință, folosind orice ocazie pentru a se instrui în acest scop al slujirii și pentru a conduce asociația într-o relație de cooperare cu biserica și conferința.

Liderii asistenți, sau ajutoarele (dacă este nevoie), îi vor sprijini pe lideri în lucrarea lor și își vor asuma sarcini de conducere atunci când liderul este absent. Asistenților, sau ajutoarelor, li se pot da și alte responsabilități, după cum consideră comitetul.

Secretarul-casier va păstra evidența tuturor activităților asociației și îi va trimite un raport lunar, completat pe formulare speciale, directorului Departamentului Tineret de la conferință și îi va încuraja pe tineri să prezinte un rezumat al activității lor misionare în timpul celor zece minute de la sfârșitul Școlii de Sabat rezervate lucrării personale.

Când este necesar, secretarul-casier asistent îl ajută pe secretarul-casier în îndeplinirea responsabilităților sale.

Mentorul Asociației Tinerilor Adventiști – Mentorul Asociației Tinerilor Adventiști poate fi un prezbiter sau o altă persoană din comitetul bisericii care înțelege obiectivele asociației, care simte împreună cu tinerii și înțelege importanța implicării lor în misiunea bisericii. Această persoană va fi un consilier de valoare

pentru tineri. El va sluji și ca îndrumător sau sfătuitor al slujbașilor ATA și se întâlnește cu ei regulat, atunci când au loc întrunirile comitetului ATA.

Liderul departamentului trebuie să intre în legătură cu directorul Departamentului Tineret de la conferință și să-l informeze despre orice schimbări care au loc în conducerea asociației și despre alte probleme legate de ATA. Alături de slujbașii asociației, mentorul ATA va participa la cursurile de instruire a conducătorilor de tineret organizate de conferință, pentru a ține pasul cu dezvoltarea lucrării cu tinerii.

Pentru a se păstra continuitatea, ar fi bine dacă mentorul ar îndeplini acest rol în mai multe mandate.

Toți cei care sunt implicați în activități cu copii minori trebuie să întrunească toate condițiile specificate de standardele și regulamentele Bisericii, dar și cele ale legislației în vigoare, cum ar fi verificarea cazierului sau solicitarea de certificate de competență. Conducătorii bisericii locale ar trebui să se consulte cu conferința, care va oferi precizări și sugestii în legătură cu ce verificări și certificări sunt necesare și/sau disponibile. (Vezi Note pentru capitolul 9, #7.)

Resurse – Pentru resurse necesare în activitățile specifice Departamentului Tineret, vezi Note pentru capitolul 9, #19.

Serviciul de încredințare a slujbei

Toți slujbașii nou-aleși din cadrul bisericii locale pot lua parte la un serviciu de încredințare a slujbei, condus de un pastor acreditat de către conferință. Dacă nu este disponibil niciun pastor, unul dintre prezbiterii bisericii poate conduce serviciul de încredințare a slujbei, alta decât cea a prezbiterilor, diaconilor și diaconeselor. Dacă biserica organizează un serviciu de încredințare a slujbei pentru cei nou-aleși, trebuie incluși conducătorii tuturor departamentelor și organizațiilor.

Alegerile în biserică locală

Alegerea slujbașilor bisericii, care își vor îndeplini responsabilitățile cu rugăciune, conștiinciozitate și competență, este o lucrare importantă. Capitolul de față schițează procedura de alegere, de la formarea comitetului de propuneri până la ocuparea funcțiilor vacante dintre sesiunile electivă.

Comitetul de propuneri și procesul de alegere

În Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, slujbașii sunt aleși o dată la un an sau la doi ani (vezi capitolul 9, secțiunea „Durata mandatului”), printr-un comitet de propuneri desemnat. În circumstanțe excepționale și în consultare cu conferința, mandatul poate fi prelungit cu un an. Acest comitet își prezintă raportul în fața bisericii, care decide apoi asupra numelor prezentate. Procedura aceasta le oferă membrilor posibilitatea să analizeze cu atenție fiecare nume înainte de alegere și evită elementul de competiție care ar putea apărea dacă propunerile ar fi făcute direct din sală.

Comitetul de propuneri va studia nevoile bisericii și va cerceta cu grijă competența membrilor de a sluji în diferite funcții. Din acest motiv, slujbașii nu vor fi aleși nici prin propuneri din sală, nici prin scrutin electoral.

Biserica poate decide, în funcție de nevoile sale, dacă este mai bine să se folosească de un comitet permanent de propuneri. Ca urmare, poate numi un astfel de comitet care să funcționeze pe tot parcursul anului și care să facă propuneri pentru locurile vacante sau pentru cele obișnuite, indicate de *Manualul Bisericii*.

Comitetul de propuneri poate fi format din cinci membri, în bisericile mici, sau mai mulți, în raport cu numărul membrilor bisericii. Stabilirea numărului de membri ai comitetului de propuneri este lăsată la latitudinea fiecărei biserici. Această chestiune trebuie studiată de comitetul bisericii, care o va prezenta bisericii înainte de alegeri. Apoi se poate face o recomandare corespunzătoare plenului, alocându-se un timp minim în cadrul serviciului divin principal.

Cvorumul — Cvorumul pentru comitetul de propuneri poate fi stabilit de biserică la momentul alegerii comitetului. (Vezi capitoul 10, *Serviciile și adunările bisericii, Adunările administrative și Întrunirile comitetului.*)

Când și cum se formează comitetul de propuneri – Comitetul de propuneri trebuie să fie desemnat la începutul ultimului trimestru, înainte de sesiunea electorală, și ar trebui să vină cu o listă de propuneri cu cel puțin trei săptămâni înainte de ultimul Sabat al mandatului curent, cu excepția cazului existenței unui comitet permanent de propuneri, care funcționează pe tot parcursul anului.

Pastorul sau conducătorul de district sau, în absența pastorului și a conducătorului de district, prezbiterul, va aduce acest subiect în atenția bisericii. Apoi biserica va forma un comitet special, care va avea răspunderea să propună componența comitetului de propuneri. Acest comitet special poate fi ales printr-una dintre următoarele două metode:

1. Prin propuneri din sală, verbale sau scrise. Dacă se folosește această metodă, niciun membru nu poate propune mai mult de o singură persoană. Încercarea unei persoane sau a unui grup de a-și impune voința asupra întregii biserici va fi dezaprobată. Se va face orice efort pentru a asigura o reprezentare corectă în componența comitetului special. Se va evita orice element de natură politică. Pastorul sau conducătorul de district va fi președintele acestui comitet special. În cazul în care un pastor sau un conducător de district nu a fost încă desemnat conducător al bisericii, președintele acestui comitet special trebuie să fie desemnat de comitetul biseri-

cii dintre membrii comitetului special. Comitetul special trebuie să aibă cu 5-7 membri mai mult decât comitetul bisericii.

2. Prin autorizarea de către biserică a comitetului bisericii, împreună cu încă 5-7 persoane alese de biserică în conformitate cu paragraful precedent, pentru a funcționa în calitate de comitet special. Dacă se adoptă această a doua metodă, președintele comitetului bisericii va servi în mod normal ca președinte al comitetului special. (Vezi capitolul 4, secțiunea „O lucrare instituită de Dumnezeu”.)

În cazul unui comitet de propuneri permanent, membrii comitetului pot ocupa orice posturi vacante, sau comitetul special poate alege să întocmească o nouă listă de membri pentru comitetul de propuneri care să fie votată de către biserică în sesiunea adunării administrative.

Cum decurge procesul – Etapele procesului de propuneri sunt următoarele:

a. Biserica alege prin vot un comitet special printr-una dintre cele două metode enumerate mai sus.

b. Comitetul special recomandă bisericii numele persoanelor care vor compune comitetul de propuneri, sugerând cine să fie secretarul acestuia. Se vor depune toate eforturile pentru a se asigura o corectă reprezentare în componența comitetului de propuneri, fiind asigurată o corectă reprezentare din toate grupele de vârstă și din ambele genuri și limitând reprezentarea la cel mult doi membri din cadrul apropiat al aceleiași familii.

c. Biserica desemnează prin vot comitetul de propuneri și secretarul acestuia.

d. Pastorul sau conducătorul de district este membru din oficiu și slujește ca președinte al comitetului de propuneri. În cazul în care pastorul sau conducătorul de district alege să nu îndeplinească această funcție sau dacă nu a fost desemnat un pastor sau un conducător de district pentru biserică respectivă, comitetul special va recomanda un membru al comitetului de propuneri care să acționeze și ca președinte al acestuia.

5. Comitetul de propuneri se întrunește și pregătește lista slujbașilor bisericii, care va fi prezentată bisericii spre aprobare.

6. Biserica desemnează prin vot slujbașii bisericii pentru mandatul următor.

Cine poate să facă parte din comitetul de propuneri – Numai cei ce sunt membri cu drepturi depline pot fi aleși să slujească în comitetul de propuneri. Ei trebuie să fie oameni cu o judecată sănătoasă și, mai presus de orice, să aibă pe inimă binele și prosperitatea bisericii.

Activitatea comitetului de propuneri – Cât mai curând posibil după ce a fost ales, comitetul de propuneri trebuie să fie convocat de către președinte. După rugăciuni stăruitoare pentru călăuzirea lui Dumnezeu, comitetul va începe să pregătească lista de propuneri pentru toate slujbele. Persoanele propuse trebuie să fie membre cu drepturi depline în biserica respectivă. Lista cu propuneri va fi prezentată bisericii la un serviciu divin din Sabat sau la o adunare administrativă specială. În procesul de alegere, comitetul se poate sfătui cu alte persoane care sunt bine informate. Comitetul de propuneri nu alege nici pe pastor și nici pe pastorul asistent (sau pastorii asistenței), ci aceștia sunt numiți de conferință.

Lista slujbașilor avută în vedere de către comitetul de propuneri poate varia în funcție de numărul membrilor bisericii locale. O biserică mare poate stabili că are nevoie de mai mulți slujbași. O biserică mai mică poate avea mai puțini slujbași. Comitetul de propuneri are în vedere toate funcțiile de conducere, cu excepția instructorilor Școlii de Sabat, care sunt recomandați de comitetul Școlii de Sabat și confirmați de către comitetul bisericii. (Vezi Note pentru capitolul 10, pentru o listă de posibili slujbași.)

Comitetul de propuneri să obțină consimțământul viitorilor slujbași – După ce membri devotați, credincioși ai bisericii locale, au fost propuși în diferite slujbe, cu excepția cazului în care conferința a aprobat o excepție (vezi capitolul 9, secțiunea „Prezbiterii”), membri desemnați ai comitetului de propuneri trebuie să-i informeze pe aceștia de nominalizarea lor în funcție și să se asigure de consimțământul lor de a sluji.

Membrii se pot prezenta în fața comitetului de propuneri –

Dacă vreun membru al bisericii dorește să vină la comitetul de propuneri, în timpul ședințelor, pentru a da sugestii sau pentru a face obiecții, trebuie să i se dea ocazia să facă lucrul acesta. După plecarea lui, comitetul îi va analiza comentariile și apoi își va pregăti raportul pentru biserică.

Discuțiile din comitetul de propuneri sunt confidențiale –

Toate cercetările și discuțiile din cadrul comitetului de propuneri sunt confidențiale. Divulgarea oricărei informații personale sau confidențiale discutate în comitet constituie o încălcare a eticii creștine și a spiritului „regulii de aur”. Neconformarea în această privință constituie un motiv suficient pentru ca un astfel de membru să nu mai participe în viitor la lucrările unui comitet de propuneri. Dacă sunt necesare cercetări în afara comitetului, acestea vor fi făcute de președintele comitetului.

Prezentarea listei cu propuneri în fața bisericii – Raportul comitetului de propuneri va fi prezentat plenului bisericii, nu comitetului bisericii, care nu are nicio autoritate în acest proces. Raportul poate fi prezentat la un serviciu divin din Sabat sau la o adunare administrativă special convocată.

Atunci când comitetul de propuneri este gata să prezinte raportul, președintele acestuia să facă prezentările convenite înaintea bisericii. Raportul (în copie) va fi pus la dispoziția membrilor sau va fi citit cu voce tare de către secretarul comitetului. Președintele va anunța că lista va fi votată săptămâna următoare sau după două săptămâni.

Fiecare membru ar trebui să voteze alegerea slujbașilor. Alegerea este validă prin majoritatea voturilor celor prezenți și care votează.

Obiecții la raportul comitetului de propuneri – Este dreptul oricărui membru să facă obiecții privind raportul comitetului de propuneri. Orice obiecție trebuie prezentată personal la comitetul de propuneri, pentru a fi luată în considerare înainte de a doua citire a raportului, făcându-se o programare prin președintele comite-

tului sau prin pastorul bisericii. Sau, cu ocazia celei de a doua citiri a raportului, un membru poate cere ca întregul raport să fie retrimis comitetului de propuneri, fără discuții, pentru a fi examinată în continuare. De obicei, președintele comitetului acceptă retrimiteria. Totuși, dacă cererea devine o propunere oficială, ea nu este dezbătută, ci se decide prin votul majorității.

Președintele comitetului trebuie să anunțe când și unde se va reuni comitetul pentru a asculta obiecțiile. Cu această ocazie, membrii care au ridicat obiecții sau oricare alt membru care dorește să facă obiecții ar trebui să se înfățișeze înaintea comitetului. Dacă alegerile sunt amânate din cauza unor obiecții, ar fi un lucru grav ca membrul care le-a făcut să nu vină în fața comitetului.

După ce a acordat atenția cuvenită obiecțiilor prezentate, comitetul va judeca dacă este potrivit sau nu să se facă modificări la recomandarea comitetului pentru adunarea administrativă a bisericii. Când raportul este prezentat din nou, biserica demarează procesul de vot asupra raportului comitetului.

Nu trebuie făcute niciodată obiecții ne semnificative sau nefondate în legătură cu vreun membru. Dar, dacă există motive serioase de schimbare a unei propuneri, aceste obiecții trebuie prezentate comitetului de propuneri.

Locurile rămase vacante între mandate – Dacă o slujbă din biserică rămâne vacantă în timpul mandatului din cauza decesului, a excluderii sau a demisiei membrului care o ocupa sau din orice alt motiv, comitetul bisericii propune un succesor care să ocupe locul rămas liber pentru restul mandatului și supune bisericii propunerea pentru a fi votată.

Delegați la sesiunea conferinței

Autoritatea administrativă într-o conferință vine din partea alegătorilor. Bisericile locale ale unei conferințe aleg delegați pentru sesiunile conferinței, pentru a fi reprezentate în comitetele conferinței. La sesiunea conferinței, sunt aleși slujbașii, se emit scrisori de acreditare și autorizare (cu excepția cazului în care sta-

tutul conferinței îi conferă comitetului executiv această responsabilitate), se fac amendamente la statut și regulile de organizare, dacă este cazul, și se tratează alte probleme. Una dintre cele mai importante acțiuni este alegerea comitetului executiv, care acționează în calitate de for decizional în intervalul dintre sesiuni. Acest comitet este investit cu puterea și autoritatea delegate de toate bisericile conferinței.

Alegerea delegaților – Planul lui Dumnezeu este acela ca membri aleși delegați să fie oameni demni de încredere, care au fost încercați și și-au dovedit valoarea, „în stare să judece de la cauză la efect”, pentru că ei „vor face planuri ce vor fi aplicate pentru înaintarea lucrării”. (*Mărturii*, vol. 9, p. 262)

Numărul delegaților din fiecare biserică la sesiunea conferinței locale este determinat de prevederile statutului conferinței. Când sosește timpul pentru alegerea delegaților, pastorul sau prezbiterul în colaborare cu pastorul trebuie să aducă problema în fața bisericii. Numele delegaților pot fi propuse de un comitet numit special sau de comitetul bisericii locale. Nimic de natură politică nu trebuie permis să intervină în această lucrare. Trebuie să fie propuși ca delegați bărbați și femei recunoscuți pentru pietatea și loialitatea lor și care pot participa la sesiune. (Vezi capitolul 8, secțiunea „Secretarul”.)

După ce și-a încheiat lucrarea, comitetul bisericii sau comitetul numit în acest scop trebuie să prezinte bisericii lista. Apoi biserica votează cu privire la aceste propuneri. Niciun slujbaș al bisericii nu este delegat din oficiu. După vot, secretarul bisericii va completa formularele de acreditare a delegaților și le va trimite secretarului conferinței. Delegații aleși devin reprezentanți ai bisericii respective, care, unindu-se cu delegații altor biserici din cadrul conferinței, vor participa la toate lucrările sesiunii conferinței.

Delegații la sesiunea uniunii de conferințe sunt aleși de conferințele locale, nu de biserici. Delegații pentru sesiunile Conferinței Generale sunt aleși de diviziuni și de uniunile de conferințe/misiuni.

Datoria delegaților – Delegații la sesiunea conferinței nu au fost aleși să reprezinte doar biserica locală sau conferința. Ei trebuie să privească lucrarea ca un întreg, amintindu-și că au o responsabilitate pentru bunul mers al lucrării mondiale a Bisericii. Nu este permis ca delegații unei biserici sau conferințe să se organizeze sau să încerce să dirijeze voturile în bloc. De asemenea, nu este permis ca delegații dintr-o biserică sau dintr-o conferință mai mare să pretindă superioritate în conducerea lucrărilor sesiunii conferinței, respectiv uniunii. Fiecare delegat trebuie să se lase influențat de Duhul Sfânt și să voteze conform convingerilor personale. Orice slujbaș sau conducător care încearcă să manipuleze voturile unui grup de delegați trebuie să fie considerat descalificat pentru a deține o slujbă.

Responsabilitatea slujbașilor conferinței/misiunii – Biserica locală nu are nicio autoritate în afara propriului teritoriu. Ea se unește cu alte biserici din cadrul conferinței pentru a le delega slujbașilor conferinței și comitetului executiv autoritatea și responsabilitatea în vederea îndeplinirii activității conferinței între sesiuni. Acești slujbași dau socoteală conferinței ca întreg și nu vreunei biserici locale.

Comitetul executiv al conferinței – Membrii comitetului executiv al conferinței sunt aleși pentru a reprezenta lucrarea din întregul teritoriu al conferinței și nu doar pentru o biserică locală, un district sau o instituție. Fiecare membru trebuie să ajute la promovarea tuturor intereselor lucrării în toate zonele câmpului și să ia decizii numai după o analiză atentă și cu rugăciune. Hotărârile comitetului nu trebuie să fie controlate sau influențate de vreo biserică, de vreun grup sau de vreun individ.

Serviciile și adunările bisericii

Principii generale

Apostolul Ioan afirmă că „închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl” (Ioan 4:23).

„Deși Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de mâini omenești, El onorează cu prezența Sa adunările copiilor Săi. El a promis că atunci când ei se adună să-L caute, să-și recunoască păcatele și să se roage unul pentru altul, Se va întâlni cu ei prin Duhul Sfânt. Dar cei care se adună să se închine Lui trebuie să îndepărteze din viața lor orice lucru rău. Dacă nu se închină în duh și în adevăr și în frumusețea sfințeniei Sale, venirea lor laolaltă nu va fi de niciun folos.” (*Profeți și regi*, p. 50)

Scopul serviciilor și adunărilor bisericii – Scopul tuturor serviciilor și adunărilor bisericii este acela de a-I aduce închinare lui Dumnezeu pentru lucrarea Sa creatoare și pentru beneficiile mântuirii oferite de El; de a înțelege Cuvântul Său, învățăturile Sale și planurile Sale; de a avea părtășie unii cu alții în credință și iubire; de a mărturisi despre credința noastră în jertfa ispășitoare a lui Hristos de pe cruce și de a învăța cum să împlinim Marea Trimitere a Evangheliei de a face ucenici în toată lumea (Matei 28:19,20).

Respect pentru casa de închinare – „Pentru sufletul umil și credincios, casa lui Dumnezeu de pe pământ este poarta cerului. Cântarea de laudă, rugăciunea, cuvintele rostite de reprezentanții

lui Hristos sunt mijloacele rânduite de Dumnezeu pentru a pregăti un popor pentru Biserica de sus, pentru acea închinare măreață, la care nimic întinat nu poate participa.

„Privind la sfințenia sanctuarului pământesc, creștinii pot învăța cum trebuie să considere locul în care Domnul se întâlnește cu poporul Său. [...] Dumnezeu Însuși a dat dispoziții cu privire la serviciul Său, înălțându-l mai presus de tot ce este vremelnic.

Căminul este sanctuarul familiei, iar cămăruța sau un crâng este locul cel mai retras pentru închinarea personală, dar biserica este sanctuarul comunității. Trebuie să existe reguli cu privire la timpul, locul și modul închinării. Nimic din ceea ce este sfânt, nimic din ceea ce privește închinarea la Dumnezeu nu trebuie tratat cu neglijență sau indiferență.” (*Mărturie*, vol. 5, p. 491)

Copiii trebuie învățați să aibă respect – „Părinți, înălțați standardul creștinismului în mintea copiilor voștri; ajutați-i să-L integreze pe Isus în experiența lor zilnică, învățați-i să aibă cel mai profund respect pentru casa Domnului și să înțeleagă că, atunci când pășesc în ea, inimile lor trebuie să fie sensibilizate și copleșite de gânduri ca acestea: «Dumnezeu este prezent aici, aceasta este casa Lui. Trebuie să am gânduri curate și cele mai sfinte motivații. Nu trebuie să am în inimă mândrie, invidie, gelozie, presupuneri rele, ură sau înșelăciune, căci eu vin în prezența Dumnezeului celui sfânt. Aici este locul unde Dumnezeu se întâlnește cu poporul Său și-l binecuvântează. Cel Preaînalt și Sfânt, a cărui locuință este veșnică, privește la mine, îmi cercetează inima și citește cele mai ascunse gânduri și fapte ale vieții mele.»” (*Ibidem*, p. 494)

Bună-cuviință și liniște în casa de închinare – „Când închinătorii pășesc în locul de închinare, trebuie să facă aceasta cu bună-cuviință, mergând fiecare liniștit la locul lui. [...] Conversațiile de rând, șoapta și râsetele nu sunt îngăduite în casa Domnului, nici înainte, nici după serviciul divin. Închinătorii trebuie să fie caracterizați de o evlavie profundă și activă.

Dacă trebuie să aștepte câteva minute până la începerea serviciu lui, credincioșii să păstreze un adevărat spirit de devoțiune prin

meditație tăcută. Să-și înalțe sufletul spre Dumnezeu în rugăciune, ca serviciul de închinare să poată fi o binecuvântare deosebită pentru inima lor și să conducă la convingerea și la convertirea altor suflete. Ei trebuie să-și aducă aminte că acolo sunt prezenți mesageri cerești. [...] Dacă cei care vin în locașul de închinare manifestă un respect adevărat pentru Domnul și dacă păstrează continuu în minte faptul că se află în prezența Lui, atunci va fi o plăcută elocvență în această tăcere. Șoapta, râsul și discuțiile, care sunt nevinovate în altă locuri obișnuite, nu sunt acceptabile în locul unde este adorat Dumnezeu. Mintea trebuie pregătită să audă Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a i se acorda im portanța cuvenită și pentru a impresiona în mod potrivit inima.” (*Ibidem*, p. 492)

Ospitalitatea – „Nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea, au găzduit, fără să știe, pe îngeri” (Evrei 13:2). În fiecare biserică trebuie cultivat un spirit de ospitalitate, un element esențial pentru viața și experiența creștină. Nimic nu este mai ucigător pentru viața spirituală a unei biserici decât o atmosferă rece, formală, care alungă ospitalitatea și părțășia creștină. Trebuie să existe persoane selectate care să aibă misiunea specială de a le ura bun venit vizitatorilor, care pot fi primiți cordial și în timpul serviciilor divine.

Locul muzicii în închinare

Puterea muzicii – „Muzica poate fi o mare putere în slujba binelui; cu toate acestea, nu profităm la maximum de această latură a închinării. În mod general, se cântă din impuls sau pentru a face față unor situații speciale; alteori, cei care cântă sunt lăsați să facă gafe, iar muzica își pierde efectul natural asupra minții celor prezenți. Muzica trebuie să aibă frumusețe, patos și putere. Lăsați ca glasurile voastre să se înalțe în cântări de laudă și de consacrare. Dacă este posibil, folosiți-vă și de muzica instrumentală și faceți ca armonia plină de măreție să se înalțe la Dumnezeu ca o jertfă plăcută.” (*Mărturii*, vol. 4, p. 71)

Cântați cu inima și cu mintea – „În eforturile lor de a-i câștiga pe oameni, solii lui Dumnezeu nu trebuie să urmeze căile lumii. La întâlnirile care au loc, ei nu trebuie să depindă de cântăreți lumești și de manifestări teatrale pentru a trezi interesul. Cum se poate aștepta ca aceia care nu au niciun interes pentru Cuvântul lui Dumnezeu, care n-au citit niciodată Cuvântul Lui cu dorința sinceră de a-i înțelege adevărurile, să cânte cu inima și cu mintea? [...] Cum poate corul ceresc să participe la o cântare care este doar o formalitate? La cântare nu trebuie să participe doar câțiva, ci, ori de câte ori este posibil, să participe întreaga comunitate.” (*Mărturii*, vol. 9, pp. 143–144)

Amvonul nu este o tribună

Biserica nu îi conferă niciunui pastor, prezbiter sau altei persoane dreptul să facă din amvon o tribună pentru apărarea unor puncte de doctrină sau reguli ale bisericii aflate în dispută.

Noua lumină să fie pusă la probă – Membrii care consideră că au o lumină nouă contrară adevărilor deja stabilite ale Bisericii trebuie să ceară sfat de la conducătorii responsabili.

„Există mii de ispite deghizate, pregătite pentru cei care au lumina adevărului, și unica siguranță pentru oricare dintre noi este să nu acceptăm nicio doctrină nouă, nicio interpretare nouă a Scripturii, fără să o prezentăm, întâi, fraților cu experiență. Prezentăți-o înaintea lor într-un spirit umil, dispus să fie învățat și cu rugăciune serioasă; dacă ei nu văd nicio lumină în ea, supuneți-vă judecății lor, căci «prin marele număr al sfetnicilor ai biruința».” (*Mărturii*, vol. 5, p. 293)

Biserica primară a urmat acest plan. Atunci când a apărut o deosebire de păreri asupra unei probleme importante în Antiohia, credincioșii au trimis reprezentanți la Ierusalim, unde problema a fost supusă judecății apostolilor și prezbiterilor. Credincioșii din Antiohia au acceptat decizia acestui consiliu cu bucurie, menținându-se astfel unitatea și iubirea frățească.

Sfatul primit în legătură cu testarea noii lumini nu trebuie privit în niciun caz ca o piedică în calea studierii sârguincioase a Scripturii, ci, mai degrabă, ca o protecție împotriva infiltrării în Biserică a teoriilor false și a doctrinelor greșite. Dumnezeu dorește ca toți copiii Săi să cerceteze cu credincioșie Cuvântul Său pentru a primi lumină și adevăr, dar nu dorește ca ei să fie abătuți de învățături false.

„Noi n-am văzut decât licăririle gloriei divine și ale cunoștinței și înțelepciunii nemărginite, noi am lucrat – cum s-ar spune – la suprafața minei, în timp ce minereul bogat în aur se află în adâncime, ca răsplată a aceluia care va săpa până când îl va găsi. Abatajul trebuie coborât în mină la adâncime tot mai mare, iar rezultatul va fi o comoară de slavă. Printr-o credință corectă, cunoștința divină va deveni cunoștința omenească.” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 113)

„Celui care se află într-o legătură vie cu Soarele Neprihănirii i se descoperă mereu o nouă lumină din Cuvântul lui Dumnezeu. Nimeni să nu ajungă la concluzia că nu mai există niciun adevăr de descoperit. Cel care caută adevărul cu sârguință și cu rugăciune va găsi încă raze prețioase de lumină, care vor răzbate din Cuvântul lui Dumnezeu. Mai există încă multe pietre prețioase risipite care așteaptă să fie adunate pentru a deveni proprietatea poporului rămășiței lui Dumnezeu.” (*Sfaturi pentru lucrarea Școlii de Sabat*, p. 34)

Atunci când, de pe paginile sfinte, strălucește o nouă lumină pentru a-l răsplăti pe căutătorul conștiincios al adevărului, această lumină nu o anulează pe cea veche. În schimb, ea se contopește cu cea veche, făcând-o să crească în putere, cu mai mare strălucire. Așadar, „cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând, până la miezul zilei” (Proverbele 4:18).

Deși trebuie să fie gata să primească orice lumină în progres, copilul lui Dumnezeu nu trebuie să ia în seamă orice voce, oricât de evlavioasă și de plauzibilă ar părea, care l-ar îndepărta de doctrinele fundamentale ale Bibliei.

„Noi nu trebuie să acceptăm cuvintele celor care vin cu un mesaj ce contrazice punctele specifice ale credinței noastre. Ei adună o

mulțime de texte din Scriptură și le îngrămădesc, ca dovezi, în jurul teoriilor susținute. Lucrul acesta s-a făcut în mod repetat în ultimii cincizeci de ani. Deși Scripturile sunt Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie respectate, aplicarea lor ar fi o mare greșeală dacă are ca rezultat înlăturarea unui stâlp din fundamentul pe care Dumnezeu l-a susținut în acești cincizeci de ani. Cel care face o astfel de aplicare nu cunoaște minunata manifestare a Duhului Sfânt, care a dat putere și forță soliilor din trecut, primite de poporul lui Dumnezeu.” (*Counsels to Writers and Editors*, p. 32)

Importanța menținerii unității

Este important să menținem „unirea credinței” (Efeseni 4:13). Este tot atât de important să căutăm tot timpul „să păstrăm unirea Duhului prin legătura păcii” (Efeseni 4:3). O astfel de unitate cere prudență și sfat din partea conducerii Bisericii.

„Dumnezeu conduce un popor afară din lume, pe temelia glorioasă a adevărului veșnic – poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. El îi va disciplina și îi va pregăti pe copiii Săi. Ei nu vor fi în contradicție, unul crezând un lucru, iar altul având credință și vederi cu totul opuse, și fiecare acționând independent de trup. Prin diversitatea darurilor și a slujbelor pe care Dumnezeu le-a dat bisericii, ei vor ajunge cu toții la unitatea credinței. Dacă cineva își are vederile lui despre adevărul biblic, fără să țină seama de opiniile fraților săi, și își justifică acțiunea pretinzând că are dreptul să aibă propriile păreri, iar apoi le impune altora, cum poate el să împlinească astfel rugăciunea lui Hristos? [...]

Deși avem o lucrare personală și o responsabilitate individuală față de Dumnezeu, nu trebuie să ne urmăm propria judecată indiferenți față de părerile și sentimentele fraților noștri. Un astfel de procedeu ar duce la dezordine în biserică. Pastorii au datoria să respecte judecata fraților lor, dar relațiile lor unul cu altul, ca și doctrinele pe care le învață, trebuie să fie testate în lumina legii și a mărturiei. Iar atunci, dacă inimile sunt dispuse să învețe, nu va exista dezbinare între noi. Unii sunt înclinați spre neorânduială, îndepărtându-se de marile puncte de reper ale

credinței. Dar Dumnezeu îi îndeamnă pe slujitorii Lui să fie una în doctrină și spirit.” (*Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pp. 29–30)

Având în vedere aceste lucruri, este evident că amvonul trebuie rezervat predicării adevărilor sfinte ale Cuvântului divin și prezentării planurilor și metodelor Bisericii în vederea înaintării cauzei lui Dumnezeu, și nu expunerii de opinii și vederi personale. (Vezi capitolul 4, secțiunea „Scrisorile de acreditare și autorizare”, și secțiunea anterioară „Amvonul nu este o tribună”.)

Vorbitori autorizați – Doar vorbitorii demni de încredere vor fi invitați la amvon de către pastorul bisericii locale, în armonie cu îndrumările date de conferință. (Vezi capitolul *Termenii folosiți în Manualul Bisericii*, p. 18.) Prezbiterii locali sau comitetul bisericii pot invita, de asemenea, vorbitori, în consultare cu pastorul și în armonie cu îndrumările conferinței. Persoanele care nu mai sunt membri sau care se află sub disciplina bisericii nu ar trebui să aibă acces la amvon.

Sunt situații când se permite ca persoane oficiale sau conducători civili să se adreseze adunării, dar oricare alte persoane nu vor fi acceptate la amvon decât cu permisiunea conferinței. Fiecare prezbiter, pastor și președinte de conferință trebuie să vegheze ca această regulă să fie aplicată. (Vezi capitolul 4, secțiunea „Scrisorile de acreditare și autorizare”, și secțiunea anterioară, „Amvonul nu este o tribună”.)

Școala de Sabat și serviciile divine

Școala de Sabat – Școala de Sabat, unul dintre cele mai importante servicii divine, este de fapt „biserica la studiu”. În fiecare Sabat, membrii noștri și mii de prieteni interesați se întâlnesc la Școala de Sabat pentru a studia Cuvântul lui Dumnezeu în mod sistematic. Toți membrii bisericii trebuie încurajați să participe la Școala de Sabat și să invite vizitatori.

Fiecare Școală de Sabat ar trebui să ofere programe corespunzătoare fiecărei vârste. Materiale și resurse au fost concepute special

În acest sens și sunt puse la dispoziție de către conferință, uniune și diviziune.

Școala de Sabat trebuie să încurajeze activități misionare locale și mondiale, colectele pentru misiune și alocarea unui timp special pentru studiul Bibliei. (Vezi Note pentru capitolul 11, #1.)

Anunțurile și promovarea departamentelor – Ar trebui să se acorde multă atenție duratei și caracterului anunțurilor și promovării departamentelor în timpul serviciilor divine din Sabat. Dacă ele se referă la probleme care nu au nicio legătură cu închinarea din Sabat sau cu activitatea bisericii, pastorii și slujbașii bisericii le vor evita, menținând chiar și în această privință adevăratul spirit de închinare și de respectare a Sabatului.

Multe biserici tipăresc buletine de informare conținând desfășurarea serviciilor divine, care includ și anunțurile săptămânii. Acolo unde se procedează astfel, nu mai este nevoie de anunțuri verbale. Când nu se poate tipări un buletin, multe biserici aleg să facă anunțurile înainte de începerea serviciului divin. (Vezi Note pentru capitolul 11, #2.)

De asemenea, trebuie să li se acorde o atenție cuvenită diferitelor departamente ale bisericii pentru a-și promova programele, dar trebuie manifestată mare grijă pentru a se asigura timpul necesar pentru studiu și predicare a Cuvântului lui Dumnezeu.

Serviciul de închinare – Serviciul de închinare din Sabat este cel mai important dintre toate adunările bisericii. Astfel, membrii se întâlnesc săptămânal pentru a se uni în închinare către Dumnezeu, cu un spirit de laudă și de mulțumire, pentru a asculta Cuvântul Lui, pentru a primi putere și har ca să ducă luptele vieții și pentru a afla voia lui Dumnezeu în ceea ce privește lucrarea de câștigare de suflete. Întregul serviciu de închinare trebuie să se caracterizeze prin respect, simplitate și punctualitate.

Nevoia de pricepere, studiu și planificare – „Nu este oare de datoria ta să folosești priceperea, studiul și planificarea în coordo-

narea întâlnirilor religioase – cum ar trebui ele să fie conduse în așa fel încât să aducă cel mai mare bine și să lase cea mai bună impresie asupra participanților?” (*Review and Herald*, 14 aprilie 1885)

„Dumnezeul nostru este un Tată plin de bunătate și de milă. Slujirea adusă Lui nu trebuie să fie privită ca fiind o acțiune ce aduce întristare și descurajare sufletului. Trebuie să fie o plăcere să ne închinăm Domnului și să luăm parte la lucrarea Lui. [...] Hristos, și El răstignit, ar trebui să fie tema contemplației, a conversației și a celor mai îmbucurătoare emoții. [...] Când ne exprimăm recunoștința, slujirea noastră se aseamănă cu adorarea oștilor cerești. «Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește» (Psalmii 50:23). Să venim deci înaintea Creatorului nostru cu bucurie și reverență, cu «mulțumiri și cântări de laudă» (Isaia 51:3).” (*Calea către Hristos*, pp. 103–104)

Programul serviciului divin – Serviciul de închinare din Sabat dimineată are două părți importante: răspunsul adunării în laudă și adorare, exprimate prin cântare, rugăciune și daruri, și apoi mesajul din Cuvântul lui Dumnezeu. (Vezi Note pentru capitolul 11, #3.)

Nu există un program fix sau o ordine prestabilită pentru serviciul de închinare publică. De obicei, un program scurt este mai potrivit cu adevăratul spirit de închinare. Se recomandă evitarea introducerilor lungi. Punctele din deschidere nu ar trebui să consume timpul necesar predicării Cuvântului lui Dumnezeu. (Pentru modelele serviciului de închinare sugerate, vezi Note pentru capitolul 11, #2.)

Serviciile divine misionare ale bisericii – În general, primul Sabat din lună este rezervat lucrării misionare. Serviciul de închinare din acest Sabat se concentrează asupra evanghelizării laice și asupra planurilor pentru activități ale diferitelor departamente. „Dumnezeu le-a încredințat mâinilor noastre o lucrare deosebit de sfântă și avem nevoie să ne întâlnim pentru a primi învățătură, ca să fim pregătiți să îndeplinim lucrarea Lui” (*Mărturii*, vol. 6, p. 32). (Vezi Note pentru capitolul 11, #4.)

Rugăciunea publică – „Hristos a imprimat în mintea ucenicilor Săi ideea că rugăciunea lor trebuie să fie scurtă, exprimând exact ceea ce doresc și nimic mai mult... Un minut sau două minute sunt suficiente pentru o rugăciune obișnuită.” (*Mărturii*, vol. 2, p. 581)

„Cei care se roagă sau vorbesc în public să pronunțe corect cuvintele, iar tonul vocii să fie clar, distinct și echilibrat. Dacă este înălțată cum se cuvine, rugăciunea este o mare putere spre bine. Ea este unul dintre mijloacele folosite de Domnul pentru a le transmite oamenilor comorile prețioase ale adevărului. [...] Fie ca poporul lui Dumnezeu să învețe să vorbească și să se roage într-un mod care să reprezinte așa cum se cuvine marile adevăruri pe care le are. Mărturiile date și rugăciunile rostite să fie clare și distincte. În felul acesta, Dumnezeu va fi glorificat.” (*Mărturii*, vol. 6, p. 382)

Distribuirea de literatură în Sabat – În general, Sabatul constituie ocazia în care secretarul Departamentului Lucrarea Personală pune la dispoziția membrilor literatură. Trebuie să se evite metodele discutabile, care tind să abată atenția membrilor de la adevărata închinare și reverență.

Serviciul Cinei Domnului

În Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, serviciul Cinei Domnului este celebrat, în mod obișnuit, o dată pe trimestru. El include ceremonia spălării picioarelor, urmată de Cina Domnului. Ar trebui să fie cel mai sfânt serviciu divin și o ocazie de bucurie pentru adunare, pentru pastor și prezbiteri. Sfânta Cină are loc de obicei în timpul serviciului divin de închinare, dar poate fi programată și în altă ocazie.

Ceremonia spălării picioarelor – „Acum, după ce a spălat picioarele ucenicilor, El a zis: «Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu.» Prin cuvintele acestea, Hristos nu doar a recomandat practica ospitalității. El avea în vedere mai mult decât simpla spălare a picioarelor oaspeților de praful drumului. Hristos institua aici un serviciu religios. Prin exemplul Domnului, [...] cere-

monia aceasta a umilinței a devenit un ritual consacrat. Urma să fie respectată de ucenici pentru păstrarea în memorie pentru totdeauna a învățăturii Lui despre umilință și slujire.

Această orânduire a fost instituită de Hristos ca o pregătire pentru Cina Domnului. Câtă vreme se cultivă mândria, discordia și lupta pentru întâietate, inima nu poate să intre în comuniune cu Hristos. Noi nu suntem pregătiți să primim împărtășirea cu trupul și sângele Lui. De aceea, Hristos a rânduit ca întâi să se celebreze umilința Sa.” (*Viața lui Iisus*, p. 650)

Prin actul spălării picioarelor ucenicilor, Hristos a realizat o curățire mai profundă, aceea a spălării inimii de pata păcatului. Cei care iau parte la acest act se simt nevrednici să primească simbolurile sfinte, înainte de a fi experimentat curățirea care îi face „curați de tot” (Ioan 13:10). Isus dorea să îndepărteze prin spălare „înstrăinarea, gelozia și mândria din inima lor. [...] Mândria și interesul egoist creează disensiune și ură, dar Isus a îndepărtat toate acestea prin spălare. [...] Privind la ei, Isus putea să zică: «Voi sunteți curați.»” (*Ibidem*, p. 646)

Experiența spirituală, care constituie esența ceremoniei spălării picioarelor, transformă un obicei comun într-un serviciu sfânt. Transmite o solie de iertare, de acceptare, de siguranță și de solidaritate, în primul rând dinspre Hristos spre credincios, dar și între credincioși. Această solie își găsește expresia printr-o atmosferă de umilință.

Cina Domnului – Îngerii declară că Isus, Răscumpărătorul lumii, este sfânt. Ca atare și simbolurile ce reprezintă trupul și sângele Său sunt sfinte. Întrucât Însuși Domnul a ales aceste simboluri profund semnificative – al pâinii nedospite și al rodului viței nefermentat – și a folosit cel mai simplu mijloc de spălare a picioarelor ucenicilor, trebuie să se manifeste o mare rețineră în ceea ce privește introducerea de simboluri și mijloace alternative (decât în condiții de necesitate extremă), pentru a nu se pierde semnificația originală a serviciului divin. Tot astfel trebuie să se acorde atenție programului Cinei Domnului și rolurilor împământenite ale pastorului, prez-

biterilor, diaconilor și diaconeselor, ca nu cumva o înlocuire sau o inovație să aibă tendința de a face din ceva sfânt ceva profan.

Serviciul Cinei Domnului este la fel de sfânt astăzi ca și atunci când a fost instituit de Isus Hristos. El este încă prezent când se celebrează această rânduială sfântă. „La aceste ocazii rânduite de El Însuși, Hristos Se întâlnește cu poporul Său și îi dă putere prin prezența Sa.” (*Viața lui Iisus*, p. 656)

Pâinea nedospită și vinul nefermentat (sucul de struguri) – „Hristos Se află încă la masa pe care s-a împărțit Cina pascală. Pâinile nedospite folosite la Paște sunt în fața Sa. Vinul pascal, neatins de ferment, se află pe masă. Hristos folosește aceste simboluri pentru a reprezenta jertfa Sa fără pată. Niciun lucru stricat prin fermentare, simbol al păcatului și al morții, nu ar putea să reprezinte «Mielul fără cusur și fără prihană» (1 Petru 1:19).” (*Ibidem*, p. 653)

Nici vinul și nici pâinea nu conțineau vreun agent de fermentație, deoarece în seara primei zile a Paștelui evreiesc tot aluatul sau fermentul era îndepărtat din locuințele lor (Exodul 12:15,19; 13:7). De aceea, doar suc de struguri și pâinea nedospită sunt corespunzătoare pentru a fi folosite la Cina Domnului și ar trebui acordată o atenție deosebită procurării acestora. În regiunile izolate ale lumii, unde nu se găsește suc sau concentrat de struguri sau de stafide, conferința va oferi sfat și ajutor în această privință.

Un memorial al răstignirii – „Când primim pâinea și vinul, care simbolizează trupul frânt al lui Hristos și sângele Lui vărsat, participăm, cu ajutorul imaginației, la scena Cinei Domnului din camera de sus. Ne imaginăm că trecem prin grădina sfințită de agonia Celui care a purtat păcatele lumii. Suntem martori la lupta prin care a fost obținută împăcarea noastră cu Dumnezeu. Hristos ne este arătat ca răstignit între noi.” (*Viața lui Iisus*, p. 661)

O proclamare a celei de a doua veniri – „Serviciul Cinei Domnului arată spre a doua venire a lui Hristos. El a fost destinat să păstreze vie în mintea ucenicilor tocmai această speranță. Ori de câte ori se

întâlneau pentru a comemora moartea Lui, își aminteau cum El «a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat zicând: 'Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. Vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu.'» În necazul lor, ei au găsit mângâiere în speranța că El va reveni. De o valoare inexprimabilă a fost pentru ei gândul: «Ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta vestiți moartea Domnului până va veni El» (1 Corinteni 11:26)." (*Viața lui Iisus*, p. 659)

Anunțarea serviciului Cinei Domnului – Cina Domnului poate fi inclusă ca parte a oricărui serviciu creștin de închinare. Totuși, pentru a sublinia în mod corespunzător importanța acestui serviciu și pentru a face posibilă participarea cât mai multor membri, Cina Domnului face parte, de obicei, din serviciul de închinare din penultimul Sabat al unui trimestru.

Serviciul Sfintei Cine trebuie anunțat cu un Sabat înainte, atrăgându-se atenția asupra importanței lui, pentru ca toți membrii să-și poată pregăti inima și să se rezolve orice neînțelegere ar avea unii cu alții. Astfel, când se vor apropia de masa Domnului, în următorul Sabat, participarea va aduce binecuvântările așteptate. Cei ce n-au fost prezenți la anunț vor fi și ei invitați să participe.

Organizarea serviciului Cinei Domnului – Durata serviciului de închinare – Timpul nu este cel mai important factor în planificarea acestui serviciu de închinare. Totuși participarea poate fi îmbunătățită și impactul spiritual poate fi sporit prin: (1) eliminarea tuturor activităților neesențiale din serviciul de închinare din această zi deosebită; (2) evitarea întârzierilor înainte și după spălarea picioarelor; (3) aranjarea de către diaconese a simbolurilor sfinte pe masa părtășiei cu suficient timp înainte de începerea Cinei Domnului.

Introducerea – Partea introductivă a serviciului trebuie să fie scurtă, cuprinzând numai câteva anunțuri succinte, o cântare,

o rugăciune, strângerea darurilor și o predică scurtă, înaintea despărțirii pentru spălarea picioarelor și a revenirii în sală pentru Cina Domnului.

Spălarea picioarelor – Fiecare biserică trebuie să aibă un plan pentru a face față nevoilor membrilor pentru serviciul spălării picioarelor. (Vezi Note pentru capitolul 11, #5.)

Pâinea și vinul – După spălarea picioarelor, biserica se unește din nou pentru a se împărtăși cu pâinea și vinul. (Vezi Note pentru capitolul 11, #6.)

Celebrarea Cinei Domnului – Cina Domnului trebuie să fie întotdeauna o experiență solemnă, dar niciodată sumbră. Greșelile au fost îndepărtate, păcatele au fost iertate și credința reafirmată. Este deci o ocazie de sărbătoare. Muzica să fie luminoasă și plină de bucurie. Serviciul de închinare se poate încheia energic, cu un punct muzical sau cu intonarea unui imn de către întreaga adunare, după care urmează despărțirea.

La părăsirea sălii, adesea se face o colectă pentru săraci.

După terminarea programului, diaconii și diaconesele strâng masa, adună paharele și se îngrijesc cu mult respect de pâinea și vinul rămase după Cină (pâinea va fi arsă sau îngropată, iar mustul va fi vărsat la rădăcina unei vițe-de-vie sau a unui copac). În niciun caz aceste simboluri nu vor fi consumate sau redăte consumării obișnuite.

Cine poate participa – Biserica practică Cina Domnului deschisă. Toți cei care și-au predat viața Mântuitorului lor pot să ia parte la aceasta. Copiii învață semnificația Sfintei Cine privind la ceilalți participanți. După ce vor primi instruirea necesară în clasele de botez și se vor preda pe ei înșiși prin botez lui Isus, vor fi astfel pregătiți să ia și ei parte la acest serviciu.

„Exemplul lui Hristos interzice exclusivismul la Cina Domnului. Este adevărat că păcatul cunoscut îl exclude pe cel vinovat. Lucrul acesta este învățat în mod clar de Duhul Sfânt (1 Corinteni 5:11). Dar, dincolo de aceasta, nimeni nu trebuie să judece. Dumnezeu nu a lăsat la latitudinea oamenilor să spună cine să ia parte la asemenea ocazii. Căci cine poate să cunoască inima omului? Cine poate

deosebi neghina de grâu? «Fiecare să se cerceteze pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta». Căci «oricine mănâncă pâinea aceasta și bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat de trupul și sângele Domnului. Căci cine mănâncă și bea își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului» (1 Corinteni 11:27-29). [...] Pot veni în biserică persoane care nu sunt cu toată inima slujitori ai adevărului și ai sfințeniei, dar care ar dori să ia parte la actul sfânt. Să nu fie opriți. Sunt de față martori care erau și atunci când Isus a spălat picioarele ucenicilor și ale lui Iuda. Scena este privită de ochi mai presus de cei pământești.” (*Viața lui Isus*, p. 656)

Fiecare membru trebuie să participe – „Nimeni nu trebuie să se excludă de la Cina Domnului motivând că sunt de față persoane nevrednice. Fiecare ucenic este chemat să participe în mod public la Cina Domnului și să dea astfel mărturie că primește pe Hristos ca Mântuitor personal. La aceste ocazii rânduite de El Însuși, Hristos Se întâlnește cu poporul Său și îi dă putere prin prezența Sa. Este posibil ca această ceremonie să fie îndeplinită chiar de inimi și mâini nevrednice, totuși Hristos este acolo pentru a le sluji copiilor Săi. Toți cei care vin având credință în El vor fi binecuvântați din plin. Toți cei care neglijează aceste privilegii divine vor avea de pierdut. Despre ei se poate spune pe drept: «Voi sunteți curați, dar nu toți.»” (*Ibidem*, p. 656)

Cine poate conduce serviciul Cinei Domnului – Serviciul Cinei Domnului trebuie să fie condus de un pastor hirotonit sau de un prezbiter hirotonit. Diaconii sau diaconesele, chiar dacă sunt hirotoniți, nu pot conduce serviciul.

Serviciul Cinei Domnului pentru cei care nu pot participa – Pot fi membri ai bisericii în stare de boală sau care nu pot veni, din alte motive, la Cina Domnului. Atunci pastorul sau prezbiterul, dacă e posibil însoțit și ajutat de diacon sau diaconesă, poate conduce un serviciu special în casa acestora.

Adunarea de rugăciune

Adunările de rugăciune ar trebui să fie interesante – „Adunările de rugăciune ar trebui să fie cele mai interesante adunări, dar adesea sunt gestionate deficitar. Mulți participă la serviciul de predică, dar neglijează întâlnirile de rugăciune. Trebuie să medităm la acest aspect. Să se ceară înțelepciune de la Dumnezeu și să fie făcute planuri pentru organizarea acestor întâlniri în așa fel încât ele să fie interesante și atrăgătoare. Oamenii flămânez după Pâinea vieții. Dacă o vor găsi la adunările de rugăciune, vor merge acolo să o primească.

Cuvântările și rugăciunile lungi și obositoare nu-și au locul nicăieri, cu atât mai mult în adunările publice [de rugăciune]. Celor care sunt îndrăzneți și pregătiți oricând să vorbească li se permite să împiedice mărturia celor timizi și retrași. În general, cei care sunt cei mai superficiali au cel mai mult de vorbit. Rugăciunile lor sunt lungi și mecanice. Ei îi obosesc pe îngeri și pe oamenii care-i ascultă. Rugăciunile noastre trebuie să fie scurte și direct la subiect. Cererile lungi și obositoare să fie păstrate pentru cămăruță, dacă cineva dorește să înalțe asemenea rugăciuni. Permiteți-I Duhului lui Dumnezeu să intre în inimile voastre și El va îndepărta de acolo tot formalismul sec.” (*Mărturii*, vol. 4, pp. 70–71)

Trebuie depuse eforturi mai mult decât cele obișnuite pentru asigurarea bunului mers al unei adunări de rugăciune. Aceasta ar trebui să înceapă la timp, chiar dacă sunt prezente doar două sau trei persoane. Pe parcursul a 15 până la 20 de minute va fi un scurt studiu al Scripturii sau o prezentare din Spiritul Profetic, după care vor urma rugăciuni, experiențe personale și o rugăciune de închidere. Diversificați programul de la o săptămână la alta.

Dacă membrii nu se pot întâlni la locul obișnuit pentru rugăciune, întâlnirile în familii se dovedesc a fi o mare binecuvântare pentru toți participanții.

Adunările administrative

Biserica locală funcționează conform unor roluri bine stabilite în cadrul structurii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. În contextul acestor roluri, adunarea administrativă este autoritatea de conducere a bisericii locale (vezi capitolul 3, secțiunea „Organizarea actuală a Bisericii”). Membrii cu drepturi depline sunt încurajați să participe și au dreptul să voteze. Un membru pus sub cenzură nu are voie să-și exprime părerea și nici să voteze.

Adunările administrative ar trebui organizate cel puțin o dată pe an. Pastorul sau comitetul, după consultarea cu pastorul și având sprijinul acestuia, convoacă adunarea. Adunările administrative ar trebui să fie anunțate cu o săptămână sau două înainte, la serviciul divin principal din Sabat, oferindu-se detalii cu privire la timpul și locul de desfășurare. Pastorul, un prezbiter desemnat de pastor sau, în unele cazuri, președintele conferinței sau cel desemnat de el este conducătorul adunării administrative.

Fiecare biserică decide ce număr de membri va reprezenta cvo-
rumul pentru adunările administrative viitoare.

Voturile prin procură sau prin corespondență nu sunt admise.

Problemele importante trebuie hotărâte la o adunare adminis-
trativă obișnuită sau specială.

Adunarea administrativă are autoritate asupra comitetului bi-
sericii și îi poate delega comitetului anumite responsabilități, pe
lângă cele deja existente în *Manualul Bisericii* (vezi secțiunea urmă-
toare).

Agenda adunării administrative ar trebui să includă rapoarte
de activitate a bisericii. Cel puțin o dată pe an, agenda ar trebui să
conțină rapoarte cu privire la activități ale bisericii. Pe baza respec-
tivelor rapoarte, ar trebui supusă pentru aprobare o propunere de
plan de acțiune și un buget pentru următorul an. Când este posibil,
rapoartele și planurile pentru anul următor ar trebui prezentate în
scris. (Vezi Note pentru capitolul 11, #7.)

Pentru a menține un spirit de cooperare între biserica locală și
conferință, biserica va cere sfat de la slujbașii conferinței în toate
chestiunile importante.

Slujbașii de la conferință și de la uniune (președintele, secretarul și trezorerierul) sau persoane desemnate de ei pot participa fără vot (cu excepția cazului în care le-a fost conferit acest drept de către biserică) la orice adunare administrativă a oricărei biserici locale din cadrul teritoriului lor. Măsura de a-i oferi dreptul de vot nu este necesară, dacă respectivul slujbaș este membru al respectivei biserici.

Comitetul bisericii și întrunirile lui

Definiție și funcție – Fiecare biserică trebuie să aibă un comitet care să funcționeze și ai cărui membri au fost aleși în timpul unei adunări administrative. Preocuparea sa primordială trebuie să fie un plan activ de ucenicie, care include atât hrănirea spirituală a bisericii cât și lucrarea de plănuire și stimulare a evanghelizării în toate fazele ei.

Responsabilitățile comitetului bisericii includ:

1. Un plan activ de ucenicie.
2. Evanghelizarea în toate fazele ei.
3. Hrănirea spirituală și îndrumarea membrilor.
4. Păstrarea purității doctrinei.
5. Promovarea standardelor creștine.
6. Recomandarea schimbărilor în privința calității de membru.
7. Supravegherea finanțelor bisericii.
8. Protejarea bunurilor bisericii și grija față de ele.
9. Coordonarea departamentelor bisericii.

Marea Trimitere pentru Evanghelie rostită de Isus ne spune că acțiunea de a face ucenici, care include botezul și învățarea, reprezintă funcția principală a bisericii (Matei 28:18-20). Așadar, aceasta este și prima funcție a comitetului bisericii, care acționează în calitate de organ principal al bisericii locale. Atunci când comitetul își dedică prioritar interesul și cele mai mari energii în vederea implicării tuturor membrilor proclamarea Evangheliei și în facerea de ucenici, cele mai multe probleme din biserică sunt aplanate sau prevenite și o influență puternică, pozitivă se va simți în viața spirituală și în creșterea membrilor.

Hrănirea spirituală – Dragostea lui Hristos pentru biserică trebuie să fie manifestată în cadrul bisericii de către urmașii Săi. Adevărata ucenicie ține nu doar de predarea unor învățături biblice (Matei 28:20), ci și de un angajament plin de pasiune în iubirea necondiționată a semenilor noștri de credință. Acesta a fost miezul mesajului lui Hristos către ucenicii Săi atunci când în fața Lui se afla crucea (Ioan 15:9-13). Porunca lui Hristos pentru ei ni se aplică și nouă: și anume «să ne iubim unii pe alții». Perspectiva pătrunzătoare a lui Ellen G. White în cadrul acestei scene istorice este încă vitală pentru noi: «Această dragoste este dovada uceniciei lor.» (*Viața lui Iisus*, pp. 677-678)

Ca atare, unul dintre principalele roluri ale comitetului este acela de a se asigura că membrii sunt hrăniți și călăuziți într-o relație personală și dinamică cu Isus Hristos.

Formarea de ucenici – Misiunea Bisericii este să facă ucenici ai lui Isus Hristos, care trăiesc ca martori ai Săi iubitori și să proclame tuturor oamenilor Evanghelia veșnică a soliilor celor trei îngeri, pregătindu-se pentru întoarcerea Sa în curând (Matei 28:18-20, Faptele apostolilor 1:8; Apocalipsa 14:6-12). Scopul Bisericii, ca trup al lui Hristos, este acela de a-și conduce în mod voit membrii către ucenicie, astfel încât ei să continue să aibă o relație activă și roditoare cu Hristos și cu Biserica Sa.

Formarea de ucenici se bazează pe o relație continuă cu Isus, pe tot parcursul vieții. Credinciosul își ia angajamentul să „rămână în Hristos” (Ioan 15:8), să se instruiască pentru a ajunge la o ucenicie roditoare prin împărtășirea lui Isus și altora, ca și prin conducerea altor membri astfel încât și ei să fie ucenici credincioși.

Biserica, luată individual, dar și colectiv, are o parte de responsabilitate în a se asigura că fiecare membru al bisericii rămâne parte a trupului lui Hristos.

Membrii comitetului – Comitetul este ales de către membri cu ocazia alegerilor generale ale slujbașilor din comunitate (vezi capitolul 9, secțiunile „Calități generale” și „Durata mandatului”). Pe lângă pastorii numiți de conferință, biserica locală trebuie să aleagă un comitet reprezentativ din care să facă parte următorii slujbași:

Prezbiter/prezbiteri/conducător de biserică
Prim-diacon
Prim-diaconesă
Casier
Secretar
Responsabil cu evidența celor interesați de doctrina Bisericii
Responsabil al Departamentului Servicii Sociale, sau Societatea „Tabita”
Responsabil Asociația Bărbaților Adventiști
Responsabil Departamentul Oportunități de Slujire Adventiste
Asociația Tinerilor Adventiști
Responsabil Clubul Licuricilor
Responsabil Clubul Companionilor
Responsabil Clubul Exploratorilor
Responsabil/coordonator Departamentul Slujirea în Campusuri
Publice
Lider de tineret
Coordonator Școala biblică
Responsabil Departamentul Copii
Coordonator al lucrării muzicale
Președinte sau secretar al Departamentului Comunicare
Responsabil Departamentul Educație, directorul școlii sau profesorul principal
Responsabil Departamentul Familie
Responsabil Departamentul Sănătate
Responsabil Asociația pentru Familie și Școală
Responsabil și secretar Departamentul Lucrarea Personală
Responsabil Departamentul Publicații
Responsabil Departamentul Libertate Religioasă
Diriginte Școala de Sabat
Responsabil Departamentul Administrarea Creștină a Vieții
Responsabilă Departamentul Misiunea Femeii

În unele cazuri, în funcție de numărul de membri ai bisericii, comitetul poate să nu fie alcătuit din toți cei din lista de mai sus sau poate adăuga membri suplimentari. Nu este obligatoriu să fie

ocupate toate funcțiile din listă; se pot adăuga și funcții noi. Pastorul numit de către conferință să slujească biserica va fi întotdeauna membru al comitetului.

Slujbașii – Președintele comitetului bisericii este pastorul numit de către conferință să slujească acea biserică. Dacă pastorul preferă să nu acționeze în această calitate sau nu poate să fie prezent, poate face demersurile pentru ca un prezbiter să prezideze în locul său.

Secretarul bisericii servește ca secretar al comitetului și răspunde de păstrarea proceselor-verbale ale întrunirilor comitetului.

Întrunirile comitetului – Întrucât activitatea comitetului bisericii este vitală pentru viața, sănătatea și creșterea bisericii, se recomandă ca el să se întrunească cel puțin o dată pe lună sau mai des, dacă e nevoie. Este bine să se fixeze întâlnirea lunară în aceeași zi și în aceeași săptămână.

Întâlnirea comitetului este anunțată la serviciul de închinare obișnuit din Sabat și toți membrii comitetului sunt solicitați să participe la fiecare întrunire.

Fiecare biserică trebuie să hotărască la una din adunările ei administrative obișnuite numărul de membri din comitet care trebuie să fie prezenți la o ședință pentru a se constitui un cvorum.

Acolo unde legea locală permite, membrii comitetului pot să participe la întrunirile de comitet prin intermediul unei conferințe electronice sau a unor mijloace de comunicare similare prin intermediul cărora toate persoanele participante să se audă concomitent, iar participarea prin astfel de mijloace va constitui prezență personală la o astfel de adunare.

Nu se acceptă voturi prin procură sau scrisoare.

Activitatea comitetului – Comitetul este responsabil:

1. Să se asigure că există un plan activ, în derulare, de ucenicie, care include atât hrănirea spirituală, cât și activități misionare. Aceasta este cea mai importantă chestiune în atenția comitetului.

2. Să studieze listele de membri și să inițieze planuri pentru re-conectarea (recâștigarea) membrilor care s-au despărțit de biserică.

3. Să instruiască conducerea bisericii cu privire la modul în care să se încurajeze creșterea spirituală planificată a acestora și a celorlalți membri.

4. Să facă acțiuni de evanghelizare, acțiuni misionare în teritoriul bisericii. O dată pe trimestru, întreaga întrunire a comitetului ar trebui să fie dedicată planurilor de evanghelizare. Comitetul va studia recomandările conferinței pentru programele și metodele evanghelistice și aplicarea lor la nivel local. Pastorul și comitetul vor iniția și dezvolta planuri pentru campaniile de evanghelizare publică.

5. Să coordoneze programele misionare ale tuturor departamentelor, deși fiecare departament își dezvoltă planurile de misiune în propria sferă de activitate. Pentru a evita suprapunerea programelor și concurența în atragerea voluntarilor, și pentru a se obține beneficii maxime, planificarea este esențială. Înainte de a-și aplica și anunța planurile pentru oricare program, fiecare departament trebuie să le supună spre aprobare comitetului bisericii. Departamentele raportează totodată comitetului bisericii progresul și rezultatele programelor misionare. Comitetul le poate sugera departamentelor în ce fel pot contribui programele lor la pregătirea, coordonarea și lucrarea de consolidare a unei campanii publice de evanghelizare.

6. Să încurajeze și să sprijine Departamentul Lucrarea Personală, în vederea implicării tuturor membrilor și a copiilor într-o formă de slujire misionară. Se vor organiza cursuri de instruire pentru diferitele domenii ale lucrării misionare.

7. Să încurajeze responsabilul cu evidența celor interesați de doctrina bisericii ca acesta să se asigure că orice persoană care manifestă interes să fie imediat și personal asistată de un membru laic desemnat.

8. Să încurajeze fiecare departament pentru a prezenta un raport, cel puțin o dată pe trimestru, comitetului, iar membrilor bisericii cu ocazia adunării administrative sau a întâlnirilor din Sabat, cu privire la hrănirea spirituală și evanghelizare.

9. Să primească rapoarte în mod regulat. Comitetul trebuie să aibă în vedere problemele administrative ale bisericii și să primească

că în mod regulat rapoarte de la casier privind situația financiară. Comitetul trebuie să analizeze registrul bisericii și să se intereseze de starea spirituală a tuturor membrilor, asigurându-se că toți cei bolnavi, descurajați sau cei care nu mai frecventează biserica sunt vizitați. Ceilalți slujbași vor prezenta periodic rapoarte.

10. Să promoveze educația adventistă.

Subcomitetele – Comitetul bisericii să nu permită niciunei alte preocupări să împiedice planificarea pentru evanghelizare. Dacă alte preocupări consumă prea mult timp, comitetul poate desemna subcomitete pentru a se îngriji de domenii specifice ale bisericii, cum ar fi finanțele sau proiectele de construcție. Astfel de subcomitete vor face recomandări comitetului bisericii. (Vezi Note pentru capitolul 11, #8.)

Comitetul financiar

Fiecare biserică ar trebui să aibă o planificare bugetară. La baza ei ar trebui să fie dorința de misiune, să fie o planificare consultativă lărgită, un plan de buget făcut cu o structură de comitet care poate oferi un raport detaliat al situației financiare planificate și a bugetului. În unele cazuri, aceasta poate lua forma unui comitet financiar. În alte cazuri, în bisericile mici, procesul poate fi gestionat direct de către comitetul bisericii. Dacă biserica stabilește un comitet separat pentru scopul acesta, responsabilitățile ar trebui să includă o verificare a solicitărilor de la buget și a operațiunilor bugetare anuale, dar și o verificare a poziției financiare a bisericii așa cum apare reflectată în declarațiile financiare. Aprobarea bugetului și verificarea declarațiilor financiare va lua forma unei recomandări adresate comitetului bisericii și mai departe adunării administrative a bisericii pentru a fi supusă votului.

Întrunirile comitetului școlar

În bisericile în care există o unitate de învățământ, activitatea acesteia este, de obicei, supravegheată de un comitet al școlii bi-

sericii. Biserica alege un președinte, care prezidează întâlnirile acestui comitet, și un secretar, care va păstra procesele-verbale ale ședințelor și hotărârilor de comitet. Acest comitet se va întruni regulat. Întâlniri speciale vor putea fi convocate de către președinte. Unele biserici preferă ca această funcție să fie îndeplinită de comitetul bisericii sau de un subcomitet al acestuia.

Întrunirile Asociației pentru Familie și Școală

Asociația pentru Familie și Școală se întrunește o dată pe lună și coordonează activitățile care țin de școală, familie și biserică. Se va acorda atenție educării părinților, precum și susținerii școlii în obținerea resurselor necesare, cum ar fi: reprezentanți ai părinților, cărți, materiale și echipamente didactice. Materialele concepute pentru activitățile Asociației pentru Familie și Școală sunt puse la dispoziție de Departamentul Educație de la conferință. (Vezi și capitolul 8, secțiunea „Departamentul Educație”).

Întâlnirile de tineret

Responsabilii diferitelor grupe de tineri din biserică trebuie să programeze întruniri regulate în cadrul cărora tinerii bisericii să fie implicați în activități constructive care îi vor apropia mai mult de biserică și îi vor pregăti pentru slujire. (Vezi și capitolul 8, secțiunea „Departamentul Tineret”).

Întâlnirile Asociației Tinerilor Adventiști (companioni și tineri adulți) – Întrunirile Asociației Tinerilor Adventiști trebuie să se desfășoare în mod regulat și să urmărească dezvoltarea trăsăturilor spirituale, mintale, emoționale și fizice ale tinerilor bisericii. De asemenea, aceste întâlniri oferă cadrul pentru interacțiune socială și programe de mărturisire a credinței care vin în susținerea planurilor de câștigare de suflete. (Pentru resurse, vezi Note pentru capitolul 11, #9.)

Întâlnirile tinerilor din cadrul Asociației pentru Slujire în Campusuri Publice – Acolo unde biserica a desemnat un director/coordonator pentru Slujirea în Campusuri Publice, ar trebui să fie organizate întâlniri care să asigure împlinirea nevoilor speciale ale studenților/elevilor din colegii/universități publice în consultare și cu sprijinul Comitetului Departamentului Tineret.

Întrunirile Asociației Juniorilor Adventiști (exploratori și licurici) – Întâlnirile Asociației Juniorilor Adventiști au scopuri similare cu cele ale Asociației Tinerilor Adventiști, doar că implică tinerii juniori. Întâlnirile Clubului Licuricilor oferă programe specializate pentru copii de școală primară gândite pentru a completa și consolida implicarea părinților în primii ani de dezvoltare a copiilor. Întâlnirile Clubului Exploratorilor asigură activități în spații acoperite sau în aer liber, pentru dezvoltarea holistică a copiilor cu vârste între 10 și 15 ani. Întâlnirile și celelalte activități trebuie să fie desfășurate în acord cu planurile conferinței, așa cum sunt ele descrise în manualele cluburilor și în coordonare cu alte activități de tineret sau de familie desfășurate de departamentele respective ale bisericii.

Finanțele

Planul biblic pentru susținerea lucrării lui Dumnezeu are la bază zecimile și darurile poporului Său. Domnul spune: „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea” (Maleahi 3:10). Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a urmat acest plan încă din primele sale zile.

„Prin sistemul zecimilor și al darurilor, Dumnezeu a intenționat să imprime în mintea oamenilor un mare adevăr – că El este izvorul tuturor binecuvântărilor pentru ființele create de El și că Lui i se cuvine recunoștința oamenilor pentru darurile providenței Sale.” (*Patriarhi și profeți*, p. 525)

„Zecimile și darurile aduse lui Dumnezeu sunt o recunoaștere a dreptului Său prin creație asupra noastră și, totodată, o recunoaștere a dreptului Său prin răscumpărare. Întrucât toată puterea noastră vine de la Hristos, aceste daruri trebuie să curgă de la noi spre Dumnezeu. Ele trebuie să păstreze permanent înaintea noastră faptul că ne-a fost dat dreptul de răscumpărare, cel mai mare dintre toate drepturile și singurul care le cuprinde pe toate.” (*Mărturii*, vol. 6, p. 479)

„Zecimea este sfântă, pusă deoparte de Dumnezeu pentru Sine. Ea trebuie să fie adusă în tezaurul Său pentru a fi folosită la susținerea lucrătorilor Evangheliei în activitatea lor.” (*Ibidem*, vol. 9, p. 249)

„El a dat poporului Său un plan de strângere a unor sume suficiente pentru a face ca această inițiativă să se autofinanțeze. Planul lui Dumnezeu în sistemul zecimilor este minunat în simplitatea și echitatea lui. Toți oamenii îl pot îmbrățișa cu credință și curaj,

căci originea lui este divină. În el, simplitatea și utilitatea se întrepătrund și nu se cere o educație profundă pentru a-l înțelege și aplica. [...] Fiecare bărbat, femeie și fiecare tânăr poate deveni un trezorier pentru Domnul și un agent care să poată satisface toate cerințele care revin trezoreriei. Apostolul spune: «Fiecare dintre voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui.»” (*Ibidem*, vol. 3, pp. 388–389)

„Dumnezeu a făcut ca vestirea Evangheliei să depindă de munca și darurile poporului Său. Darurile benevole și zecimea constituie venitul lucrării lui Dumnezeu. Din mijloacele încredințate omului, Dumnezeu pretinde o anumită parte – a zecea parte. El lasă tuturor libertatea să spună dacă vor oferi sau nu mai mult decât atât.” (*Faptele apostolilor*, p. 74)

„Dumnezeu a dat îndrumări speciale cu privire la folosirea zecimii. El nu a prevăzut ca această lucrare să fie paralizată din lipsă de mijloace. [...] Partea pe care Dumnezeu a rezervat-o pentru Sine nu trebuie să fie deturnată pentru un alt scop, în afară de acela pe care El l-a specificat. Nimeni să nu se simtă liber să rețină zecimea pentru a o folosi după propria judecată. Nu trebuie să o folosească pentru sine în caz de urgență și nici nu trebuie să o întrebuițeze așa cum consideră că este potrivit, chiar și în ceea ce ei pot considera ca fiind lucrarea Domnului.” (*Mărturii*, vol. 9, p. 247)

Administrarea creștină a vieții

Creștinii sunt administratorii lui Dumnezeu, cărora El le-a încredințat bunurile Sale și, ca parteneri ai Săi, sunt responsabili de folosirea lor în armonie cu principiile și călăuzirea Sa. Sfatul divin este acela ca, în calitate de administratori ai resurselor Sale, „să fie găsiți credincioși” (1 Corinteni 4:2). Deși ideea de administrare creștină a tuturor resurselor acoperă multe aspecte ale vieții și experienței creștine, fără îndoială că administrarea mijloacelor materiale este de o importanță vitală. Ea privește întreaga familie a bisericii și implică recunoașterea din partea noastră a suveranității lui Dumnezeu, a dreptului Său de proprietate asupra tuturor lucrurilor și a revărsării harului Său în inimile noastre.

Deși acest aspect al administrării creștine a vieții se referă la bunurile noastre materiale, el face legătura cu întreaga noastră experiență religioasă. Domnul cere anumite lucruri de la noi, pentru ca și El să poată face anumite lucruri pentru noi. Supunerea noastră docilă față de ceea ce ne cere Tatăl nostru ceresc așază acest aspect al administrării creștine a vieții pe un plan spiritual înalt. Dumnezeu nu ne cere în mod arbitrar nici să-I servim, nici să-L recunoaștem oferindu-I darurile noastre. Dar El a reglementat în așa fel lucrurile, încât atunci când lucrăm în armonie cu El în aceste lucruri, mari binecuvântări spirituale se vor revărsa asupra inimilor noastre.

„Dumnezeu dorește ca toți administratorii Săi să fie corecți în respectarea rânduielilor divine. Ei nu trebuie să răstoarne planurile Domnului, făcând anumite fapte de binefacere sau oferind daruri ori ajutor financiar cum și când consideră ei, agenți omenești, că este bine. Este o abordare foarte defectuoasă ca oamenii să caute să îmbunătățească planul lui Dumnezeu, inventând noi sisteme financiare, care să împlinească impulsurile lor de a ajuta în cutare sau cutare ocazie, și punându-le în contradicție cu cerințele lui Dumnezeu. El îi invită pe toți să-și exercite influența în cadrul propriilor Sale rânduieli.” (*Ibidem*, p. 248)

Zecimea

În semn de recunoaștere a planului divin, a privilegiului și a responsabilității solemne care le revin membrilor bisericii, în calitate de copii ai lui Dumnezeu și mădulare ale trupului Său, adică ale Bisericii, toți sunt încurajați să returneze cu credincioșie zecimea, a zecea parte din profit sau din venitul personal, în tezaurul bisericii.

Zecimea nu este folosită sub nicio formă de biserica locală, ci este colectată prin încredințare și apoi trimisă trezorierului conferinței. Astfel, zecimea din toate bisericile ajunge în trezoreria conferinței locale, care, la rândul ei, trimite un anumit procent nivelului următor, în conformitate cu statutul Conferinței Generale și al diviziunii, pentru a acoperi cheltuielile de desfășurare a lucrării lui Dumnezeu, în domeniile corespunzătoare de activitate și responsabilitate.

Acest statut a fost adoptat pentru a se putea aduna și distribui fonduri în toată lumea și pentru o bună derulare a activităților cauzei lui Dumnezeu. Aspectele financiare și administrative ale lucrării sunt de mare importanță. Ele nu pot fi separate de proclamarea veștii mântuirii, ci sunt efectiv o parte integrantă a ei.

Dăruirea sistematică și unitatea – Structura financiară a Bisericii Adventiste urmărește un scop mai cuprinzător decât apare în rapoartele noastre financiare și statistice. Sistemul nostru de distribuire a fondurilor cu câmpurile mondiale, așa cum se stipulează în Statutul Conferinței Generale, servește scopului măreț al unificării lucrării spirituale de pe întregul pământ.

Cum trebuie folosită zecimea – Zecimea este considerată sfântă pentru lucrarea pastorală, pentru predarea învățăturilor biblice și pentru sprijinirea administrației conferinței în preocupările ei pentru biserici și în acțiunile misionare. Zecimea nu trebuie cheltuită în alte scopuri, pentru plata datoriilor bisericii sau a instituțiilor sau pentru planuri de construcție, cu excepția situației în care este altfel stipulat în Statutul Conferinței Generale. (Pentru mai multe informații cu privire la folosirea zecimii, vezi Note pentru capitolul 12, #1.)

„Mi-a fost dată o solie foarte clară și hotărâtă pentru poporul nostru. Mi se cere să le spun că ei fac o greșeală folosind zecimea pentru diferite scopuri, care, deși bune în ele însele, nu sunt cele pentru care Domnul a spus să fie folosită zecimea. Cei care folosesc zecimea în acest fel se abat de la rânduiala Domnului. Dumnezeu va face judecată pentru aceste lucruri.” (*Ibidem*, p. 248)

Cum este adusă zecimea – Zecimea este a Domnului și trebuie adusă ca un act de închinare în trezoreria conferinței, prin intermediul bisericii în care persoana respectivă este membră. Acolo unde sunt circumstanțe excepționale, membrii bisericii le vor cere sfat slujbașilor conferinței.

Slujbașii conferinței și ai bisericii trebuie să fie exemple în înapoierea zecimii – Prezbiterii și alți slujbași ai bisericii, precum și pastorii și angajații conferinței și ai altor instituții trebuie să fie un bun exemplu de conducători prin aducerea zecimilor lor. Nimeni nu trebuie să rămână slujbaș al bisericii sau lucrător al conferinței, dacă nu respectă acest standard al conducătorilor.

Darurile

Pe lângă zecime, Biblia accentuează obligația noastră de a aduce darurile noastre înaintea Domnului. Reținerea darurilor este clasificată în același fel cu reținerea zecimii, și este numită jefuire (Maleahi 3:8). Încă de la începuturile existenței Bisericii, membrii ei au oferit daruri de bunăvoie, care au binecuvântat lucrarea lui Dumnezeu și au dus la prosperitatea ei.

Pe lângă programul obișnuit al calendarului de colecte, unde fiecare dar este colectat cu un scop precis, Conferința Generală a aprobat un sistem de daruri combinate și un plan de dăruire personală. Comitetul executiv al diviziunii este autorizat să hotărască ce plan(uri) activează pe teritoriul ei.

Darurile Școlii de Sabat – Cea mai răspândită și cea mai eficientă metodă de dăruire sistematică este cea a darurilor Școlii de Sabat, care sunt consacrate lucrării misionare mondiale.

Alte daruri – Din când în când, se strâng și alte daruri pentru lucrarea misionară mondială și pentru alte acțiuni generale sau locale. Când se organizează astfel de colecte, toți banii strânși vor fi socotiți ca parte a aceluia dar special, cu excepția cazului în care donatorul indică altă destinație.

Darurile speciale pentru câmpurile misionare – Susținerea financiară a lucrării misionare din întreaga lume are la bază un sistem de buget. În funcție de nevoi, se fac alocări de fonduri în diferitele câmpuri misionare. Aceasta este o metodă corectă și echitabilă de distribuire a fondurilor.

Acolo unde se organizează colecte speciale pentru un anumit câmp, în afara bugetului, se creează o inegalitate în defavoarea altor câmpuri. Dacă astfel de daruri se dau cu scopul de a se începe o lucrare nouă, aceasta va stagna odată cu epuizarea fondului respectiv sau va trebui să fie inclusă în bugetul viitor, în vederea continuării ei. Astfel, alte câmpuri care poate au nevoi mai mari, dar care n-au avut ocazia de a și le face cunoscute, ar fi lipsite de partea cuvenită din fondurile generale, redirecționată pentru continuarea lucrării începute prin daruri speciale.

Istoria Bisericii a demonstrat că este mai înțelept ca toți membrii să-și aducă darurile pe căile recunoscute, manifestând generozitate și credincioșie și având convingerea că toate câmpurile misionare beneficiază de sumele oferite de ei.

Ajutorarea celor săraci și a celor în nevoie – Darurile pentru săraci și pentru cei în nevoie sunt folosite pentru sprijinirea membrilor care necesită ajutor. O rezervă din aceste fonduri ar trebui să se păstreze pentru astfel de cazuri de urgență. În plus, biserica ar trebui să aibă o atitudine binevoitoare față de toți cei în nevoie, iar comitetul bisericii să aloce bani din acest fond pentru sprijinirea lucrării medicale și de binefacere a bisericii în beneficiul familiilor din societatea în care trăiesc.

Bugetul bisericii pentru cheltuieli locale – Metoda cea mai eficientă pentru acoperirea cheltuielilor bisericii locale este planificarea unui buget. Înainte de începerea unui nou an bugetar, comitetul bisericii va pregăti un buget pentru activitățile bisericii din anului următor. Acest buget ar trebui să includă toate veniturile și cheltuielile, inclusiv cele legate de departamente. Ar trebui să prevadă toate cheltuielile, cum ar fi: plata utilităților, asigurarea, întreținerea, intendentul, fonduri pentru săraci și nevoiași, cheltuieli cu școala bisericii. (Vezi Note pentru capitolul 12, #2, pentru o mostră de plan de buget.)

Bugetul trebuie prezentat bisericii pentru studiu și aprobare, pentru a se face planuri prin care să se asigure fondurile necesare.

re balanței bugetare pe anul următor. Fondurile pentru bugetul de cheltuieli al bisericii locale pot fi strânse prin intermediul darurilor și al contribuțiilor. Membrii trebuie să fie îndemnați să sprijine biserica locală, în funcție de capacitatea lor financiară.

Sfaturi financiare generale

Reguli privind solicitarea de fonduri – Reglementările privind solicitarea de fonduri sunt următoarele:

1. Nicio conferință, biserică locală sau instituție nu va planifica o acțiune care să necesite solicitarea de fonduri din afara propriului teritoriu, dacă nu s-a cerut sfat și nu s-au luat măsuri în această privință. Fiecare solicitare din propriul teritoriu va fi în armonie cu reglementările bisericii locale, ale uniunii, diviziunii și Conferinței Generale. Angajații Bisericii care reprezintă interese specifice într-o anumită parte a câmpului nu sunt autorizați să solicite ajutor în altă parte a câmpului sau în altă conferință, fără acordul și autorizarea scrisă a slujbașilor conferinței pe teritoriul căreia are loc colectarea de fonduri.

2. Următoarele principii protejează bisericile locale de solicitări neautorizate, frauduloase sau din afara Bisericii:

a. Pastorii și slujbașii bisericii nu trebuie să permită accesul la amvon, în vederea solicitării de fonduri, persoanelor care nu sunt recunoscute sau autorizate de conferință (vezi capitolul 11, secțiunea „Importanța menținerii unității”). Nu trebuie să se permită solicitarea de fonduri, fie în public, fie în particular, fără o astfel de recunoaștere.

b. Toate fondurile colectate cu orice scop, ca răspuns la solicitări, trebuie să circule prin căile hotărâte de biserică.

c. Slujbașii conferinței și ai bisericii locale vor lua măsurile necesare pentru a împiedica solicitările de fonduri neautorizate sau ilegale.

3. Nu trebuie să fie organizată nicio campanie de strângere de fonduri, nici pentru misiunea internă, nici pentru cea externă, în afara Colectei anuale (din Săptămâna de abnegație sau un apel echivalent), care implică folosirea de literatură specifică și cutii iden-

tificate special cu denumirea colectei pentru care se face apelul. Conferința și uniunile vor lua măsurile necesare pentru a împiedica orice încălcare a acestei prevederi.

4. Angajații interdivizionari care vizitează biserici din țara natală sau se află în legătură cu acestea prin corespondență sunt rugați să solicite fonduri numai pentru activitățile incluse în bugetul de alocații, acționând în colaborare cu bisericile și conferințele pentru strângerea de fonduri necesare lucrării misionare mondiale. Toate aceste fonduri vor circula pe căile stabilite de Biserică.

Metode discutabile de strângere de fonduri – Bisericile locale trebuie să aibă întotdeauna o atitudine fermă împotriva oricărei metode discutabile de strângere de fonduri.

„Când se strâng bani pentru scopuri religioase, la ce mijloace recurg multe biserici? La bazaruri, dineuri, bălciuri cu pretenții, chiar la loterii și alte metode de felul acesta. Adeseori, locul rezervat pentru adorarea lui Dumnezeu este profanat prin evenimente unde se mănâncă, se bea, se cumpără și se vinde, se distrează. Respectul față de casa lui Dumnezeu și față de închinare este diminuat în mintea tineretului. Barierele cumpătării sunt slăbite. Se face apel la egoism, poftă, iubire de etalare și toate acestea sunt întărite pe măsură ce sunt îngăduite mai mult.” (*Mărturii*, vol. 9, p. 91)

„Pe măsură ce lucrarea lui Dumnezeu se extinde, se vor face tot mai multe apeluri pentru ajutor. [...] Dacă cei care se numesc creștini I-ar aduce cu credincioșie lui Dumnezeu zecimea și darurile lor, tezaurul Lui ar fi plin. Atunci nu ar mai trebui să se apeleze la bălciuri, loterii sau petreceri de distracție pentru a strânge fonduri pentru susținerea Evangheliei.” (*Faptele apostolilor*, p. 338)

Zecimile și darurile de bunăvoie nu constituie un fond personal – Zecimile și sumele oferite de bunăvoie bisericii nu se constituie într-un fond de economii de care dătătorul să beneficieze în viitor. Ele vor fi folosite în scopurile curente pentru care au fost date.

Finanțarea planurilor de construcție – Bisericile care iau în considerare ideea de a achiziționa sau înălța o clădire de biserică sau altfel de clădire, ori care iau în calcul posibilitatea contractării unui împrumut ar trebui să ceară sfatul conferinței înainte de a se angaja la asemenea obligații financiare. În niciun caz să nu se ia angajamente sau să se înceapă procedurile de construcție înainte să se primească aprobarea de la comitetul executiv al conferinței sau al uniunii. Aceste comitete își vor da aprobarea doar după ce s-au asigurat că angajamentele financiare corespund regulilor în vigoare. Când oferă sfaturi în domeniul financiar, comitetul conferinței trebuie să ia în considerare mărimea bisericii locale, puterea ei financiară și locația clădirii.

Utilizarea și înregistrarea fondurilor – Strângerea și direcționarea fondurilor pentru lucrarea lui Dumnezeu constituie o responsabilitate sfântă. Canalul corespunzător pentru circulația acestor fonduri este, în primul rând, acela de la individ către biserică locală, unde casierul primește aceste fonduri (vezi capitolul 9, secțiunea „Casierul”). Casierul plătește sumele destinate obiectivelor bisericii locale. El păstrează în încredințare și trimite la conferință sumele destinate conferinței sau obiectivelor generale. Casierul bisericii locale lucrează sub îndrumarea comitetului. Niciun casier sau trezorier, de la biserică locală până la Conferința Generală, nu acționează în mod independent. Ei vor face plăți doar conform unei hotărâri sau unei autorizări a comitetelor responsabile.

Revizia (auditul) – Orice registru de contabilitate, începând de la registrele casierului bisericii locale până la trezorierul Conferinței Generale, este supus controlului unor revizori numiți în acest scop. Regula auditului, care se aplică și registrelor de contabilitate din orice instituție afiliată Bisericii, garantează o siguranță maximă în utilizarea fondurilor. (Vezi capitolul 8, secțiunea „Casierul”).

Standardele vieții creștine

Înalta chemare a lui Dumnezeu în Hristos Isus

Viața creștină nu se rezumă doar la o ușoară modificare sau îmbunătățire, ci la o totală transformare a naturii umane. Aceasta înseamnă moarte față de eu și păcat și înviere la o viață nouă, ca persoană nouă în Hristos Isus.

Inima creștinului devine locuința lui Hristos, prin credință. Acest lucru se realizează prin „contemplarea lui Hristos, privind la El, bucurându-ne fără încetare de scumpul nostru Salvator ca de cel mai bun și mai onorat Prieten al nostru, în așa fel încât nimic să nu-L întristeze și să nu-L ofenseze” (*Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 387). Astfel, creștinii „au parte de compania prezenței divine” și, pe măsură ce ne dăm seama de această prezență, „gândurile sunt aduse în supunere față de Isus Hristos” (*Ibidem*, p. 388), iar obiceiurile noastre sunt aduse în conformitate cu standardul divin.

Noi trebuie să păstrăm în minte faptul că „în ceea ce privește rolul său de scut în fața ispitei și de sursă de inspirație spre puritate și adevăr, nicio altă influență nu poate egala sentimentul prezenței lui Dumnezeu.” (*Educație*, p. 255)

„Niciun aspect al comportamentului nostru nu scapă neobservat. Nu ne putem ascunde căile de Cel Preaînalt. [...] Orice faptă, orice cuvânt, orice gând sunt atât de clar înregistrate, ca și când n-ar exista decât o singură persoană în întreaga lume și atenția Cerului ar fi concentrată asupra ei.” (*Patriarhi și profeți*, p. 217)

Iubirea lui Dumnezeu cuprinde pe oricine și, în special, pe copiii Săi. Urechea Lui este întotdeauna receptivă la apelurile poporu-

lui Său, ale celor care s-au întors din lume și I s-au consacrat. Din această relație sfântă se nasc respectul și adorația, care se manifestă oriunde și oricând.

Creștinii sunt membri ai familiei regale, copiii ai Regelui ceresc. Așadar, nu trebuie să spunem niciun cuvânt, nu trebuie să săvârșim nicio faptă care ar aduce dezonoare „frumosului nume pe care îl purtăm” (vezi Iacov 2:7). Noi suntem reformatori. În orice etapă a vieții, ar trebui „să studiem cu atenție caracterul divino-uman și să ne întrebăm în mod constant: «Ce ar face Isus dacă ar fi în locul meu?» Aceasta trebuie să fie unitatea de măsură a datoriei noastre.” (*Divina vindecare*, p. 491)

Prin biserica rămășiței, Dumnezeu va demonstra în fața întregului univers capacitatea Evangheliei de a-i salva pe bărbați și pe femei de sub puterea păcatului. Ca membri ai acestei biserici, ar trebui să scoatem din nou în evidență marile standarde biblice și să reînnoim supunerea noastră față de aceste principii date de Dumnezeu. Toți trebuie să atingem aceste înalte standarde de trăire creștină și să fim despărțiți de lume. În acest scop, trebuie să acordăm atenție sfatului dat de Domnul: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el” (1 Ioan 2:15).

Studiul Bibliei și rugăciunea

Viața spirituală se întreține prin hrană spirituală. Trebuie să păstrăm obiceiul de a studia Biblia și de a ne ruga, dacă dorim să desăvârșim sfințirea noastră. Într-o perioadă în care poporul comunicării se revarsă prin pagini tipărite, prin radio, televiziune, internet și alte mijloace media moderne, când mii de voci cer să fie ascultate, trebuie să ne închidem ochii și urechile față de multe dintre lucrurile care încearcă să ne pătrundă în minte și să ne consacram studiului Cărții lui Dumnezeu, care este Cartea cărților, Cartea vieții – Biblia. Dacă încetăm să mai fim poporul Bibliei, suntem pierduți, iar misiunea noastră a eșuat. Numai când vorbim zilnic cu Dumnezeu în rugăciune și ascultăm vocea Lui, putem spera să trăim viața care este „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3:3) și să încheiem lucrarea Lui.

Rugăciunea este o conversație cu dublu sens, în care noi îl auzim pe Dumnezeu și vorbim cu El. „Rugăciunea este deschiderea inimii noastre înaintea lui Dumnezeu ca înaintea unui prieten” (*Calea către Hristos*, p. 93). „Prin rugăciune sinceră suntem aduși în legătură cu mintea Celui Infinit”, dar „fără rugăciune stăruitoare și fără veghere continuă, suntem în pericolul de a deveni din ce în ce mai nepăsători și de a ne abate de la calea cea dreaptă”. (*Ibidem*, pp. 97, 95)

Familia este piatra unghiulară a bisericii. O familie creștină este o casă de rugăciune. „Tați și mame, oricât de presante ar fi treburile voastre, nu uitați să vă adunați familia în jurul altarului lui Dumnezeu. [...] Cei care doresc să trăiască o viață răbdătoare, plină de iubire și voioșie trebuie să se roage.” (*Divina vindecare*, p. 393)

Relațiile sociale

Deși „cetățenia noastră este în ceruri, de unde așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Filipeni 3:20), suntem încă parte integrantă a societății și trebuie să împărțim cu semenii noștri anumite responsabilități în problemele comune ale vieții. În orice loc am trăi, ca fii ai lui Dumnezeu, trebuie să fim recunoscuți drept cetățeni remarcabili prin integritatea noastră creștină și prin eforturile depuse pentru binele comun.

Deși responsabilitatea noastră cea mai înaltă este față de Biserică și față de însărcinarea de a vesti Evanghelia Împărăției în toată lumea, trebuie să sprijinim, prin implicare și mijloace proprii, atât cât este posibil și în concordanță cu principiile noastre, toate eforturile ce se întreprind pentru ordinea și dezvoltarea socială. Chiar dacă trebuie să stăm departe de orice conflict politic și social, trebuie să păstrăm întotdeauna, în liniște și cu fermitate, o poziție fără compromis de partea dreptății și a binelui în probleme civice, comitent cu o deplină aderare la convingerile noastre religioase. Avem responsabilitatea sfântă de a fi cetățeni loiali ai țării a căreia îi aparținem, dând „cezarului ce este al cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” (Matei 22:21).

Respectarea Sabatului

Sabatul este un semn al dragostei lui Dumnezeu față de omenire. El este un memorial al puterii creatoare a lui Dumnezeu și un semn al puterii Lui de a ne re-crea și a ne sfinți viața (Ezechiel 20:12). Respectarea Sabatului este o dovadă a loialității noastre față de El și a comuniunii noastre cu El.

Sabatul ocupă un loc special în viața noastră. A șaptea zi a săptămânii, de vineri de la apusul soarelui și până sâmbătă la apus (Leviticul 23:32), este un dar de la Dumnezeu, un semn al harului Său așezat în timp. Este un privilegiu, o întâlnire specială cu Acela care ne iubește și pe care Îl iubim, un timp sfânt, pus deoparte în Legea veșnică a lui Dumnezeu, o zi de desfătare prin închinare înaintea lui Dumnezeu și de comuniune cu cei din jur (Isaia 58:13). Noi întâmpinăm Sabatul cu bucurie și recunoștință.

„Sabatul – o! – faceți din el cea mai dulce, cea mai binecuvântată zi a întregii săptămâni.” (*The Faith I Live By*, p. 36)

„Sabatul [...] este timpul lui Dumnezeu, nu timpul nostru; când nu-l respectăm, Îl furăm pe Dumnezeu. [...] Dumnezeu ne-a dat nouă toate cele șase zile ale săptămânii în care să muncim și a păstrat pentru El doar una. Aceasta ar trebui să fie o zi de binecuvântare pentru noi – o zi în care ar trebui să punem deoparte toate problemele lumesti și să ne concentrăm gândurile asupra lui Dumnezeu și asupra cerului [...]” (*In Heavenly Places*, p. 152)

„Nu ar trebui să-i învățăm pe copii că în Sabat nu au voie să fie fericiți, că e ceva greșit să iasă în aer liber. O, nu, dimpotrivă. Hristos i-a condus pe ucenici pe marginea lacului, în ziua Sabatului, și acolo i-a învățat și le-a predicat. Predicile Lui din Sabat nu erau întotdeauna ținute între niște pereți.” (*Ibidem*)

„Dragostea lui Dumnezeu a pus o limită obligației de a trudi. El Își pune mâna milostivă asupra Sabatului. În ziua Sa, El îi rezervă familiei ocazia comuniunii cu El, cu natura și unul cu altul.” (*Educație*, p. 251)

Orele de Sabat Îi aparțin lui Dumnezeu și trebuie folosite doar pentru El. Onorează-L pe Dumnezeu „neurmand căile tale, neîn-deletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării” (Isaia

58:13). Să ne adunăm în cercul familiei la apusul soarelui și să în-tâmpinăm Sabatul cu rugăciune și cântare, încheind apoi această zi cu rugăciune și cuvinte de recunoștință pentru minunata Lui dragoste. Sabatul este o zi specială de închinare în familie și în biserică, o zi de bucurie pentru noi și copiii noștri, o zi în care să învățăm mai mult despre Dumnezeu prin intermediul Bibliei și al marelui manual al naturii. Este un timp în care putem să-i vizităm pe cei bolnavi și să lucrăm pentru salvarea sufletelor. Treburile obișnuite ale celor șase zile de lucru trebuie lăsate deoparte și nicio lucrare inutilă să nu fie făcută. N-ar trebui ca mijloacele de comunicare lumeste să ne ocupe timpul în ziua cea sfântă a lui Dumnezeu.

„Sabatul nu a fost creat cu scopul de a fi o perioadă de inactivitate nefolositoare. Legea interzice munca obișnuită în ziua de odihnă a Domnului; truda pentru câștigarea mijloacelor de trai trebuie să înceteze. Niciun efort pentru plăcere sau profit lumesc nu este îngăduit în această zi. Dar, după cum Dumnezeu a încetat lucrarea creației, S-a odihnit în Sabat și l-a binecuvântat, așa și omul trebuie să lase ocupațiile vieții de zi cu zi și să consacre aceste ore sfinte odihnei sănătoase, închinării și faptelor sfinte.” (*Viața lui Iisus*, p. 207)

Un program de activități alcătuit în armonie cu spiritul adevăratei respectări a Sabatului va face din această zi binecuvântată cea mai fericită și cea mai bună zi a săptămânii pentru noi și copiii noștri, o adevărată pregustare a odihnei cerești.

Respectul în locul de închinare

Creștinii care prețuiesc atotputernicia, sfințenia și dragostea lui Dumnezeu vor manifesta întotdeauna un spirit de profund respect față de El, față de Cuvântul Său și față de închinarea ce I se cuvine. „Umilința și respectul ar trebui să caracterizeze comportamentul tuturor celor care vin înaintea lui Dumnezeu” (*Patriarhi și profeți*, p. 252). Vom recunoaște că „ceasul și locul rugăciunii sunt sfinte, pentru că Dumnezeu este acolo” (*Slujitorii Evangheliei*, p. 178). Nu ne vom prezenta în locașul de închinare într-un mod neglijent, ci într-un spirit de meditație și rugăciune, evitând conversațiile inutile.

Ca părinți, trebuie să-i învățăm pe copii cum să se comporte în „casa lui Dumnezeu” (1 Timotei 3:15). Instruirea și disciplinarea copiilor în familie, la Școala de Sabat și în biserică în ce privește respectul față de Dumnezeu și închinarea vor contribui la menținerea credincioșiei în anii de mai târziu.

Prin exemplul, sfatul și comportarea lor la amvon, pastorii care sunt conștienți de sfințenia serviciului divin vor cultiva respectul, simplitatea, ordinea și buna-cuviință în biserică.

Sănătate și cumpătare

Trupul este templul Duhului Sfânt (1 Corinteni 6:9). „Atât vi-goarea mintală, cât și cea spirituală depind într-o mare măsură de activitatea și forța fizică. Tot ceea ce promovează sănătatea fizică promovează și dezvoltarea unei minți puternice și a unui caracter bine echilibrat.” (*Educație*, p. 195)

Acesta este motivul pentru care noi trăim înțelept, în conformitate cu principiile sănătoase cu privire la exercițiul fizic, respirație, expunerea la soare, aerul curat și folosirea apei, somnul și odihna. Din convingere, alegem să mâncăm sănătos, să purtăm îmbrăcăminte adecvată, să practicăm curățenia, să recurgem la modalități corespunzătoare de destindere. Și alegem liberi să respectăm principiile sănătății, ale autocontrolului și ale unei alimentații sănătoase. De aceea, ne abținem de la orice formă de alcool, tutun sau droguri. Ne străduim să ne conservăm echilibrul fizic și psihic prin evitarea oricărui exces.

Reforma sănătății și promovarea sănătății și a cumpătării sunt părți inseparabile ale mesajului Bisericii. Am primit instrucțiuni prin mesagerul Domnului: „Cei care păzesc poruncile Lui trebuie să fie aduși într-o relație sfântă cu El și, prin cumpătare în mâncare și băutură, ei trebuie să-și păstreze mintea și trupul în cea mai bună stare pentru slujire” (*Sfaturi pentru sănătate*, pp. 132–133). De asemenea, „dorința lui Dumnezeu este ca influența restauratoare a reformei sănătății să fie o parte a ultimului mare efort de proclamare a soliei Evangheliei”. (*Lucrarea misionară medicală*, p. 259)

Îi aparținem lui Dumnezeu cu trup, suflet și spirit. Prin urmare, este datoria noastră religioasă să respectăm legile sănătății atât pentru binele și fericirea noastră, cât și pentru o slujire mai eficientă a lui Dumnezeu și a semenilor noștri. Trebuie să ne ținem apetitul sub control. Dumnezeu ne-a oferit o mare varietate de alimente, suficiente pentru a satisface orice nevoie alimentară. „Fructele, cerealele, nucile, legumele și zarzavaturile, pregătite într-un mod simplu [...] alcătuiesc, împreună cu laptele sau smântâna, cea mai sănătoasă alimentație.” (*Counsels on Diet*, p. 92)

Atunci când vom pune în practică principiile unui mod de viață sănătos, nu vom mai simți nevoia de stimulente. Legea naturii ne interzice să consumăm băuturi alcoolice și narcotice de vreun fel. Încă din primele zile ale acestei Mișcări, abținerea de la băuturile alcoolice și de la tutun a fost o condiție a primirii calității de membru al Bisericii. (Vezi capitolul 6, secțiunea „Legământul de botez și angajamentul”, capitolul 7, secțiunea „Motive pentru care membrii pot fi puși sub disciplină”, capitolul 8, secțiunea „Departamentul Sănătate”, capitolul 14, punctul de doctrină #22.)

Dumnezeu ne-a dat o mare lumină cu privire la principiile sănătății, iar cercetările științifice moderne au confirmat din plin aceste principii.

Îmbrăcămintea

Ca adventiști de ziua a șaptea, am fost chemați să ieșim din lume. Religia noastră trebuie să aibă o influență modelatoare asupra tuturor activităților noastre. Obiceiurile noastre de viață trebuie să izvorască din principii, nu din exemplul lumii. Obiceiurile și moda se pot schimba, dar principiile unui comportament corect rămân întotdeauna aceleași. Încă de la începutul istoriei noastre, Ellen G. White a scris că scopul îmbrăcămintei creștinului este acela de a „proteja poporul lui Dumnezeu de influența degradantă a lumii, dar și de a promova sănătatea fizică și morală” (*Mărturii*, vol. 4, p. 634). De asemenea, ea ne sfătuiește să evităm etalarea ostentativă și împodobirea excesivă, capriciile și moda extremă, în special pe acelea care încalcă legile modestiei, și ne spune că hainele noastre

ar trebui, pe cât posibil, să fie „de o calitate bună, în culori care ni se potrivesc și adecvate mai degrabă pentru slujire” „decât pentru etalare”. Hainele noastre trebuie să se caracterizeze prin „modestie”, „frumusețe”, „farmec” și trebuie să fie „de o simplitate naturală”. (*Solii pentru tineret*, pp. 351–352)

Copiii lui Dumnezeu trebuie să se găsească întotdeauna printre conservatori în ceea ce privește îmbrăcămintea și să nu îngăduie ca „subiectul îmbrăcămintei să le umple mintea”. (*Evanghelizare*, p. 273)

„A ne îmbrăca simplu, abținându-ne de la afișarea de bijuterii și podoabe de orice fel, înseamnă a fi consecvenți credinței noastre” (*Mărturii*, vol. 3, p. 366). Biblia învață în mod clar că purtarea de bijuterii este contrară voinței lui Dumnezeu. Apostolul Pavel ne sfătuiește să ne purtăm „nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe” (1 Timotei 2:9). Purtarea de bijuterii atrage atenția, ceea ce nu se potrivește cu tăgăduirea de sine a creștinului.

În unele țări și culturi, purtarea verighetei este considerată un imperativ, devenind în mintea oamenilor un criteriu al virtuții și, de aceea, nu este considerată o podoabă. În astfel de circumstanțe, nu condamnăm această practică.

Să nu uităm că nu „podoaba de afară” exprimă adevăratul caracter creștin, ci „omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 3:3,4). Ar trebui să evităm folosirea cosmeticelor care nu se potrivesc cu bunul-gust și cu principiile modestiei creștine.

Trebuie să urmărim puritatea și comportamentul care să-L reflecte pe Hristos, așa după cum căutăm să-I fim mereu pe plac și să-L reprezentăm corect pe El, Domnul nostru. Prin exemplu, instruire și autoritate, părinții creștini ar trebui să-și determine fiii și fiicele să se îmbrace cu modestie, câștigând astfel respectul și încrederea celor pe care îi cunosc. Să ne considerăm bine îmbrăcați numai atunci când sunt împlinite cerințele modestiei, printr-o îmbrăcămintă conservatoare, de bun gust.

Simplitatea

Simplitatea a fost încă de la începuturile ei o trăsătură fundamentală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Noi trebuie să continuăm să fim un popor chemat să ducă o viață simplă. Întotdeauna, creșterea fastului în religie aduce cu sine declinul puterii spirituale. După cum „viața lui Isus a fost în contrast izbitor” cu lăudăroșia și ostentația timpului Său (*Educație*, p. 77), tot astfel simplitatea și puterea mesajului nostru trebuie să stea într-un contrast evident cu fastul lumesc al zilelor noastre. Domnul condamnă „cheltuirea inutilă, extravagantă a banilor pentru satisfacerea mândriei și a plăcerii etalării” (*Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 179). În armonie cu aceste principii, simplitatea și economia trebuie să caracterizeze toate festivitățile noastre de absolvire, nunțile și toate celelalte servicii ale bisericii.

Mijloacele moderne de informare

Asemenea trupului, interiorul nostru are nevoie de o hrană sănătoasă în vederea reînnoirii și întăririi (2 Corinteni 4:6). Minteaa noastră reprezintă măsura persoanei noastre. Hrana oferită minții va avea o influență covârșitoare asupra dezvoltării caracterului și a atingerii scopurilor în viață. Din acest motiv, trebuie să evaluăm cu grijă obiceiurile noastre ce au de-a face cu mintea noastră. Ceea ce alegem să citim, să ascultăm, să privim, indiferent că e vorba de o carte sau de o revistă, de radio sau televizor, de internet sau de alt mijloc media modern, ne modelează și ne influențează caracterul.

Cărțile și publicațiile sunt printre mijloacele cele mai valoroase de educare și cultură, însă ele trebuie să fie foarte bine alese și corect folosite. Există o bogăție de literatură bună, dar, în aceeași măsură, și un potop de literatură de proastă calitate, adesea sub forma cea mai atrăgătoare, care dăunează minții și moralității. Povești ce conțin aventuri sălbatice și depravare morală, reale sau imaginare, prezentate într-o formă sau alta, sunt nepotrivite pentru creștinii de orice vârstă.

„Cei care își permit obiceiul să se aventureze în lumea unei în-
tâmplări excitante își atrofiază, pur și simplu, puterea mintală și
își descalifică mintea față de o gândire sau o cercetare viguroasă”
(*Sfaturi pentru părinți, profesori și elevi*, p. 135). Pe lângă alte efec-
te negative ale obiceiului de a citi cărți de ficțiune, ni se spune că
literatura ieftină „face sufletul incapabil să mai mediteze la marile
subiecte ale datoriei și ale viitorului” și „produce dezgust față de
datoriile practice ale vieții”. (*Ibidem*, p. 383)

Radioul, televiziunea și internetul au schimbat total atmosfera
lumii noastre moderne și ne-au adus în contact rapid cu viața, gân-
direa și activitățile de pe tot globul. Ele pot fi importante mijloace
de educare, prin care putem să ne lărgim mult cunoștințele despre
evenimentele din lume și ne bucurăm de împărțășirea unor dezba-
teri importante sau de operele de vârf ale lumii muzicale.

Totuși, din nefericire, mass-media modernă oferă audienței
aproape continuu programe de spectacol cu influențe care nu sunt
nici sănătoase, nici înălțătoare. Dacă nu facem o selecție, ele vor
aduce în casele noastre scene sordide, respingătoare.

Siguranța noastră și a copiilor noștri se află în hotărârea ca, prin
puterea lui Dumnezeu, să urmăm sfatul apostolului Pavel: „Încolo,
frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce
este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce es-
te vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă
însuflețească” (Filipeni 4:8).

Relaxarea și distracția

Relaxarea este o împlinire premeditată a puterilor corpului și
minții. O minte viguroasă și sănătoasă nu va cere distracții lumești, ci
își va găsi reîmplinirea puterilor într-o destindere bună.

„Multe dintre distracțiile la modă astăzi, chiar printre aceia care
pretind a fi creștini, tind către același scop pe care îl aveau cele ale
păgânilor. De fapt, sunt puține distracțiile de care Satana să nu se
folosească pentru a distruge sufletele. Timp de secole, reprezentă-
rile dramatizate au fost mijlocul prin care Satana a căutat să tre-
zească patimile și să înalțe viciile. Satana se folosește de scenă, cu

decorurile fascinante și muzica amețitoare, de balurile mascate, de dans și de jocurile de noroc ca să dărâme barierele principiilor și să deschidă ușa plăcerilor senzuale. La orice întâlnire de distracții în care este cultivată mândria și îngăduită pofta, în care sufletul este făcut să uite de Dumnezeu și să piardă din vedere interesele veșnice, acolo Satana leagă sufletul cu lanțurile sale.” (*Patriarhi și profeți*, pp. 459–460; vezi capitolul 15, punctul de doctrină #22.)

Trebuie să evităm orice dramatizează, prezintă grafic sau sugerează păcatele și fărâdelegile omenirii – crimă, adulter, furt și alte fapte rele, care sunt, în mare măsură, responsabile de prăbușirea actuală a moralității. În schimb, vom găsi plăcere în marea lume a naturii lui Dumnezeu, în farmecul relațiilor umane și al lucrărilor divine.

O altă formă de distracție care are o influență dăunătoare este dansul de societate. „Amuzamentul dansului [...] este o școală a depravării, un blestem înspăimântător pentru omenire.” (*Solii pentru tineret*, p. 399; vezi 2 Corinteni 6:15-18; 1 Ioan 2:15-17; Iacov 4:4; 2 Timotei 2:19-22; Efeseni 5:8-11; Coloseni 3:5-10.)

Recreerea este esențială. Dar în loc să ne unim cu cei „iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu” (2 Timotei 3:4), ar trebui să facem ca prietenii și recreerea noastră să Îl aibă în centru deopotrivă pe Hristos și biserica Sa.

Muzica

„Muzica a fost creată pentru a servi unui scop sfânt, pentru a înălța gândurile spre ceea ce este curat, nobil și măreț și pentru a trezi în suflet devoțiune și recunoștință față de Dumnezeu” (*Patriarhi și profeți*, p. 594). Isus „păstra legătura cu cerul prin cântec”. (*Viața lui Iisus*, p. 73)

Muzica este una dintre cele mai nobile arte. Muzica bună nu numai că oferă plăcere, dar înalță mintea și cultivă cele mai alese calități. Cântecul spiritual a fost deseori folosit de Dumnezeu pentru a atinge inimile păcătoșilor și a-i conduce la pocăință. În schimb, muzica înjositoare distruge moralitatea și ne îndepărtează de Dumnezeu.

Trebuie manifestată o grijă deosebită în ceea ce privește alegerea muzicii în casele noastre, la adunările sociale, în școlile și bisericile noastre. Orice melodie care împărtășește natura muzicii jazz, rock sau alte forme hibride înrudite sau orice alt limbaj muzical care exprimă sentimente protestești sau fără preț trebuie să fie evitate. (Vezi paginile anterioare și capitolul 8, secțiunea „Departamentul Muzică”.)

Concluzii

Trăind în mijlocul pericolelor din timpul ultimelor zile ale istoriei, purtând responsabilitatea de a duce fără întârziere lumii ultima solie de salvare și stând în fața unei judecăți care va culmina cu domnia neprihănilor universale, să-I consacram din toată inima lui Dumnezeu trupul, sufletul și duhul nostru, hotărându-ne să menținem standardele înalte ale trăirii creștine, care trebuie să îi caracterizeze pe cei care așteaptă revenirea Domnului lor.

Căsătoria, divorțul și recăsătorirea

Relațiile sociale

Instinctul social este dat de Dumnezeu pentru plăcerea noastră și în avantajul nostru. „Prin contactul reciproc, mințile capătă strălucire și sensibilitate; prin interacțiune socială, se fac cunoștințe și se stabilesc prietenii care unesc inimile și creează o atmosferă de dragoste, plăcută înaintea Cerului.” (*Mărturii*, vol. 6, p. 172)

Întâlnirile adecvate între tineri sunt benefice atât pentru fete, cât și pentru băieți. Astfel de întâlniri trebuie să se desfășoare pe o platformă înaltă, respectându-se convențiile sociale prescrise pentru protecția noastră. Este scopul lui Satana acela de a perverti orice lucru bun; și perversiunea celor mai bune lucruri conduce adesea la ce este cel mai mare rău.

Astăzi, idealurile care le conferă relațiilor sociale siguranță și fericire au ajuns la o stare alarmant de degradată. Sub influența patimii necontrolate de principii morale și religioase, asocierile dintre sexe au degenerat într-o mare măsură în libertinaj și desfrâu, perversiuni sexuale, incest și abuzarea sexuală a copiilor.

Milioane de oameni au abandonat standardele biblice de conduită și au renunțat la experiența plăcută și sfântă a căsătoriei și a calității de părinte, în favoarea roadelor amare, pline de remușcări, ale păcatului. Aceste rele nu numai că dăunează structurii familiei și societății, dar, la rândul ei, distrugerea familiei alimentează și cultivă nu numai aceste rele, ci și pe altele. Urmările din viața de naturată a copiilor și a tinerilor sunt dezastruoase. Efectele asupra societății sunt nu numai distrugătoare, ci și cumulative.

Aceste rele au devenit tot mai evidente și mai amenințătoare la adresa idealurilor și scopurilor căminului creștin. Adulterul, pornografia, abuzul de orice tip (inclusiv abuzul sexual asupra partenerilor de căsătorie, asupra copiilor și bătrânilor), incestul, practicile homosexuale și lesbiene sunt printre pervertirile planului original al lui Dumnezeu și ilustrează decăderea omenirii. Când sensul unor pasaje clare din Scriptură este contestat (vezi Exodul 20:14; Leviticul 18:22,29; 20:13; 1 Corinteni 6:9; 1 Timotei 1:10; Romani 1:20-32) și avertizările lor sunt respinse, fiind înlocuite cu păreri omenești, nesiguranța și confuzia ajung să domine. Din cele mai vechi timpuri și civilizații, planul lui Satana a fost acela de a-i face pe oameni să uite că Dumnezeu este Creatorul lor și că, atunci când „l-a creat pe om după chipul Său”, l-a creat „parte bărbătească și parte femeiască” (Geneza 1:27).

Urmările degradante ale obsesiei sexuale și ale practicării plăcerilor senzuale sunt clar subliniate în Cuvântul lui Dumnezeu. Iar Hristos a venit să distrugă lucrările Diavolului și să refacă relațiile ființelor omenești cu Creatorul lor. Astfel, deși căzuți prin Adam și robi ai păcatului, când suntem în Hristos primim iertare deplină și dreptul de a alege din nou o cale mai bună – calea reînnoirii complete. Prin cruce și prin puterea Duhului Sfânt, toți putem fi eliberați din strânsoarea practicilor păcătoase, fiind refăcuți după chipul Creatorului nostru.

Ca părinți și îndrumători spirituali ai tinerilor, noi trebuie să dobândim o înțelegere plină de compasiune asupra problemelor lor, să căutăm să le asigurăm un mediu social creștin și să ne apropiem de ei, astfel încât să le transmitem idealurile vieții, aspirațiile și puterea religiei creștine.

Oricare ar fi greșeala părinților sau a semenilor noștri, este responsabilitatea și privilegiul nostru să cunoaștem și să cultivăm cele mai înalte idealuri ale bărbăției creștine și ale feminității creștine. Putem să ne clădim caractere creștine care ne protejează de rău și putem să avem influență pozitivă în societate prin studiul plin de reverență al Bibliei, printr-o cunoaștere profundă a mecanismelor din natură, prin apărarea riguroasă a energiilor sfinte ale trupului,

prin urmărirea atentă a țintelor, prin consecvență în rugăciune, prin slujirea sinceră și neegoistă a semenilor.

Întâlnirile sociale atât pentru tineri, cât și pentru adulți trebuie să fie ocazii de fericită comuniune și de consolidare a puterilor minții și sufletului, și nu ocazii pentru distracții ușoare și superficiale. Muzica bună, conversația înălțătoare, recitări de calitate, imagini sau clipuri educative, jocurile alese cu grijă pentru calitatea lor educațională și, mai presus de toate, organizarea și implementarea de planuri misionare, care vor fi o binecuvântare și vor întări viața tuturor. Departamentul Tineret de la Conferința Generală a publicat informații utile și sugestii practice pentru desfășurarea întâlnirilor de tineret și pentru călăuzirea în ceea ce privește alte relații sociale.

Casele noastre sunt de departe cele mai bune locuri pentru întâlniri sociale. În marile centre în care este imposibil să avem astfel de întâlniri în case și în care nu avem un centru propriu pentru activități sociale, ar trebui să căutăm un loc lipsit de influențe distructive pentru standardele creștine, și nu unul folosit în mod regulat pentru distracții obișnuite sau sport (cum ar fi: săli publice, patinoare), care pot sugera o atmosferă contrară standardelor creștine.

Însoțirea tinerilor de către adulți

Prietenia sinceră a adulților cu tinerii și copiii este una dintre cele mai sănătoase influențe asupra vieții copiilor și tinerilor. „Există pericolul ca atât părinții, cât și profesorii [...] să nu reușească să stabilească relații sociale satisfăcătoare cu copiii și elevii lor” (*Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 76). Este datoria familiilor, a școlilor și a altor instituții de-ale noastre să aibă grijă de morala și reputația celor lăsați în grija lor. Ca părinți, trebuie să susținem cu putere regulamentele instituțiilor în care se află tinerii și copiii noștri și trebuie să stabilim și în familiile noastre o protecție asemănătoare. Pentru ca acest lucru să fie posibil, este obligația noastră să învățăm cum să fim tovarăși plăcuți pentru copiii noștri. Însă, în primul rând, este datoria tinerilor de a face din această prietenie cu cei mai mari ca ei o relație onorabilă și fericită.

Curtenia

Curtenia este recunoscută ca o perioadă pregătitoare, în timpul căreia bărbatul și femeia care se simt atrași unul de altul au posibilitatea să se cunoască mai bine în pregătirea pentru căsătoria pe care o intenționează.

„Cei care intenționează să se căsătorească să cântărească fiecare sentiment și să urmărească fiecare manifestare a caracterului persoanei cu care s-au gândit să-și unească destinul. Fiecare pas în direcția unei uniri prin căsătorie să fie caracterizat de modestie, simplitate, sinceritate și de scopul sincer de a-l face pe plac lui Dumnezeu și de a-L onora. Căsătoria afectează viața ulterioară, atât în lumea aceasta, cât și în lumea care va veni. Un creștin sincer nu va face niciun plan cu care Dumnezeu nu poate fi de acord.” (*Divina vindecare*, p. 359)

Nerespectarea acestor principii în curtenia creștină poate duce la tragedie. Unitatea dintre soț și soție în privința idealurilor și scopurilor este condiția esențială pentru o familie fericită și reușită. Diferențele dintre parteneri în ceea ce privește religia au toate șansele să păteze fericirea căminului și vor genera confuzie și eșec în creșterea copiilor. Scriptura ne sfătuiește: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși” (2 Corinteni 6:14).

„Legătura de familie este cea mai strânsă, cea mai duioasă și cea mai sfântă dintre toate legăturile de pe pământ. Ea a fost menită să fie o binecuvântare pentru omenire. Și este cu adevărat o binecuvântare oriunde se pășește în legământul căsătoriei în mod înțelept, în temere de Dumnezeu și cu respectul cuvenit față de responsabilitățile ei.” (*Căminul adventist*, p. 18)

Închinarea la Dumnezeu, respectarea Sabatului, recreerea, legăturile sociale, folosirea resurselor financiare și instruirea copiilor sunt componentele unor relații fericite într-o familie. Întrucât diferențele de opinii în aceste privințe pot conduce adesea la deteriorarea relațiilor, la descurajare sau chiar la pierderea experienței creștine, o pregătire corespunzătoare pentru căsătorie trebuie să cuprindă consilierea premaritală pastorală în aceste domenii.

„«Merg oare doi oameni împreună fără să fie învoiți?» (Amos 3:3). Fericirea și prosperitatea relațiilor de familie depind de unitatea membrilor ei. Dar între credincios și necredincios există o deosebire radicală de gusturi, înclinații și ținte. Ei slujesc la doi stăpâni, între care nu poate exista nicio înțelegere. Oricât de curate și corecte ar fi principiile cuiva, influența unui partener necredincios va avea tendința de a-l îndepărta pe cel credincios de Dumnezeu.” (*Patriarhi și profeți*, p. 174)

Spiritul Profetic sfătuiește în mod consecvent împotriva căsătoriei între „credincioși și necredincioși” și, mai mult decât atât, avertizează împotriva unirii cu persoane creștine care „n-au primit ade-vărul pentru timpul acesta” (*Mărturii*, vol. 5, p. 364). Căsătoria și viața de familie au mai multe șanse să dureze și să împlinească planul lui Dumnezeu dacă soțul și soția sunt uniți și legați laolaltă prin aceleași valori spirituale și stil de viață. Din aceste motive, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea descurajează ferm căsătoria dintre un adventist și o persoană aparținând altei religii și îndeamnă cu tărie pastorii adventiști să nu officieze astfel de căsătorii.

Biserica recunoaște că este dreptul fiecărui membru în parte să ia decizia finală în ceea ce privește alegerea partenerului de căsătorie. Totuși speranța Bisericii este aceea ca, în cazul în care un membru alege un partener de căsătorie care nu este membru al Bisericii, cuplul să-și dea seama și să accepte că nu se poate pretinde de la pastorul adventist de ziua a șaptea, care s-a angajat să susțină principiile evidențiate mai sus, să officieze căsătoria.

Dacă o persoană intră într-o asemenea căsătorie, biserica locală trebuie să manifeste grijă și iubire față de aceasta, pentru a încuraja cuplul să se îndrepte spre o unitate deplină în Isus Hristos.

Educație/Consiliere premaritală

Deoarece căsătoria este cea mai importantă și mai provocatoare dintre toate relațiile, educația/consilierea premaritală este concepută pentru a ajuta cuplurile care intenționează să se căsătorească să fie mai bine pregătite pentru acest pas important din viața lor. Scopul principal al educației/consilierii premaritale este de a

pregăti cuplurile pentru provocările pe care le vor întâlni în viața de căsătorie. Educația/consilierea premaritală, de asemenea, are scopul de a întări și de a îmbunătăți fericirea viitoare a cuplurilor căsătorite și de a reduce rata potențială a divorțurilor. Educația/consilierea premaritală ar trebui să fie făcută de un consilier profesionist sau de persoane special instruite, inclusiv de lideri spirituali special instruiți. (Pentru informații mai detaliate despre educația/consilierea premaritală, consultați *Manualul prezbiterului*.)

Căsătoria

Căsătoria este o instituție divină stabilită de Însuși Dumnezeu înainte de căderea omului în păcat, când toate lucrurile, inclusiv căsătoria, erau „foarte bune” (Geneza 1:31). „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup” (Geneza 2:24). „Dumnezeu a oficiat prima căsătorie. Astfel, această instituție a fost inițiată de Creatorul universului. «Căsătoria să fie ținută în toată cinstea»; ea a fost unul dintre primele daruri ale lui Dumnezeu pentru om și este una dintre cele două instituții pe care, după cădere, Adam le-a luat cu el dincolo de porțile Paradisului.” (*Căminul adventist*, pp. 25–26)

Dumnezeu a intenționat să facă din căsătoria lui Adam cu Eva tiparul pentru toate căsătoriile viitoare, iar Hristos a întărit acest concept original, spunând: „Oare n-ați citit că Ziditorul de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască și a zis: «De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și cei doi vor fi un singur trup?» Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup, deci ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă” (Matei 19:4-6). Căsătoria instituită de Dumnezeu este o relație monogamă, heterosexuală, între un bărbat și o femeie.

Ca atare, căsătoria este un angajament public, încheiat legal, pe viață între bărbat și femeie și între cuplu și Dumnezeu (Marcu 10:2-9; Romani 7:2). Pavel arată că angajamentul pe care Hristos și l-a luat față de Biserică este un model pentru relația dintre soț și soție (Efeseni 5:31,32). Dumnezeu a intenționat ca relația de căsătorie să dureze tot atât cât durează relația lui Hristos cu Biserica, să fie permanentă.

Intimitatea sexuală în cadrul căsătoriei este un dar sfânt din partea lui Dumnezeu pentru familia umană. Este o parte integrantă a căsătoriei, rezervată numai celor căsătoriți (Geneza 2:24; Proverbele 5:5-20). O astfel de intimitate, ce a fost creată pentru a fi împărtășită exclusiv între soț și soție, promovează o apropiere și o fericire în permanentă creștere, dar și siguranță, și asigură perpetuarea neamului omenesc.

Unitatea în căsătorie este realizată prin respect și iubire reciprocă. Niciunul dintre soți nu este superior celuilalt (Efeseni 5:21-28). „Căsătoria, o unire pe viață, este un simbol al unirii dintre Hristos și Biserica Sa. Spiritul pe care îl manifestă Hristos față de biserică este spiritul pe care soțul și soția trebuie să-l manifeste unul față de celălalt” (*Mărturii*, vol. 7, p. 46). Cuvântul lui Dumnezeu condamnă violența în cadrul relațiilor personale (Geneza 6:11-13; Psalmii 11:5; Isaia 58:4,5; Romani 13:10; Galateni 5:19-21). Spiritul lui Hristos este acela de a iubi și de a accepta, de a căuta afirmarea și dezvoltarea altora, nu de a abuza de ei sau a-i înjosi (Romani 12:10; 14:19; Efeseni 4:26; 5:28,29; Coloseni 3:8-14; 1 Tesaloniceni 5:11). Între urmașii lui Hristos nu există loc pentru un control tiranic și pentru abuz de putere (Matei 20:25-28; Efeseni 6:4). Violența în cadrul căsătoriei și familiei este dezgustătoare. (Vezi *Căminul adventist*, p. 343.)

„Nici soțul, nici soția nu trebuie să pretindă stăpânirea asupra celuilalt. Domnul a trasat principiul care trebuie să ne conducă în această problemă. Soțul trebuie să-și îngrijească cu drag soția, după cum Domnul Hristos îngrijește cu drag Biserica. Iar soția trebuie să-și respecte și să-și iubească soțul. Amândoi trebuie să cultive spiritul de bunătate, fiind hotărâți ca niciodată să nu se întristeze și să nu se jignească unul pe celălalt.” (*Mărturii*, vol. 7, p. 47)

Intrarea păcatului în lume a afectat negativ căsătoria. Când au păcătuit, Adam și Eva au pierdut unitatea relației pe care o aveau cu Dumnezeu și unul cu celălalt (Geneza 3:6-24). Relația lor a început să fie marcată de vinovăție, rușine, critică și durere. Oriunde domnește păcatul, efectele sale amare asupra căsătoriei includ înstrăinare, infidelitate, neglijare, abuz, perversiuni sexuale, dominația unuia asupra altuia, violență, separare, abandon și divorț.

Căsătoriile în care există mai mult de un soț și o soție sunt, de asemenea, o expresie a efectelor păcatului asupra instituției căsătoriei. Cu toate că s-au practicat în timpurile Vechiului Testament, aceste căsătorii nu sunt în concordanță cu planul divin. Planul lui Dumnezeu pentru căsătorie cere ca poporul Său să se ridice deasupra tradițiilor culturii populare care sunt în conflict cu perspectiva biblică.

Viziunea creștină în privința căsătoriei include următoarele:

1. *Idealul divin ce trebuie restaurat, în Hristos* – În lucrarea de răscumpărare a lumii din păcat și de consecințele sale, Dumnezeu caută să restaureze căsătoria după idealul original. La acest lucru se pot aștepta cei care au fost născuți din nou în Împărăția lui Hristos, cei a căror inimă a fost sfințită de Duhul Sfânt și care au ca scop primordial în viață să-L înalțe pe Domnul Isus Hristos. (Vezi, de asemenea, 1 Petru 3:7; *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 64.)

2. *Unitatea și egalitatea ce trebuie restaurate, în Hristos* – Evanghelia accentuează iubirea și supunerea soțului și a soției unul față de celălalt (1 Corinteni 7:3,4; Efeseni 5:21). Exemplul pentru modul în care va conduce bărbatul este iubirea și slujirea care se sacrifică pe sine și pe care Hristos le manifestă față de biserică (Efeseni 5:24,25). Atât Petru, cât și Pavel vorbesc despre nevoia de respect în relația de căsătorie (1 Petru 3:7; Efeseni 5:22,23).

3. *Har disponibil tuturor* – Dumnezeu caută să restaureze totul până la măsura deplină și să-i împace cu Sine pe toți cei care au dat greș în atingerea standardului divin (2 Corinteni 5:19). Aceasta îi include pe aceia care au trăit experiența distrugerii relației de căsătorie.

4. *Rolul bisericii* – Moise, în Vechiul Testament, și Pavel, în Noul Testament, se ocupă de problemele cauzate de ruperea legăturii de căsătorie (Deuteronomul 24:1-5; 1 Corinteni 7:11). Amândoi, în timp ce au susținut și afirmat idealul, au lucrat în mod constructiv și salvator cu aceia care au eșuat în atingerea standardului divin. În mod similar, Biserica de astăzi este chemată să susțină și să afirme

idealul lui Dumnezeu pentru căsătorie și, în același timp, să fie o comunitate a împăcării, iertării și vindecării, manifestând înțelegere și compasiune atunci când apare ruptura.

Divorțul

Divorțul este contrar scopului original pentru care Dumnezeu a creat căsătoria (Matei 19:3-8; Marcu 10:2-9), dar Biblia nu ține sub tăcere acest subiect. Pentru că divorțul a apărut ca parte a experienței omului căzut în păcat, legislația biblică a fost dată pentru a limita stricăciunile cauzate de el (Deuteronomul 24:1-4). În mod consecvent, Biblia caută să înalțe căsătoria și să descurajeze divorțul, descriind bucuriile iubirii și ale loialității în cadrul căsătoriei (Proverbele 5:18-20; Cântarea cântărilor 2:16; 4:9-5:1), referindu-se la relația asemănătoare căsătoriei dintre Dumnezeu și poporul Său (Isaia 54:5; Ieremia 3:1), concentrându-se asupra posibilităților iertării și ale înnoirii căsătoriei (Osea 3:1-3), arătând oroarea lui Dumnezeu față de divorț și nenorocirea pe care acesta o produce (Maleahi 2:15,16). Isus a restaurat imaginea de la început a căsătoriei, ca un angajament pe viață între bărbat și femeie și între cuplu și Dumnezeu (Matei 19:4-6; Marcu 10:6-9). Multe instrucțiuni biblice susțin ideea de căsnicie și caută să corecteze problemele care tind să slăbească sau să distrugă temelia căsătoriei (Efeseni 5:21-33; Evrei 13:4; 1 Petru 3:7).

Căsătoria se bazează pe principiile iubirii, loialității, exclusivității, încrederii și susținerii manifestate de ambii parteneri, în ascultare de Dumnezeu (Geneza 2:24; Matei 19:6; 1 Corinteni 13; Efeseni 5:21-29; 1 Tesaloniceni 4:1-7). Când aceste principii sunt încălcate, Scriptura recunoaște că circumstanțe tragice pot distruge relația de căsătorie.

Harul divin este singurul remediu pentru ruptura produsă de divorț. Când căsătoria eșuează, foștii parteneri ar trebui încurajați să-și analizeze experiența și să caute voia lui Dumnezeu pentru viața lor. Dumnezeu le oferă mângâiere aceluia care au fost răniți. De asemenea, Dumnezeu acceptă pocăința celor care au comis cele mai distructive păcate, chiar și acele păcate care au consecințe ire-

parabile (2 Samuel 11; 12; Psalmii 34:18; 86:5; Ioel 2:12-13; Ioan 8:2-11; 1 Ioan 1:9).

Scriptura recunoaște drept motive de divorț adulterul și curvia (Matei 5:32), precum și abandonul din partea partenerului necredincios (care nu este membru al Bisericii; 1 Corinteni 7:10-15).

Nu există în Scriptură o învățătură explicită care să trateze recăsătorirea după divorț. Totuși în cuvintele lui Isus Hristos din Matei 19:9 se regăsește o puternică implicare a faptului că se permite recăsătorirea cuiva care a rămas fidel, dar al cărui partener a fost infidel legământului căsătoriei.

Poziția Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la divorț și recăsătorire

Recunoscând învățăturile Bibliei cu privire la căsătorie, Biserica este conștientă că relațiile maritale, în multe cazuri, sunt mai prejos de ideal. Problema divorțului și a recăsătoririi poate fi văzută în adevărata lumină doar dacă este privită din punctul de vedere al Cerului și având ca fundal situația din Grădina Edenului.

Elementul central al planului sfânt al lui Dumnezeu cu privire la lumea noastră a fost crearea de ființe după chipul Său, care să se înmulțească, să umple pământul și să trăiască împreună în puritate, armonie și fericire. El a creat-o pe Eva din coasta lui Adam și i-a dat-o acestuia ca soție. Astfel a fost instituită căsătoria – Dumnezeu fiind autorul acestei instituții și oficiantul primei căsătorii. După ce Domnul i-a dezvăluit lui Adam că Eva era chiar os din oasele lui și carne din carnea lui, niciodată nu se putea naște vreo îndoială în mintea lui că cei doi nu erau un singur trup. Nici nu se putea naște vreodată vreo îndoială în mintea unuia dintre ei că Dumnezeu nu a intenționat ca familia lor să dureze veșnic.

Biserica aderă, fără rezervă, la această concepție despre căsătorie și familie, considerând că orice coborâre a acestei perspective înalte este, în aceeași măsură, o coborâre a idealului ceresc. Convingerea potrivit căreia căsătoria este o instituție divină se întemeiază pe Sfintele Scripturi. Prin urmare, orice gândire și ar-

gumentare în domeniul atât de complicat al divorțului și recăsătoririi trebuie armonizate constant cu acest ideal sfânt descoperit în Eden.

Biserica Adventistă crede în Legea lui Dumnezeu și, de asemenea, în mila iertătoare a lui Dumnezeu. Crede că biruința și mântuirea pot fi obținute la fel de sigur de aceia care au păcătuțit în problema divorțului și recăsătoririi, ca și de aceia care au greșit în ceea ce privește oricare alt standard sfânt al lui Dumnezeu.

Nimic din ce este prezentat aici nu are intenția să minimalizeze harul sau iertarea lui Dumnezeu. În temere de Domnul, Biserica prezintă principiile și regulile practice care să fie aplicate în această problemă a căsătoriei, divorțului și recăsătoririi.

Deși prima căsătorie a fost oficiată doar de Dumnezeu, se recunoaște faptul că acum oamenii trăiesc în subordonare față de guvernările civile. De aceea, căsătoria are atât un aspect divin, cât și unul civil. Aspectul divin este guvernat de legile lui Dumnezeu, iar cel civil este guvernat de legile statului.

În armonie cu aceste învățături, declarațiile următoare stabilesc poziția Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea:

1. Când a zis: „Omul să nu despartă”, Isus a stabilit o regulă de conduită pentru Biserică, sub dispensațiunea harului, care trebuie să fie mai presus de toate legislațiile civile care trec dincolo de interpretarea Sa cu privire la Legea divină ce guvernează relația de căsătorie. Aici, El stabilește o regulă la care urmașii Săi trebuie să adere, fie că statul sau uzanța existentă permite sau nu o libertate mai mare. „În Predica de pe Munte, Isus a declarat explicit că nu poate exista nicio desfacere a legăturii căsătoriei, cu excepția cazului de infidelitate față de legământul căsătoriei.” (*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 63; Matei 5:32; vezi și Matei 19:9.)

2. Infidelitatea față de legământul căsătoriei a fost, în general, înțeleasă ca însemnând adulter sau curvie. Totuși cuvântul folosit în Noul Testament pentru „curvie” include și diferite alte abateri sexuale (1 Corinteni 6:9; 1 Timotei 1:9-10; Romani 1:24-27). De aceea, perversiunile sexuale, incluzând incestul, abuzarea sexuală a copiilor și practicile homosexuale, sunt recunoscute, de asemenea, ca

fiind o folosire greșită a puterilor sexuale și o încălcare a intențiilor lui Dumnezeu cu privire la căsătorie. Ca urmare, și acestea constituie cauze pentru separare sau divorț.

Chiar dacă Sfintele Scripturi permit divorțul din motivele menționate mai sus, precum și în urma renunțării la căsătorie din partea partenerului necredincios (care nu face parte din biserică, 1 Corinteni 7:10-15), biserica și cei în cauză trebuie să depună eforturi stăruitoare pentru împăcare, sfătuindu-i pe parteneri să manifeste unul față de celălalt un spirit creștin de iertare și refacere. În cadrul procesului de împăcare, biserica este îndemnată să se raporteze la cuplu cu iubire și în mod salvator, pentru a-i ajuta pe cei doi în procesul împăcării.

3. În cazul în care nu s-a realizat împăcarea, partenerul care a rămas fidel față de partenerul care a violat legământul căsătoriei are dreptul biblic să obțină divorțul și, de asemenea, să se recăsătorească.

4. Partenerul care a încălcat legământul căsătoriei (vezi punctele 1 și 2 de mai sus) să fie pus sub disciplină de către biserica locală. (Vezi capitolul 7, secțiunile „Motive pentru care membrii pot fi puși sub disciplină” și „Administrarea disciplinei”) Dacă se pocăiește cu adevărat, partenerul poate fi pus sub cenzură pentru o perioadă de timp stabilită, mai degrabă decât să-i fie retrasă calitatea de membru. Partenerului care nu dă dovadă de o pocăință deplină și sinceră i se va retrage calitatea de membru. În cazul în care fapta a adus oprobriu public cauzei lui Dumnezeu, biserica, atât pentru a păstra standardele ei înalte, cât și bunul ei nume, poate să-i retragă calitatea de membru persoanei respective. Oricare dintre aceste forme de disciplinare trebuie aplicate de biserica locală într-o manieră care să caute să împlinească cele două obiective ale disciplinei bisericii – să îndrepte și să răscumpere. În Evanghelia lui Hristos, partea salvatoare a disciplinei este întotdeauna legată de o transformare autentică a păcătosului într-un om nou, în Isus Hristos.

5. Un partener care a încălcat legământul căsătoriei și care a divorțat nu are dreptul moral să se căsătorească cu altcineva atât timp cât partenerul care a rămas credincios legământului căsă-

toriei trăiește și rămâne necăsătorit și cast. Persoanei care ar face lucrul acesta i se va retrage calitatea de membru. Persoanei cu care se căsătorește, dacă este membră, i se va retrage, de asemenea, calitatea de membru.

6. Se recunoaște faptul că uneori relațiile de căsătorie se înrăutățesc până acolo încât este mai bine pentru soț și soție să se separe. „Celor căsătoriți le poruncesc, nu eu, ci Domnul, ca nevasta să nu se despartă de bărbat. (Dacă este despărțită, să rămână nemăritată sau să se împace cu bărbatul ei.) Și nici bărbatul să nu-și lase nevasta” (1 Corinteni 7:10-11). În multe asemenea cazuri, custodia copiilor, reglementarea drepturilor de proprietate sau chiar protecția personală pot face necesară o schimbare a stării civile. În asemenea cazuri, s-ar putea să se permită obținerea a ceea ce în unele țări este cunoscut ca fiind „separare legală”. Totuși, în unele coduri civile, o astfel de despărțire se poate obține numai prin divorț.

O separare sau un divorț generat de factori precum violența fizică sau în care nu este implicată „necredințioșia față de legământul căsătoriei” (vezi punctele 1 și 2) nu le dă niciunuia dintre soți dreptul biblic de a se recăsători, afară de cazul în care, între timp, cealaltă parte s-a recăsătorit, a comis adulter sau curvie sau a decedat. Dacă un membru care a divorțat în felul acesta se recăsătorește fără a avea motive biblice, i se va retrage calitatea de membru; iar partenerului cu care s-a căsătorit, dacă este membru, i se va retrage, de asemenea, calitatea de membru. (Vezi capitolul 7, secțiunile „Motive pentru care membrii po fi puși sub disciplină” și „Administrarea disciplinei”.)

7. Un partener care a încălcat angajamentul căsătoriei și a divorțat și căruia i s-a retras calitatea de membru și s-a recăsătorit sau o persoană care a divorțat din alte motive decât cele stabilite la secțiunile 1 și 2 și s-a recăsătorit și căreia i s-a retras calitatea de membru va fi considerat nedemn să fie membru, cu excepția celor prevăzute mai jos.

8. Contractul de căsătorie nu este doar sfânt, ci posibil mai complex, ca de exemplu atunci când sunt implicați și copiii. De aceea, în cazul cererii pentru reprimirea ca membru al bisericii, opțiunile

pe care le are la îndemână cel pocăit vor fi în mod sever limitate. Înainte de a se lua o hotărâre finală de către biserica locală, cererea de reprimire va fi prezentată de biserică, prin pastor sau conducătorul de district, înaintea comitetului conferinței, pentru sfat și recomandare cu privire la pașii pe care cel sau cei pocăiți trebuie să îi parcurgă pentru a obține reprimirea.

9. Reprimirea ca membri a celor cărora li s-a retras calitatea de membru din motivele prezentate la punctele anterioare se va face, în mod normal, prin rebotezare. (Vezi capitolul 6, secțiunea „Rebotezarea” și capitolul 7, secțiunea „Administrarea disciplinei”).

10. Când o persoană căreia i s-a retras calitatea de membru este reprimă ca membră a bisericii, conform celor prevăzute la punctul 8, trebuie manifestată o grijă deosebită pentru păstrarea unității și armoniei în biserică, prin neacordarea de răspunderi de conducere unei astfel de persoane, mai ales o slujbă care necesită hirotonirea, afară de cazul în care a avut loc o consfătuire minuțioasă cu administrația conferinței.

11. Niciun pastor adventist de ziua a șaptea nu are dreptul să officieze recăsătorirea vreunei persoane care, conform prevederilor din paragrafele anterioare, nu are dreptul biblic de a se recăsători.

Lucrarea bisericii locale pentru familii

Biserica, în calitate de organizație de salvare lăsată de Hristos, trebuie să-i slujească pe membri în toate nevoile lor și să contribuie la dezvoltarea tuturor, ca toți să ajungă la o experiență creștină matură. Lucrul acesta este adevărat mai ales atunci când membrii se confruntă cu decizii care privesc întreaga durată a vieții, cum ar fi căsătoria și experiența tulburătoare a divorțului. Când un cuplu căsătorit este în pericol de a se despărți, trebuie să se depună orice efort de către parteneri și de către cei care îi sfătuiesc din biserică sau familie, cu scopul de a-i conduce la împăcare, în armonie cu principiile divine, pentru refacerea relațiilor rănite (Osea 3:1-3; 1 Corinteni 7:10-11; 13:4-7; Galateni 6:1).

Există resurse disponibile la nivelul bisericii locale sau al altor organizații ale Bisericii care îi pot ajuta pe membri în dezvoltarea

unei familii creștine puternice. Aceste resurse includ: (1) programe pentru pregătire premaritală; (2) programe de instruire pentru cuplurile căsătorite și familiile lor, dar și (3) programe de susținere a familiilor destrămate și a persoanelor divorțate.

Suportul pastoral este vital în domeniul instruirii și orientării premaritale, al vindecării și refacerii în caz de divorț. Funcția pastorală este, în cel de-al doilea caz, atât una disciplinară, cât și una de susținere. Această funcție include prezentarea informațiilor relevante pentru caz, dintre care unele informații pot fi sensibile și, drept urmare, trebuie tratate cu multă discreție. Totuși această preocupare etică n-ar trebui să fie motivul pentru evitarea acțiunilor disciplinare stabilite în secțiunile de mai sus, de la 1 la 11.

Așa cum și Dumnezeu iartă, membrii bisericii sunt chemați să-i ierte și să-i accepte pe aceia care au greșit (Isaia 54:5-8; Matei 6:14,15; Efeseni 4:32). Biblia îndeamnă la răbdare, compasiune și iertare manifestate prin grijă față de cei care au greșit (Matei 18:10-20; Galateni 6:1-2). În timpul în care aceștia sunt sub disciplină, prin cenzură sau prin retragerea calității de membru, biserica – în calitate de instrument al misiunii lui Dumnezeu – trebuie să depună toate eforturile să păstreze legătura cu ei, să le poarte de grijă și să le asigure dezvoltarea spirituală.

Punctele Fundamentale de Doctrină ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Advențiștii de ziua a șaptea acceptă Biblia ca singurul lor crez și susțin un număr de principii fundamentale de doctrină ca fiind învățătura Sfințelor Scripturi. Așa cum sunt prezentate aici, aceste convingeri constituie modul în care Biserica înțelege și exprimă învățătura Sfințelor Scripturi. Revizuirea acestor declarații poate avea loc cu ocazia unei sesiuni a Conferinței Generale, atunci când Biserica este condusă de Duhul Sfânt spre o înțelegere mai profundă a adevărului Bibliei sau când găsește un limbaj mai adecvat prin care să exprime învățăturile Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu.

1. Sfânta Scriptură

Sfânta Scriptură, Vechiul și Noul Testament, constituie Cuvântul scris al lui Dumnezeu, transmis prin inspirație divină. Autorii inspirați au vorbit și au scris așa cum au fost mânați de Duhul Sfânt. În acest Cuvânt, Dumnezeu i-a încredințat omului cunoștințele necesare în vederea mântuirii. Sfânta Scriptură constituie descoperirea supremă, plină de autoritate și infailibilă a voii Sale. Ele sunt normă pentru caracter, criteriul de verificare a experienței, descoperirea supremă a doctrinelor și relatarea demnă de încredere a intervențiilor lui Dumnezeu în istorie. (Psalmii 119:105; Proverbele 30:5,6; Isaia 8:20; Ioan 17:17; 1 Tesaloniceni 2:13; 2 Timotei 3:16,17; Evrei 4:12; 2 Petru 1:20,21)

2. Trinitatea

Există un singur Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o unitate a trei Persoane ce coexistă din veșnicie. Dumnezeu este nemuritor, atotputernic, atotcunoscător, mai presus de toate și pretutindeni prezent. El este infinit și mai presus de înțelegerea umană, dar totuși cunoscut prin faptul că li S-a descoperit oamenilor. Dumnezeu, care este dragoste, este pentru totdeauna vrednic de închinare, de adorare și de slujire din partea întregii creații (Geneza 1:26; Deuteronomul 6:4; Isaia 6:8; Matei 28:19; Ioan 3:16; 2 Corinteni 1:21,22; 13:14; Efeseni 4:4-6; 1 Petru 1:2)

3. Dumnezeu Tatăl

Dumnezeu Tatăl cel veșnic este Creatorul, Izvorul, Susținătorul și Suveranul întregii lumi create. El este drept și sfânt, milos și îndurător, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie neclintite. Calitățile și capacitățile manifestate în Fiul și Duhul Sfânt sunt, de asemenea, manifestări ale Tatălui (Geneza 1:1; Deuteronomul 4:35; Psalmii 110:1; Ioan 3:16; 14:9; 1 Corinteni 15:28; 1 Timotei 1:17; 1 Ioan 4:8; Apocalipsa 4:11).

4. Dumnezeu Fiul

Dumnezeu Fiul cel veșnic S-a întrupat în Isus Hristos. Prin El au fost create toate lucrurile, prin El este descoperit caracterul lui Dumnezeu, este adusă la îndeplinire mântuirea omenirii și este judecată lumea. De-a pururi Dumnezeu adevărat, El a devenit, de asemenea, om adevărat, Isus Hristos. El a fost conceput de Duhul Sfânt și născut din Fecioara Maria. A trăit și a fost ispitit ca o ființă umană, dar a exemplificat în viața Lui, în mod desăvârșit, neprihănirea și iubirea lui Dumnezeu. Prin minunile Sale, a manifestat puterea lui Dumnezeu și a fost recunoscut ca fiind Mesia, Cel Făgăduit de Dumnezeu. De bunăvoie, a suferit și a murit pe cruce pentru păcatele noastre și în locul nostru, a fost înviat din morți, S-a înălțat la cer ca să slujească în sanctuarul ceresc în favoarea noastră. El va veni din nou în slavă pentru a aduce eliberarea finală a poporului Său și

restaurarea tuturor lucrurilor. (Isaia 53:4-6; Daniel 9:25-27; Luca 1:35; Ioan 1:1-3,14; 5:22; 10:30; 14:1-3,9,13; Romani 6:23; 1 Corinteni 15:3,4; 2 Corinteni 3:18; 5:17-19; Filipeni 2:5-11; Coloseni 1:15-19; Evrei 2:9-18; 8:1,2)

5. Dumnezeu Duhul Sfânt

Dumnezeu Duhul cel veșnic a luat parte împreună cu Tatăl și cu Fiul la creație, la întrupare și la răscumpărare. El este o persoană tot așa cum sunt Tatăl și Fiul. El i-a inspirat pe scriitorii Sfințelor Scripturi. El a umplut viața Domnului Hristos cu putere. El îi atrage și îi convinge pe oameni, iar pe cei care răspund, îi înnoiește și îi transformă după chipul lui Dumnezeu. Trimis de Tatăl și de Fiul pentru a fi întotdeauna alături de copiii Săi, El revarsă daruri spirituale asupra bisericii și o împuternicește să dea mărturie despre Hristos și, în armonie cu Scripturile, o conduce în tot adevărul. (Geneza 1:1,2; 2 Samuel 23:2; Psalmii 51:11; Isaia 61:1; Luca 1:35; 4:18; Ioan 14:16-18,26; 15:26; 16:7-13; Faptele apostolilor 1:8; 5:3; 10:38; Romani 5:5; 1 Corinteni 12:7-11; 2 Corinteni 3:18; 2 Petru 1:21)

6. Creația

Dumnezeu a descoperit în Scriptură raportul autentic și istoric al lucrării Sale creatoare. El a creat universul, iar într-o recentă creație pe parcursul a șase zile, Domnul „a făcut cerurile și pământul și tot ce este în ele” și S-a odihnit în ziua a șaptea. Astfel a instituit Sabatul ca un memorial perpetuu al lucrării pe care a făcut-o și a încheiat-o în perioada a șase zile literale care împreună cu Sabatul au constituit aceeași unitate de timp pe care o numim și astăzi săptămână. Primul bărbat și prima femeie au fost făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu ca o încoronare a lucrării de creație, li s-a dat stăpânire peste întreaga lume și au primit răspunderea să se îngrijească de ea. Când lumea a fost făcută, aceasta a fost „foarte bună”, proclamând slava lui Dumnezeu. (Geneza 1:2; 5; 11; Exodul 20:8-11; Psalmii 19:1-6; 33:6,9; 104; Isaia 45:12,18; Faptele apostolilor 17:24; Coloseni 1:16; Evrei 1:2; 11:3; Apocalipsa 10:6; 14:7)

7. Natura omului

Bărbatul și femeia au fost făcuți după chipul lui Dumnezeu, având personalitate, puterea și libertatea de a gândi și de a acționa. Deși au fost creați ca ființe libere, fiecare om este o unitate indivizibilă formată din corp, minte și spirit, depinzând de Dumnezeu pentru viață, suflare și toate celelalte. Când primii noștri părinți nu L-au ascultat pe Dumnezeu, ei și-au renegat dependența lor de El și au părăsit poziția lor înaltă. Chipul lui Dumnezeu în ei s-a deteriorat și au devenit supuși morții. Urmașii lor le împărtășesc această natură căzută și consecințele ei. Se nasc având slăbiciuni și tendințe spre rău. Dar Dumnezeu a împăcat lumea cu Sine în Hristos și, prin Duhul Său, reface în muritorii pocăiți chipul Făcătorului lor. Creați pentru slava lui Dumnezeu, ei sunt chemați să-L iubească pe El, să se iubească unii pe alții și să aibă grijă de mediul în care trăiesc. (Geneza 1:26-28; 2:7,15; 3; Psalmii 8:4-8; 51:5,10; 58:3; Ieremia 17:9; Faptele apostolilor 17:24-28; Romani 5:12-17; 2 Corinteni 5:19,20; Efeseni 2:3; 1 Tesaloniceni 5:23; 1 Ioan 3:4; 4:7-8,11,20)

8. Marea luptă

Întreaga omenire continuă să fie implicată în marea luptă dintre Hristos și Satana cu privire la caracterul lui Dumnezeu, Legea Sa și suveranitatea Lui asupra universului. Acest conflict a început în cer, atunci când o ființă creată și înzestrată cu libertate de alegere a devenit, prin înălțare de sine, Satana, vrăjmașul lui Dumnezeu, și a condus la răzvrătire o parte dintre îngeri. Acesta a introdus în lume spiritul de răzvrătire atunci când i-a dus în păcat pe Adam și pe Eva. Acest păcat al omului a avut ca rezultat deformarea chipului lui Dumnezeu în oameni, dezordine în lumea creată și, în cele din urmă, nimicirea ei în timpul potopului, așa cum este relatat în raportul istoric din Geneza 1-11. Privită de întregul univers, această lume a devenit arena conflictului universal, la finalul căruia Dumnezeu iubit și va fi achitat. Pentru a-l ajuta pe poporul Său în această luptă, Domnul Hristos îi trimite pe Duhul Sfânt și pe îngerii Săi credincioși să-l călăuzească, să-l ocrotească și să-l susțină pe calea mântuirii. (Geneza 3; 6-8; Iov 1:6-12; Isaia 14:12-14; Ezechiel 28:12-18;

Romani 1:19-32; 3:4; 5:12-21; 8:19-22; 1 Corinteni 4:9; Evrei 1:14; 1 Petru 5:8; 2 Petru 3:6; Apocalipsa 12:4-9)

9. Viața, moartea și învierea Domnului Hristos

În viața Domnului Hristos de ascultare desăvârșită de voința lui Dumnezeu, în suferințele Sale, în moartea și învierea Sa, Dumnezeu a oferit singurul mijloc de ispășire pentru păcatul omenirii, astfel încât aceia care, prin credință, primesc această ispășire să poată avea viața veșnică și întregul univers creat să poată înțelege mai bine sfânta și infinita iubire a Creatorului. Această ispășire desăvârșită justifică dreptatea Legii lui Dumnezeu și bunătatea caracterului Său, întrucât ea deopotrivă condamnă păcatul nostru și oferă soluție pentru iertarea noastră. Moartea lui Hristos este înlocuitoare și ispășitoare, aducând împăcare și transformare. Învierea în trup a lui Hristos proclamă triumful lui Dumnezeu asupra forțelor răului, iar celor care acceptă ispășirea le asigură biruința finală asupra păcatului și a morții. Învierea proclamă domnia lui Isus Hristos, înaintea căruia fiecare genunchi din ceruri și de pe pământ se va pleca. (Geneza 3:15; Psalmii 22:1; Isaia 53; Ioan 3:16; 14:30; Romani 1:4; 3:25; 4:25; 8:3-4; 1 Corinteni 15:3,4,20-22; 2 Corinteni 5:14,15, 19-21; Filipeni 2:6-11; Coloseni 2:15; 1 Petru 2:21,22; 1 Ioan 2:2; 4:10)

10. Experiența mântuirii

În infinita Sa iubire și milă, Dumnezeu L-a făcut pe Hristos, pe Cel care n-a cunoscut păcat, să fie păcat pentru noi, pentru ca, în El, noi să putem fi făcuți neprihănirea lui Dumnezeu. Conduși de Duhul Sfânt, ne dăm seama de nevoia noastră, ne recunoaștem păcătoșenia, ne pocăim de nelegiuirea noastră și ne manifestăm credința în Isus ca Domn și Hristos, ca Înlocuitor și Exemplu. Această credință mântuitoare vine prin puterea divină a Cuvântului și este darul harului lui Dumnezeu. Prin Hristos, noi suntem îndreptățiți, înfiați ca fii și fiice ale lui Dumnezeu și eliberați de sub stăpânirea păcatului. Prin Duhul, suntem născuți din nou și sfințiți; Duhul ne reînnoiește mintea, scrie legea iubirii lui Dumnezeu în inima noastră și ne dă puterea

de a trăi o viață sfântă. Rămânând în El, devenim părtași naturii divine și avem garanția mântuirii, acum și în ziua judecății. (Geneza 3:15; Isaia 45:22; 53; Ieremia 31:31-34; Ezechiel 33:11; 36:25-27; Habacuc 2:4; Marcu 9:23-24; Ioan 3:3-8,16; 16:8; Romani 3:21-26; 5:6-10; 8:1-4,14-17; 10:17; 12:2; 2 Corinteni 5:17-21; Galateni 1:4; 3:13,14,26; 4:4-7; Efeseni 2:4-10; Coloseni 1:13,14; Tit 3:3-7; Evrei 8:7-12; 1 Petru 1:23; 2:21,22; 2 Petru 1:3,4; Apocalipsa 13:8.)

11. Creșterea în Hristos

Prin moartea Sa pe cruce, Isus a obținut victoria asupra forțelor răului. El, care în timpul lucrării Sale pe pământ a ținut sub control spiritele demonice, le-a înfrânt puterea și a asigurat condamnarea lor finală. Biruința lui Isus ne oferă și nouă biruința asupra forțelor răului, care încearcă încă să ne controleze, atunci când umblăm cu El în pace, bucurie și încredere în dragostea Sa. Acum, Duhul Sfânt locuiește în noi și ne dă putere. Fiind consacrați neîncetat lui Isus, Mântuitorul și Domnul nostru, suntem eliberați de povara faptelor noastre din trecut. Nu mai trăim în întuneric, în frica de puterile răului, în ignoranța și în lipsa de sens a vieții de dinainte. În această nouă eliberare primită de la Isus, suntem chemați să ne asemănăm tot mai mult cu El în caracter, comunicând cu El zilnic prin rugăciune, hrănindu-ne din Cuvântul Său, meditând la El și la providența Sa, aducându-I laude prin cântări, adunându-ne pentru închinare și implicându-ne în misiunea bisericii. Suntem, de asemenea, chemați să-I urmăm exemplul lui Hristos prin slujirea cu iubire a nevoilor fizice, mintale, emoționale și spirituale ale oamenilor. Atunci când ne dăm pe noi înșine în slujirea plină de dragoste pentru cei de lângă noi și când dăm mărturie despre mântuirea Sa, prezența constantă a lui Dumnezeu alături de noi, prin intermediul Duhului Sfânt, transformă fiecare moment și fiecare responsabilitate într-o experiență spirituală. (1 Cronici 29:11; Psalmii 1:1,2; 23:4; 77:11,12; Matei 20:25-28; 25:31-46; Luca 10:17-20; Ioan 20:21; Romani 8:38,39; 2 Corinteni 3:17,18; Galateni 5:22-25; Efeseni 5:19,20; 6:12-18; Filipeni 3:7-14; Coloseni 1:13,14; 2:6,14,15; 1 Tesaloniceni 5:16-18,23; Evrei 10:25; Iacov 1:27; 2 Petru 2:9; 3:18; 1 Ioan 4:4)

12. Biserica

Biserica este comunitatea de credincioși care Îl recunosc pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor. Ca urmași ai poporului lui Dumnezeu din timpurile Vechiului Testament, suntem chemați să ieșim din lume; ne unim pentru închinare, pentru părtășie, pentru învățarea Cuvântului, pentru celebrarea Sfintei Cine, pentru slujirea oamenilor și pentru proclamarea mondială a Evangheliei. Autoritatea Bisericii provine de la Hristos, care este Cuvântul întrupat descoperit de Scripturi. Biserica este familia lui Dumnezeu; adoptați de El și devenind copiii Lui, membrii bisericii trăiesc în baza noului legământ. Biserica este trupul lui Hristos, o comunitate de credință, al cărei Cap este Hristos Însuși. Biserica este mireasa pentru care Hristos a murit, ca să o poată sfinți și curăța. La revenirea Sa în triumf, El Își va prezenta o biserică glorioasă, pe cei credincioși din toate timpurile, răscumpărați cu sângele Său, fără pată și fără zbârcitură, ci sfinți și fără prihană. (Geneza 12:1-3; Exodul 19:3-7; Matei 16:13-20; 18:18; 28:19,20; Faptele apostolilor 2:38-42; 7:38; 1 Corinteni 1:2; Efeseni 1:22,23; 2:19-22; 3:8-11; 5:23-27; Coloseni 1:17,18; 1 Petru 2:9)

13. Rămășița și misiunea ei

Biserica universală este compusă din toți aceia care cred cu adevărat în Hristos. Totuși, în zilele sfârșitului – într-o perioadă de apostazie foarte răspândită – o rămășiță a fost chemată să păzească poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Această rămășiță anunță sosirea ceasului judecății, proclamă mântuirea prin Hristos și vestește apropierea revenirii Sale. Această proclamare este simbolizată de cei trei îngeri din Apocalipsa 14. Ea coincide cu lucrarea judecății din ceruri și are ca efect o lucrare de pocăință și reformă pe pământ. Fiecare credincios este chemat să participe personal la această acțiune mondială de mărturisire. (Daniel 7:9-14; Isaia 1:9; 11:11; Ieremia 23:3; Mica 2:12; 2 Corinteni 5:10; 1 Petru 1:16-19; 4:17; 2 Petru 3:10-14; Iuda 3, 14; Apocalipsa 12:17; 14:6-12; 18:1-4)

14. Unitatea în trupul lui Hristos

Biserica este un singur trup cu mulți membri, chemați din orice popor, neam, seminție și limbă. În Hristos, noi suntem o nouă creație; deosebirile de rasă, cultură, educație și naționalitate, precum și diferențele dintre cei de sus și cei de jos, dintre bogați și săraci, dintre bărbați și femei nu trebuie să genereze dezbinări între noi. Suntem cu toții egali în Hristos, care, prin același Spirit, ne-a legat într-o singură părtășie cu El și unii cu alții. Noi trebuie să slujim și să fim slujiți fără părtinire și fără rezerve. Prin descoperirea lui Isus Hristos în Scriptură, noi împărtășim aceeași credință și aceeași speranță și le oferim tuturor oamenilor o mărturie unitară. Această unitate își are izvorul în unitatea unui Dumnezeu triunic, care ne-a adoptat ca să fim copii ai Săi. (Psalmii 133:1; Matei 28:19,20; Ioan 17:20-23; Faptele apostolilor 17:26,27; Romani 12:4,5; 1 Corinteni 12:12-14; 2 Corinteni 5:16,17; Galateni 3:27-29; Efeseni 2:13-16; 4:3-6,11-16; Coloseni 3:10-15)

15. Botezul

Prin botez, noi ne mărturisim credința în moartea și învierea lui Isus Hristos și dăm mărturie despre moartea noastră față de păcat și hotărârea de a umbla în înnoirea vieții. Astfel, Îl recunoaștem pe Hristos ca Domn și Mântuitor, devenim parte din poporul Lui și suntem primiți ca membri de către biserica Sa. Botezul este un simbol al unirii noastre cu Hristos, al iertării păcatelor noastre și al faptului că am primit Duhul Sfânt. Botezul are loc prin scufundarea în apă și este condiționat de mărturisirea credinței în Isus și de dovada pocăinței de păcat. Este precedat de instruire conform Sfințelilor Scripturi și de acceptarea învățăturilor lor. (Matei 28:19,20; Faptele apostolilor 2:38; 16:30-33; 22:16; Romani 6:1-6; Galateni 3:27; Coloseni 2:12,13)

16. Cina Domnului

Cina Domnului este împărtășirea cu simbolurile trupului și sângelui lui Isus, ca o expresie a credinței în El, Domnul și Mântuitorul nostru. În această experiență a împărtășirii, Hristos este prezent

pentru a Se întâlni cu poporul Său și a-l întări. Prin participarea noastră, vestim cu bucurie moartea Domnului până când va reveni. Pregătirea pentru Sfânta Cină presupune cercetare de sine, pocăință și mărturisire. Învățătorul a rânduit serviciul spălării picioare lor ca un simbol al unei purificări reînnoite, o expresie a dispoziției de a ne sluji unul altuia în umilință, asemenea lui Hristos, și de a ne uni inimile în dragoste. Serviciul Sfintei Cine este deschis tuturor credincioșilor creștini. (Matei 26:17-30; Ioan 6:48-63; 13:1-17; 1 Corinteni 10:16,17; 11:23-30; Apocalipsa 3:20)

17. Darurile și slujbele spirituale

Dumnezeu revarsă peste toți membrii bisericii Sale din orice vreme daruri spirituale, pe care fiecare membru trebuie să le folosească într-o slujire plină de iubire și pentru binele comun al bisericii și al oamenilor. Date prin intermediul Duhului Sfânt, care le împarte fiecărui membru după cum voiește, darurile asigură toate aptitudinile și capacitățile de slujire de care are nevoie biserica pentru a-și îndeplini funcțiile stabilite de Dumnezeu. Conform Sfințelor Scripturi, aceste daruri cuprind activități de slujire, precum credința, vindecarea, profeția, predicarea, predarea, administrarea, împăcarea, compasiunea, slujirea altruistă și binefacerea pentru ajutorarea și încurajarea oamenilor. Unii membri sunt chemați de Dumnezeu și înzestrați de Duhul Sfânt pentru îndeplinirea funcțiilor recunoscute de către biserică în lucrarea de pastorație, cea evanghelică și de învățare a altora, lucrări necesare în mod deosebit pentru pregătirea membrilor în vederea slujirii, pentru dezvoltarea bisericii spre maturitatea spirituală, precum și pentru realizarea unității în credință și în cunoașterea lui Dumnezeu. Când membrii folosesc aceste daruri spirituale, ca niște administratori credincioși ai harului felurit al lui Dumnezeu, biserica este ocrotită de influența distructivă a doctrinei false, se dezvoltă printr-o creștere care este de la Dumnezeu și se zidește în credință și dragoste. (Faptele apostolilor 6:1-7; Romani 12:4-8; 1 Corinteni 12:7-11,27,28; Efeseni 4:8,11-16; 1 Timotei 3:1-13; 1 Petru 4:10,11)

18. Darul profeției

Scripturile confirmă că unul dintre darurile Duhului Sfânt este profeția. Acest dar este un semn de identificare a bisericii rămășiței și noi credem că a fost manifestat în lucrarea lui Ellen G. White. Scrierile ei vorbesc cu autoritate profetică și oferă bisericii mângâiere, călăuzire, instruire și îndreptare. De asemenea, ele spun clar că Biblia este standardul după care trebuie verificate orice învățătură și orice experiență. (Ioel 2:28,29; Faptele apostolilor 2:14-21; Evrei 1:1-3; Apocalipsa 12:17; 19:10)

19. Legea lui Dumnezeu

Marile principii ale Legii lui Dumnezeu sunt cuprinse în Cele Zece Porunci și exemplificate în viața lui Hristos. Ele exprimă iubirea lui Dumnezeu, voia și hotărârile Lui cu privire la comportamentul și relațiile umane și sunt obligatorii pentru toți oamenii din toate timpurile. Aceste precepte constituie baza legământului lui Dumnezeu cu poporul Său și standardul după care se desfășoară judecata lui Dumnezeu. Prin intermediul Duhului Sfânt, ele scot în evidență păcatul și trezesc simțământul nevoii de un Mântuitor. Mântuirea este toată prin har și nu prin fapte, iar rodul ei este ascultarea de porunci. Această ascultare dezvoltă caracterul creștin și are ca rezultat o stare de bine. Ea este dovada iubirii noastre față de Domnul și a preocupării pentru semenii noștri. Ascultarea care vine din credință demonstrează puterea Domnului Hristos de a transforma viața și întărește în acest fel mărturisirea creștină. (Exodul 20:1-17; Deuteronomul 28:1-14; Psalmii 19:7-14; 40:7,8; Matei 5:17-20; 22:36-40; Ioan 14:15; 15:7-10; Romani 8:3,4; Efeseni 2:8-10; Evrei 8:8-10; 1 Ioan 2:3; 5:3; Apocalipsa 12:17; 14:12)

20. Sabatul

Creatorul plin de har, după cele șase zile ale creației, S-a odihnit în cea de-a șaptea zi și a instituit Sabatul pentru toți oamenii, ca un memorial al creației. Porunca a patra a Legii de neschimbat a lui Dumnezeu cere păzirea acestui Sabat, ziua a șaptea, ca zi de odihnă, de închinare și slujire în armonie cu învățătura și practica lui Isus,

Domnul Sabatului. Sabatul este o zi de plăcută comuniune cu Dumnezeu și cu ceilalți credincioși. El este un simbol al răscumpărării noastre în Hristos, un semn al sfințirii noastre, o dovadă a loialității și o pregustare a viitorului nostru veșnic în Împărăția lui Dumnezeu. Sabatul este semnul perpetuu al legământului veșnic dintre Dumnezeu și poporul Său. Păzirea cu bucurie a acestui timp sfânt, de seara până seara, de la apus de soare până la apus de soare, este o celebrare a actelor creatoare și răscumpărătoare ale lui Dumnezeu. (Geneza 2:1-3; Exodul 20:8-11; 31:13-17; Leviticul 23:32; Deuteronomul 5:12-15; Isaia 56:5,6; 58:13-14; Ezechiel 20:12,20; Matei 12:1-12; Marcu 1:32; Luca 4:16; Evrei 4:1-11)

21. Administrarea creștină a vieții

Noi suntem administratorii lui Dumnezeu, care am primit de la El timp, oportunități, capacități și bunuri materiale, binecuvântările pământului și resursele lui. Suntem responsabili în fața Lui pentru buna lor folosire. Noi Îl recunoaștem pe Dumnezeu ca proprietar prin slujirea cu devotament adusă Lui și semenilor noștri, prin dăruirea zecimii și prin oferirea de daruri pentru vestirea Evangheliiei și pentru susținerea și dezvoltarea bisericii Sale. Administrarea acestor resurse este un privilegiu dat nouă de Dumnezeu, pentru creșterea în dragoste și pentru biruința asupra egoismului și lăcomiei. Administratorii se bucură de binecuvântările ce vin asupra altora, ca rezultat al credincioșiei lor. (Geneza 1:26-28; 2:15; 1 Cronici 29:14; Hagai 1:3-11; Maleahi 3:8-12; Matei 23:23; Romani 15:26-27; 1 Corinteni 9:9-14; 2 Corinteni 8:1-15; 9:7)

22. Comportamentul creștin

Noi suntem chemați să fim un popor evlavios, care gândește, simte și acționează în armonie cu principiile Cerului în toate aspectele vieții personale și sociale. Pentru ca Duhul să refacă în noi caracterul Domnului nostru, noi ne angajăm doar în acele activități care vor produce în viața noastră puritatea, sănătatea și bucuria manifestate în viața Domnului Hristos. Aceasta înseamnă că distracțiile și plăcerile noastre trebuie să atingă cele mai înalte standarde ale

bunului gust și frumuseții creștine. Deși recunoaștem că există diferențe culturale, îmbrăcămintea noastră trebuie să fie simplă, modestă și de bun gust, corespunzătoare persoanelor a căror adevărată frumusețe nu constă în împodobirea exterioară, ci în podoba nepieritoare a unui duh blând și smerit. De asemenea, înseamnă că, întrucât trupurile noastre sunt temple ale Duhului Sfânt, noi trebuie să ne îngrijim într-un mod inteligent. Pe lângă mișcare fizică și odihnă corespunzătoare, trebuie să adoptăm cea mai sănătoasă alimentație cu puțință și să ne abținem de la alimentele necurate identificate în Sfintele Scripturi. Din moment ce băuturile alcoolice, tutunul și folosirea iresponsabilă a medicamentelor și a narcoticelor sunt dăunătoare pentru corpurile noastre, noi trebuie să ne abținem și de la consumarea lor. În schimb, trebuie să ne implicăm în tot ceea ce aduce gândurile și corpurile noastre în ascultare de Hristos, care ne dorește să avem sănătate, bucurie și bunățate. (Geneza 7:2; Exodul 20:15; Leviticul 11:1-47; Psalmii 106:3; Romani 12:1,2; 1 Corinteni 6:19,20; 10:31; 2 Corinteni 6:14 – 7:1; 10:5; Efeseni 5:1-21; Filipeni 2:4; 4:8; 1 Timotei 2:9,10; Tit 2:11,12; 1 Petru 3:1-4; 1 Ioan 2:6; 3 Ioan 2)

23. Căsătoria și familia

Instituția căsătoriei a fost întemeiată de Dumnezeu, în Eden, și confirmată de Isus ca o unire pe viață între un bărbat și o femeie într-o comuniune plină de iubire. Pentru creștin, legământul căsătoriei este încheiat atât cu Dumnezeu, cât și cu partenerul de viață și trebuie realizat numai între persoane ce împărtășesc aceeași credință. Iubirea reciprocă, onoarea, respectul și responsabilitatea constituie structura acestei legături, care trebuie să reflecte iubirea, sfințenia, apropierea și permanența relației dintre Hristos și biserica Sa. Cu privire la divorț, Isus a spus că persoana care divorțează de tovarășul de viață, cu excepția cazului de curvie, și se recăsătorește cu altcineva comite adulter. Deși e posibil ca în unele familii relațiile să fie departe de ideal, un bărbat și o femeie care se dedică cu totul unul celuilalt, în Hristos, prin căsătorie, pot ajunge la unitatea plină de iubire prin călăuzirea Duhului și îndrumarea bi-

sericii. Dumnezeu binecuvântează familia și urmărește ca membrii ei să se ajute unul pe altul, spre o deplină maturitate. Un indiciu al mesajului Evangheliei din vremea sfârșitului este apelul la a ține familia cât mai unită. Părinții trebuie să-și crească astfel copiii, încât aceștia să-L iubească și să-L asculte pe Domnul. Prin exemplul și prin cuvintele lor, ei trebuie să-i învețe că Hristos este un călăuzitor plin de dragoste, bunăvoință și grijă, dorind ca ei să devină membri ai trupului Său, familia lui Dumnezeu, care include deopotrivă persoane căsătorite și necăsătorite. (Geneza 2:18-25; Exodul 20:12; Deuteronomul 6:5-9; Proverbele 22:6; Maleahi 4:5,6; Matei 5:31,32; 19:3-9,12; Marcu 10:11,12; Ioan 2:1-11; 1 Corinteni 7:7,10,11; 2 Corinteni 6:14; Efeseni 5:21-33; 6:1-4)

24. Lucrarea Domnului Hristos în sanctuarul ceresc

În ceruri, există un sanctuar – adevăratul tabernacul, ridicat nu de om, ci de Domnul. În el, Hristos slujește în favoarea noastră, punând la dispoziția credincioșilor beneficiile jertfei Sale ispășitoare, aduse o dată pentru toți, pe cruce. La momentul înălțării Sale, El Și-a preluat funcția de Mare-Preot al nostru și Și-a început lucrarea de mijlocire, care a fost prezentată simbolic prin lucrarea marelui-preot în Locul Sfânt al sanctuarului de pe pământ. În anul 1844, la sfârșitul perioadei profetice de 2 300 de zile, El a intrat în cea de-a doua și ultima fază a slujirii Sale ispășitoare, care a fost prezentată simbolic prin lucrarea marelui-preot în Locul Preasfânt al sanctuarului de pe pământ. Aceasta este o lucrare a judecății de cercetare, care este o etapă a eliminării definitive a tuturor păcatelor, și a fost prezentată simbolic prin curățarea sanctuarului ebraic din vechime în Ziua Ispășirii. În acel serviciu simbolic, sanctuarul era curățat cu sângele animalelor jertfite, dar lucrurile cerești sunt purificate prin sacrificiul desăvârșit al sângelui lui Isus. Judecata de cercetare le descoperă ființelor cerești care dintre cei morți dorm în Hristos și, astfel, în El, sunt socotiți vrednici de a avea parte de prima înviere. Ea arată, de asemenea, care dintre cei vii sunt în Hristos, prin păzirea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus și, în El, prin urmare, sunt gata pentru strămutarea în Împărăția Sa cea veșnică.

Această judecată justifică dreptatea lui Dumnezeu în salvarea celor care cred în Isus. Ea declară că cei care I-au rămas loiali lui Dumnezeu vor primi Împărăția. Terminarea acestei lucrări a lui Hristos va marca încheierea timpului de probă al omenirii, înaintea celei de a doua veniri. (Leviticul 16; Numeri 14:34; Ezechiel 4:6; Daniel 7:9-27; 8:13,14; 9:24-27; Evrei 1:3; 2:16,17; 4:14-16; 8:1-5; 9:11-28; 10:19-22; Apocalipsa 8:3-5; 11:19; 14:6,7; 20:12; 14:12; 22:11,12)

25. A doua venire a lui Hristos

A doua venire a lui Hristos este fericita nădejde a bisericii – marele apogeu al Evangheliei. Venirea Mântuitorului va fi reală, personală, vizibilă și mondială. Când El va reveni, morții neprihăniți vor fi înviați și, împreună cu neprihăniții cei vii, vor fi glorificați și luați la cer, dar cei nelegiuți vor muri. Împlinirea aproape completă a majorității profețiilor, împreună cu situația actuală a lumii, arată faptul că venirea Domnului Hristos este aproape. Momentul exact al acestui eveniment n-a fost făcut cunoscut, de aceea suntem îndemnați să fim pregătiți în orice clipă. (Matei 24; Marcu 13; Luca 21; Ioan 14:1-3; Faptele apostolilor 1:9-11; 1 Corinteni 15:51-54; 1 Tesaloniceni 4:13-18; 5:1-6; 2 Tesaloniceni 1:7-10; 2:8; 2 Timotei 3:1-5; Tit 2:13; Evrei 9:28; Apocalipsa 1:7; 14:14-20; 19:11-21)

26. Moartea și învierea

Plata păcatului este moartea. Dar Dumnezeu, care este singurul nemuritor, le va da viață veșnică celor pe care îi va răscumpăra. Până în ziua aceea însă, moartea este o stare de inconștiență pentru toți oamenii. Când Hristos, care este viața noastră, va reveni, neprihăniții înviați și cei neprihăniți în viață vor fi glorificați și luați sus ca să-L întâmpine pe Domnul lor. A doua înviere, învierea celor nelegiuți, va avea loc după o mie de ani. (Iov 19:25-27; Psalmii 146:3,4; Eclesiastul 9:5,6,10; Daniel 12:2,13; Isaia 25:8; Ioan 5:28,29; 11:11-14; Romani 6:23; 16; 1 Corinteni 15:51-54; Coloseni 3:4; 1 Tesaloniceni 4:13-17; 1 Timotei 6:15; Apocalipsa 20:1-10)

27. Mileniul și sfârșitul păcatului

Mileniul reprezintă domnia de o mie de ani a lui Hristos cu sfinții Săi în ceruri, între prima și a doua înviere. În acest timp, morții cei nelegiuți vor fi judecați; pământul va fi cu totul pustiu, fără ființe umane vii care să-l locuiască, fiind ocupat numai de Satana și îngerii săi. La sfârșitul mileniului, Hristos cu sfinții Săi și cetatea cea sfântă vor coborî din ceruri pe pământ. Morții cei nelegiuți vor fi atunci înviați și, împreună cu Satana și cu îngerii lui, vor înconjura cetatea, dar va coborî foc de la Dumnezeu care-i va arde și va curăța pământul. Universul va fi astfel eliberat pentru totdeauna de păcat și de păcătoși. (Ieremia 4:23-26; Ezechiel 28:18,19; Maleahi 4:1; 1 Corinteni 6:2,3; Apocalipsa 20; 21:1-5)

28. Noul Pământ

Pe Noul Pământ, unde va domni neprihănirea, Dumnezeu le va oferi o casă eternă celor răscumparați și un mediu perfect pentru a trăi veșnic, a iubi, a se bucura și a învăța în prezența Lui. Aici Dumnezeu Însuși va locui cu poporul Său, iar moartea și suferința vor dispărea. Marea luptă va fi încheiată și nu va mai fi păcat. Toate lucrurile, cu viață și fără viață, vor declara că Dumnezeu este dragoste, iar El va domni veșnic. Amin! (Isaia 35; 65:17-25; Matei 5:5; 2 Petru 3:13; Apocalipsa 11:15; 21:1-7; 22:1-5)

Note

Aceste note conțin material explicativ cu privire la modul în care biserica locală poate proceda în situații particulare. Se pot adopta și căi alternative pentru gestionarea unor astfel de situații. Totuși aceste metode alternative trebuie să fie în armonie cu principiile și modul de operare general acceptate în Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Note pentru capitolul 9

1. Ceremonia căsătoriei (vezi la secțiunea „Prezbiterii”) – În unele țări sau state, pastorul are nevoie de o acreditare legală pentru a putea conduce un serviciu de căsătorie. În multe regiuni, pastorul poate oficia ceremonia în biserică, dar certificatul de căsătorie este semnat legal de către ofițerul de la Starea Civilă, care asistă, de obicei, în biserică, la declarația de căsătorie. În alte regiuni, pastorul nu poate oficia deloc ceremonia, pentru că ea este considerată o responsabilitate a statului și privită ca un contract civil. În astfel de cazuri, membrii noștri se retrag de obicei acasă sau într-un loc de închinare, unde are loc un serviciu special, condus de pastor, care cere binecuvântarea Domnului asupra cuplului. (Vezi capitolul 14.)

2. Instruirea și echiparea prezbiterilor locali (vezi la secțiunea „Prezbiterii”) – Deși pastorului îi revine, în primul rând, responsabilitatea de a instrui prezbiterii locali, conferințele sunt încurajate să programeze întâlniri periodice pentru instruirea acestora. Pentru susținerea unei relații de echipă între pastor și prezbiter, se recomandă ca și pastorii să participe la aceste întâlniri. Conducătorii de grupe care îndeplinesc funcția de prezbiteri locali trebuie să fie invitați și ei să ia parte la aceste întâlniri.

3. Instruirea și echiparea diaconilor și a diaconeselor (vezi la secțiunile „Diaconii” și „Diaconesele”) – Deși pastorului îi revine, în

primul rând, responsabilitatea de a instrui diaconii și diaconesele, Asociația Pastorală a conferinței este încurajată să programeze întâlniri periodice pentru instruirea diaconilor și a diaconeselor.

4. Îngrijirea și păstrarea bunurilor bisericii (vezi la secțiunile „Diaconii” și „Diaconesele”) – Este de datoria diaconilor și a diaconeselor să se preocupe ca locașul de închinare să fie curat și nedeteriorat, iar spațiile să fie păstrate curate și atrăgătoare. Este inclusă aici și asigurarea serviciului de curățenie. În bisericile mari unde este necesară angajarea unui intendent, diaconii vor recomanda comitetului o persoană potrivită, iar comitetul va vota angajarea sau îi va autoriza pe diaconi să o angajeze. Pentru toate cheltuielile mai importante de reparații trebuie să se ceară aprobarea comitetului. Toate chitanțele pentru reparații, precum și pentru utilități, cum ar fi apă, electricitate și combustibil, vor fi aduse la casierul bisericii pentru a fi decontate.

5. Secretarul ține registrele (vezi la secțiunea „Secretarul”) – Procesele-verbale ale ședințelor de comitet trebuie să fie înscrise într-un registru de procese-verbale sau într-o altă formă de înregistrare adoptată de biserică, menționându-se ora și data întâlnirii, numărul participanților și un raport al tuturor hotărârilor luate. Secretarul va face și o listă a subcomitetelor numite la aceste întâlniri, dându-i președintelui lista membrilor fiecărui subcomitet, menționându-se termenele și planul lucrării care se cere îndeplinită. Registrul de procese-verbale poate fi procurat de la centrul advertiser de carte sau, în anumite țări, de la editură.

Acest registru conține o secțiune pentru înregistrarea membrilor bisericii, menționându-se data și modul în care au fost primiți sau îndeplățiți. Înscrierea în registru trebuie făcută cronologic, iar datele corespunzătoare vor fi înregistrate și în secțiunea în care sunt păstrate procesele-verbale referitoare la dobândirea statutului de membru. Înregistrarea membrilor bisericii trebuie să fie păstrată la zi și cu exactitate, pentru a reflecta situația exactă a membrilor.

6. Păstrarea legăturii prin corespondență cu membrii (vezi la secțiunea „Secretarul”) – Secretarul trebuie să țină frecvent legătura prin corespondență cu membrii absenți, trimițându-le vești cu privire la progresul bisericii și încurajându-i să raporteze, la rândul lor, propriile activități creștine din fiecare trimestru.

7. Banii pentru comenzile personale de literatură (vezi la secțiunea „Casierul”) – În locurile în care nu există un centru adventist de carte, membrii bisericii vor pune într-un plic banii pentru comenzile personale de literatură (cărți, broșuri, reviste și abonamente pentru periodice) împreună cu formularul completat și îl vor înmâna secretarului Departamentului Lucrarea Personală (sau responsabilului cu publicațiile). Casierul va trimite atât comanda, cât și banii la centrul adventist de carte sau la editură, în conformitate cu sistemul adoptat de conferință. La încheierea fiecărui trimestru, secretarul Departamentului Lucrarea Personală (responsabilul cu publicațiile) va întocmi un raport, pe care îl va prezenta bisericii la adunarea administrativă trimestrială, cu privire la situația contului la centrul adventist de carte și/sau la editură și îi va înmâna o copie casierului bisericii.

8. Grija pentru siguranța copiilor – Biserica ar trebui să fie un loc în care copiii să poată fi aduși în siguranță. Toți cei care sunt implicați în activități cu tineri și copii trebuie să întrunească toate condițiile specificate de standardele și regulamentele Bisericii, dar și cele ale legislației în vigoare, cum ar fi verificarea cazierului sau solicitarea de certificate de competență. Pentru siguranța copiilor, bisericile sunt încurajate să adopte regulamente care să asigure protecția și siguranța copiilor. Aceste reguli ar trebui să includă:

a. Regula celor doi adulți – Întotdeauna să existe doi adulți în sălile unde sunt copii sau în cadrul activităților cu copiii.

b. Regula ușii deschise – Descurajați contactul în particular sau unu la unu și încurajați regula ușii deschise în toate situațiile. Când nu e posibilă deschiderea ușii, plasați un al doilea adult la ușă.

c. *Evaluarea voluntarilor* – Rugați-i pe toți voluntarii să completeze un formular cu informații personale, verificați-le recomandările și, dacă legea vă cere, verificați-le cazierul la poliție.

d. *Regula celor șase luni* – Impuneți o perioadă de șase luni de așteptare pentru persoanele recent botezate sau transferate care și-au manifestat dorința de a lucra cu copiii.

e. *Instruire* – Instruiți-i în mod regulat pe instructori și pe voluntari, pentru a-i ajuta să-i înțeleagă și să-i protejeze pe copii, precum și să învețe cum pot contribui la creșterea spirituală a acestora.

Conducătorii bisericii locale ar trebui să consulte conferința pentru a adopta procedurile și cerințele conferinței, inclusiv cerințele legale pentru persoanele care lucrează cu copiii, incluzând aici cerințele legale locale în dreptul persoanelor care lucrează cu copiii.

Resurse suplimentare sunt disponibile din partea Organizației Bisericii Adventist Risk Management, pe site-ul www.adventistrisk.org.

9. Resurse pentru Departamentul Copii – *The Children's Ministries Handbook: A Step-by-Step Guide for Children's Leaders Around the World* (2005); *The Children's Ministries Coordinator: A Step-by-Step Guide for Organizing Children's Ministries in the Local Church* (2005); and *Pastor's and Elder's Handbook for Children's Ministries* (2005). Silver Spring, Md.: Children's Ministries, General Conference of Seventh-day Adventists. Pentru informații suplimentare, contactați directorul Departamentului Copii de la conferință sau uniune sau accesați site-ul www.gcchildmin.org.

10. Resurse pentru Departamentul Familie – *Caring for Families Today: A Guide for Family Ministries* (2009). Silver Spring, Md.: Family Ministries, General Conference of Seventh-day Adventists. Pentru informații suplimentare, contactați directorul Departamentului Familie de la conferință sau uniune sau accesați site-ul www.adventistfamilyministries.org.

11. Resurse pentru Departamentul Sănătate – CELEBRATIONS (un program cu 12 prezentări pe teme esențiale de sănătate; include prezentări PowerPoint și materialul scris), *CHARTERS* (o serie de seminare, cu suport PowerPoint, pentru prezentarea în fața unui public laic), *Foundations for Health Ministry* (84 de seminare despre elementele de bază ale sănătății, pentru responsabilii Departamentului Sănătate), *Breathe Free* (program de renunțare la fumat), *Youth Alive* (un program de încurajare a exercițiului fizic la copii și tineri), *Vegetarian Cuisine Instructor's Course* (un manual cuprinzător pentru „cum să”), *Birthing Companions* (un program pentru sprijinirea femeilor însărcinate), *Regeneration* (un program în 12 pași pentru eliminare de dependențe) și *My Vegetarian Food Pyramid* (piramide vegetariene în afișe mari și mici).

12. Resurse pentru Departamentul Oportunități de Slujire Adventiste (Adventist Possibility Ministries) (vezi Departamentul Relații Publice și Libertate Religioasă, Resurse). Pentru mai multe informații despre cele șapte categorii ale acestei lucrări sau pentru a accesa resurse, vizitați www.specialneeds.adventist.org.

13. Resurse pentru Departamentul Publicații – Literature Ministry Training Manual (Vol. 1-3, cu prezentări PowerPoint); *The Publishing Ministry and the Church* (broșură); *Student Literature Evangelism Manual*; *Minuni ale harului* (un volum cu 365 mărturii ale evangheliștilor cu literatura din toată lumea); *The Literature Evangelist* (o publicație trimestrială editată de Departamentul Publicații din cadrul Conferinței Generale). Pentru informații suplimentare, contactați directorul Departamentului Publicații de la conferință sau uniune sau accesați site-ul www.publishing.gc.adventist.org.

14. Resurse pentru Departamentul Școala de Sabat și Lucrarea Personală – Studiile Școlii de Sabat pentru diferite grupe de vârstă (Adulți, Adolescenți, Juniori, Primară, Grădiniță și Primii Pași); *In Step with Jesus* (un studiu biblic pe tot anul pentru Studiul Școlii de Sabat, dedicat noilor membri) *Sabbath School Handbook*;

Personal Ministries Handbook; Keys for Sabbath School & Personal Ministries Leaders (serie de broșuri); *Reaching & Winning* (serie de broșuri pentru lucrare personală cu oameni de diferite religii și alte grupuri-țintă); *Keys to Adventist Community Services* (broșură/ manual); *The Sharing* (newsletter al departamentului) și *Community Services and Urban Ministry Certification Program* (HYPERLINK „http://www.sabbathschoolpersonalministries.org/acs_iicm”). Pentru informații suplimentare, contactați directorul Departamentului Școala de Sabat și Lucrare Personală de la conferință. Alte resurse pot fi găsite pe site-urile:

www.sabbathschoolpersonalministries.org; www.GraceLink.net;
www.JuniorPowerPoints.org; www.RealTimeFaith.net;
www.CornerstoneConnections.net; www.CQBibleStudy.org;
www.SabbathSchoolU.org; www.InStepWithJesus.org
sau pe aplicația de Școala de Sabat care poate fi descărcată pe un dispozitiv mobil.

15. Serviciile sociale adventiste – Unele teritorii încă au organizații active Societatea „Tabita” sau „Bărbați adventiști” sau au alte nume alternative pentru acțiunile de slujire socială dinspre biserică, ce au fost aprobate oficial de unitățile administrative regionale ale bisericii. În astfel de cazuri, biserica ar trebui să aleagă un coordonator (nu director) al Serviciilor sociale adventiste care să coordoneze toate serviciile comunitare desfășurate de departamentele bisericii, de alte organizații de slujire, de diaconi/diaconese, care au deja liderii lor desemnați.

Liderii pentru Societatea „Tabita”, „Bărbați adventiști”, alte organizații de slujire socială aprobate oficial de Biserică, și coordonatorii Serviciilor Sociale Adventiste de la nivel local participă ca membri ai consiliului Departamentului Lucrare Personală sub umbrela Departamentului Lucrare Personală, așa cum este prevăzut în acest *Manual*.

Atunci când se organizează noi servicii comunitare într-un teritoriu, este recomandat să se urmeze modelul Serviciilor Sociale

Adventiste, care implică pe toți membrii bisericii, într-un larg bazin de servicii comunitare bazate pe nevoile identificate. Pentru mai multe informații, accesați site-ul www.sabbathschoolpersonalministries.org și intrați la secțiunea *Adventist Community Services*.

16. Resurse pentru Departamentul Administrarea Creștină a Vieții – *Steps to Discipleship*, 2009. Silver Spring, MD: Stewardship Ministries, General Conference of Seventh-day Adventists. Pentru informații suplimentare, contactați directorul Departamentului Administrarea Creștină a Vieții de la conferință, uniune sau diviziune sau accesați site-ul www.adventiststewardship.com.

17. Resurse pentru Departamentul Misiunea Femeii – Sistemul de pregătire a conducătoarelor, nivelurile 1-4; materiale pentru Ziua de Rugăciune, Ziua Femeii, Ziua Prevenirii Abuzului; *Pastor's and Elder's Handbook for Women's Ministries*. Pentru informații suplimentare, contactați directorul Departamentului Misiunea Femeii de la conferință sau accesați www.adventistwomensministries.org.

18. Planul de organizare al Departamentului Tineret – Informații detaliate cu privire la un plan de organizare a Departamentului Tineret sunt disponibile la directorul departamentului de la nivelul conferinței. Fiecare biserică ar trebui să studieze profilul propriilor tineri și al familiilor acestora, resursele, personalul, spațiile și relațiile din cadrul școlii, astfel încât să se dezvolte cea mai înaltă slujire a tinerilor ținându-se seama de acești factori.

Pot fi folosiți termeni diferiți precum „club”, „asociație”, „grup”, „acțiune”, însă titulatura trebuie să includă expresia „Tineri adventiști” pentru fi identificată foarte clar organizația de bază.

19. Resurse pentru Departamentul Tineret – Slujbașii locali ai bisericii ar trebui să-i contacteze pentru resurse în primul rând pe responsabilii departamentului la nivel de conferință/misiune, uniune sau diviziune. În plus, site-ul dedicat al Departamentului Tineret la nivelul Conferinței Generale oferă sprijin pentru toate nivelurile de activitate de slujire a tinerilor. Pentru aceasta, accesați site-ul www.youth.adventist.org.

Note pentru capitolul 10

Exemplu de listă a slujbașilor bisericii locale (vezi capitolul 10, Alegerile în biserica locală, Activitatea comitetului de propuneri) – Comitetul de propuneri alege membri care să slujească în diferite poziții. O biserică mică poate avea o listă scurtă de slujbași. O biserică mare poate avea o listă lungă de slujbași. Iată în continuare o variantă de listă ce poate fi avută în considerare:

- Prezbiter (i)
- Diacon (i)
- Diaconeașă (e)
- Secretar
- Casier și ajutor (ajutoare)
- Responsabil cu evidența celor interesați de doctrina Bisericii
- Comitet biserică
- Comitet conducere școală
- Coordonator Serviciile sociale adventiste, sau responsabil Societatea „Tabita”
- Secretar-trezorier pentru Serviciile sociale adventiste, sau secretar-trezorier Societatea „Tabita”
- Responsabil Departamentul Oportunități de Slujire Adventiste
- Asociației Tineretului Adventist (ATA)
- Responsabilul cu muzica (ATA)
- Pianist sau organist ATA
- Secretar-trezorier și ajutor ATA
- Liderul Clubul Licuricilor
- Liderul Clubul Companionilor
- Liderul Clubului Exploratorilor și adjunctul său
- Liderul/coordonatorul slujirii în campusuri publice
- Liderul de tineret
- Coordonatorul școlii biblice
- Coordonatorul Departamentului Copii
- Liderul corului sau coordonatorul cu muzica
- Organistul sau pianistul bisericii
- Secretarul cu comunicațiile sau comitetul de comunicații

Secretarul cu educația/directorul școlii sau profesorul principal
 Liderul (liderii) Departamentului Viața de Familie
 Liderul Departamentului Sănătate
 Liderul Departamentului Lucrare Personală
 Secretarul Departamentului Lucrare Personală
 Liderul slujirii prin rugăciune
 Coordonatorul lucrării cu publicații
 Liderul Departamentului de Libertate Religioasă
 Dirigintele și ajutoarele sale la Școala de Sabat
 Secretarii și asistenții lor la Școala de Sabat
 Conducătorii diferitelor secțiuni la Școala de Sabat, inclusiv lideri pentru secțiunile de adulți și grupe externe
 Secretarul cu investițiile la Școala de Sabat
 Coordonatorul Departamentului Spiritul Profetic
 Liderul Departamentului de Administrare Creștină a Vieții
 Directorul Școlii biblice de vacanță
 Liderul Departamentului Misiunea Femeii
 Alte persoane după cum se va considera necesar.

Slujbașii Asociației pentru Familie și Școală (lider și secretar-trezorier) – Dacă o singură biserică locală susține o școală, comitetul de propuneri face propuneri către consiliul școlii, care apoi face numirile necesare. Dacă mai mult de o biserică susține o școală, consiliul școlii conduce întregul proces de alegere. (Vezi capitolul 8, secțiunea „Departamentul Educație”.)

Note pentru capitolul 11

1. Școala de Sabat – Durata obișnuită a Școlii de Sabat este de o oră și 10 minute. Totuși aceasta nu împiedică vreo conferință să adopte o durată mai mare sau mai mică. Este important să existe timp suficient pentru promovarea regulată a activităților misionare și a responsabilităților față de Biserica mondială, pe lângă colecta misionară, la care se adaugă cel puțin 30 de minute pentru studiul biblic propriu-zis.

2. Forme ale serviciului de închinare – Forma serviciului de închinare diferă de la țară la țară, de la cultură la cultură.

Mai jos sunt prezentate două modele pentru serviciul de închinare:

Forma mai lungă

Preludiu muzical

Anunțuri

Intrarea formației

Doxologie (laudă la adresa lui Dumnezeu)

Invocarea prezenței lui Dumnezeu (rugăciune)

Citirea unui pasaj din Scriptură

Imn de laudă

Rugăciune

Imn sau cântare specială

Strângerea darurilor

Imn de consacrare

Predică

Imn

Binecuvântare

Rugăciune tăcută, șezând sau în picioare

Postludiu muzical

Forma mai scurtă

Anunțuri

Imn

Rugăciune

Strângerea darurilor

Imn sau cântare specială

Predică

Imn

Binecuvântare

Rugăciune tăcută, șezând sau în picioare

3. Forma serviciului divin – Când formația ajunge la amvon și îngenunchează, adunarea trebuie, de asemenea, să-și plece capul, implorând prezența și binecuvântarea lui Dumnezeu. O liniște de închinare pregătește calea pentru serviciul care urmează.

Serviciul de închinare are două părți importante:

- a. Participarea bisericii prin laudă și adorare exprimate prin cântare, rugăciune și daruri.
- b. Mesajul din Cuvântul lui Dumnezeu.

Cel care îi conduce pe închinători în prezența lui Dumnezeu prin intermediul rugăciunii pastorale ar trebui să o facă cu un simțământ de venerare, conștientizând importanța momentului. Se obișnuiește ca persoana care se roagă să îngenuncheze cu fața spre adunare, iar adunarea, acolo unde este posibil, să îngenuncheze, la rândul ei. Rugăciunea să fie scurtă, dar să includă adorare, mulțumire și menționarea atât a nevoilor personale ale închinătorilor, cât și pe cele ale marelui câmp mondial.

Strângerea darurilor este o parte vitală a serviciului de închinare. În timp ce suntem sfătuiți „să ne închinăm Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte”, suntem îndemnați, de asemenea, „să aducem daruri” când intrăm în „curțile Lui” (Psalmii 96:9,8). Astfel, aducerea darurilor noastre înaintea lui Dumnezeu se încadrează într-un mod natural în serviciul de închinare.

Este potrivit să existe un punct de muzical special sau un imn de devoțiune.

Apoi urmează ceea ce ar trebui să fie una dintre cele mai importante părți ale orei de închinare – hrănirea spirituală a turmei lui Dumnezeu. Când biserica este cu adevărat hrănită și simte că „Dumnezeu l-a cercetat pe poporul Său” (Luca 7:16), se vor vedea și roade binecuvântate, spre slava lui Dumnezeu. Cel care aduce mesajul ar trebui să se simtă copleșit de sfințenia acestei lucrări și să fie foarte bine pregătit.

Prezbiterul va colabora cu pastorul bisericii la alcătuirea programului serviciului de închinare. Dacă biserica nu are un pastor, prezbiterul are răspunderea să conducă serviciul divin sau să aranjeze

ca cineva să facă aceasta. Din când în când, se vor organiza adunări pentru mărturie personală și laudă sau pentru a le da ocazia anumitor membri să-și relateze experiența din lucrarea misionară.

4. Programarea adunărilor – Pentru a întări și dezvolta spiritul misionar printre membri, adunările auxiliare ale Departamentului Lucrarea Personală pot fi conduse în unul sau mai multe feluri, cum ar fi:

a. Cele zece minute rezervate în fiecare Sabat Departamentului Lucrarea Personală, de obicei imediat după Școala de Sabat și înainte de predică.

b. O întâlnire la mijlocul săptămânii, combinată cu ora de rugăciune săptămânală. Cu ocazia aceasta, prima parte a serviciului poate conține un mesaj devoțional, urmat de o serie de rugăciuni, amintindu-se că închinarea este o parte vitală a creșterii spirituale și a pregătirii pentru slujire. Restul timpului poate fi acordat instruirii pentru evanghelizare laică personală. Se prezintă metode de câștigare a sufletelor, iar membrilor li se oferă ocazia să prezinte, pentru discuții generale, problemele cu care s-au confruntat în cadrul lucrării lor misionare.

Întâlnirile Departamentului Lucrarea Personală vor avea loc la diferite date, după cum o cer împrejurările locale. Comitetul Departamentului Lucrarea Personală trebuie să întocmească atent planuri pentru ca serviciile divine dedicate lucrării personale să fie ocazii de reînviore spirituală și instruire practică, avându-se grijă ca acestea să aibă loc cu aceeași regularitate și continuitate ca și alte întâlniri ale bisericii.

5. Spălarea picioarelor – Pentru spălarea picioarelor trebuie să se asigure spații separate pentru bărbați și femei. Acolo unde scările sau distanța constituie o problemă pentru cei cu dizabilități, se vor face amenajări speciale. În locurile în care este acceptabil din punct de vedere social și unde îmbrăcămintea este de așa natură încât să nu se ajungă la indecență, se pot face pregătiri speciale pentru ca soțul și soția sau părinții și copiii lor botezați să facă în-

tre ei ceremonia spălării picioarelor. Pentru a încuraja persoanele timide sau sensibile, cărora le-ar fi jenă să aleagă pe cineva cu care să îndeplinească spălarea picioarelor, conducătorii bisericii sunt cei desemnați să poarte răspunderea și să le ajute în acest demers.

Toți participanții se vor spăla bine pe mâini înainte de a se întoarce la masa Cinei Domnului. Se recomandă ca persoanele care conduc serviciul să facă în mod public acest lucru din motive de igienă.

6. Pâinea și vinul – Se poate cânta un imn în timp ce membrii revin în adunare, cei care oficiază serviciul divin își ocupă locurile lângă pâine și vin (suc de struguri nefermentat), iar diaconii și diaconesele își ocupă locurile lor.

Fața de masă care acoperă pâinea este strânsă.

Se citește un pasaj potrivit, cum ar fi: 1 Corinteni 11:23,24; Matei 26:26; Marcu 14:22; Luca 22:19 sau se ține o scurtă cuvântare, care este bine să aibă loc în acest moment decât mai târziu. Eficiența cuvântării va spori dacă se va accentua semnificația pâinii și a vinului, astfel încât mesajul să rămână viu în mintea participanților în timp ce se împart simbolurile sfinte.

Cei care oficiază ceremonia îngenunchează, cerând binecuvântarea asupra pâinii. Adunarea poate să îngenuncheze sau să rămână în picioare.

De obicei, cea mai mare parte din pâine poate fi frântă dinainte, rămânând doar o mică parte pe fiecare platou, pentru a fi frântă de prezbiteri și/sau pastori. (Toți cei care frâng pâinea trebuie să se spele bine pe mâini înainte de întoarcerea la serviciul Sfintei Cine). Pastorii și prezbiterii le înmânează diaconilor platourile cu pâine, apoi diaconii o împart bisericii, deși în bisericile mici pastorul sau prezbiterii pot servi toți participanții.

În timpul acesta, se poate intona un imn special, se poate da mărturie personală, se poate face un rezumat al prediciei, se pot citi anumite pasaje alese, se poate cânta cu toată adunarea sau se poate audia o muzică meditativă.

Fiecare persoană păstrează bucata de pâine până când a fost servit și pastorul oficiant sau prezbiterii. Când toți și-au reocupat

locul, cel care conduce serviciul Sfintei Cine invită adunarea să se împărtășească din pâine. În timp ce se mănâncă pâinea, se înalță rugăciuni tăcute.

Apoi pastorul citește un pasaj adecvat, cum ar fi: 1 Corinteni 11:25,26; Matei 26:27-29, Marcu 14:23-25 sau Luca 22:20. Formația îngenunchează când se înalță rugăciunea pentru vin. Din nou, diaconii servesc adunarea. Activități ca acelea sugerate pentru timpul împărțirii pâinii pot fi continuate și în aceste minute. După ce au fost serviți toți pastorii sau prezbiterii care oficiază ceremonia, toți închinătorii se împărtășesc din vin împreună.

O metodă opțională este ca pâinea să fie binecuvântată și frântă, apoi să fie așezată pe aceeași tavă împreună cu vinul și să se împartă adunării. Închinătorul le ia pe amândouă din tavă, în același timp. După ce mănâncă pâinea, urmează o rugăciune tăcută. Apoi se înalță rugăciunea asupra vinului, care se bea, după care se înalță o rugăciune tăcută. Acolo unde băncile bisericii sunt prevăzute cu un loc special pentru pahare, nu mai este necesară strângerea lor decât după terminarea serviciului Cinei Domnului.

7. Adunările administrative – Rapoartele pot cuprinde următoarele activități:

a. Raportul secretarului, care să arate numărul actual al membrilor bisericii, numărul membrilor primiți și al celor transferați în alte biserici. Se va indica numărul, nu neapărat numele membrilor cărora li s-a retras calitatea de membru de-a lungul anului, cât și al acelor care au decedat. O scurtă prezentare a hotărârilor comitetului bisericii i-ar interesa, desigur, pe toți membrii bisericii.

b. Raportul responsabilului Departamentului Lucrarea Personală, care să prezinte lucrarea misionară, inclusiv activitățile serviciilor sociale ale bisericii, împreună cu planurile pentru viitor. Acesta va fi urmat de un raport al secretarului Lucrării Personale.

c. Raportul casierului, care să arate totalul zecimii strânse și trimise la trezorerul conferinței, de asemenea, un raport complet al darurilor pentru misiune primite și predate și un raport despre fondurile primite și cheltuite de la bugetul local al bisericii.

d. Raportul din partea diaconilor și diaconeselor cu privire la vizitele făcute membrilor, despre lucrarea pentru săraci și alte aspecte care intră în atribuțiile diaconiei.

e. Raportul Asociației Tinerilor Adventiști despre lucrarea misionară și alte activități ale tinerilor.

f. Raportul secretarului Școlii de Sabat despre numărul de participanți și alte chestiuni ce țin de Școala de Sabat.

g. Raportul casierului cu privire la situația financiară a școlii bisericii, cu detalii privind nevoile ei de dotare sau alte chestiuni.

h. Raportul directorului școlii bisericii, cuprinzând date cum ar fi: numărul celor înscriși, progresul educațional al școlii, botezurile în rândul elevilor și rezultatele eforturilor depuse de elevi în activitățile bisericii.

i. Raportul responsabilului Asociației pentru Familie și Școală, cu privire la activitățile și nevoile acestei organizații.

j. Raportul secretarului Departamentului Comunicare cu privire la presă, radio, televiziune și alte activități asemănătoare, în care sunt implicate biserica și societatea.

8. Subcomitetele – Conducătorii subcomitetelor înființate de comitetul bisericii ar trebui să prezinte periodic rapoarte. De exemplu, într-o biserică mare, comitetul poate numi un subcomitet pentru evanghelizare, care să fie alcătuit din coordonatorii tuturor departamentelor misionare ale bisericii, iar prezbiterul va fi președintele. Acest subcomitet va prezenta rapoarte comitetului bisericii și își va asuma sarcina coordonării departamentelor cu privire la programele misionare.

9. Resurse pentru Asociația Tinerilor Adventiști – Materialele necesare conducerii activităților asociației sunt pregătite de către Departamentul Tineret din cadrul diviziunii, uniunii și conferinței locale. Între acestea se numără și *Youth Ministry Accent*, o revistă trimestrială publicată de către Departamentul Tineret al Conferinței Generale. Sunt disponibile, de asemenea, multe alte broșuri ce acoperă un spectru larg de subiecte utile în lucrarea cu tinerii și

care pot fi procurate de la Departamentul Tineret al conferinței sau de la centrul adventist de carte.

Note pentru capitolul 12

1. Resurse pentru Departamentul Administrarea Creștină a Vieții – Steps to Discipleship, 2009. Silver Spring, MD: Stewardship Ministries, General Conference of Seventh-day Adventists. Pentru informații suplimentare, contactați directorul Departamentului Administrarea Creștină a Vieții de la conferință, uniune sau diviziune sau accesați site-ul www.adventiststewardship.com.

2. Exemplu de buget anual*

Propunere de buget pentru biserica locală

Încasări estimate:

Daruri cheltuieli Școala de Sabat	1 500
Fond săraci	375
Daruri buget biserica locală	27 055
Fond binefacere	300
TOTAL	29 230

Cheltuieli estimate:

Reparații și zugrăvit clădirea bisericii	2 250
Combustibil	2 350
Intendent și materiale curățenie	1 475
Asigurare clădire și mobilier	750
Fond săraci	1 450
Consumabile Școala de Sabat	1 250

* Ar trebui incluse și alte rubrici (cum ar fi „bugetul estimat al anului trecut” și „bugetul efectiv al anului trecut”) pentru a se putea face comparație. Aici au fost omise din considerente legate de spațiu.

Cheltuieli situații neprevăzute	2 000
Energie electrică	3 220
Apă	360
Gaz	550
Consumabile secretariat	500
Serviciu curățătorie	75
Buget școala bisericii	8 000
Cheltuieli cu ajutor social	1 000
Evangelizare/plantare biserici	4 000
TOTAL.....	29 230
Diferențe	

